Glenna McReynolds

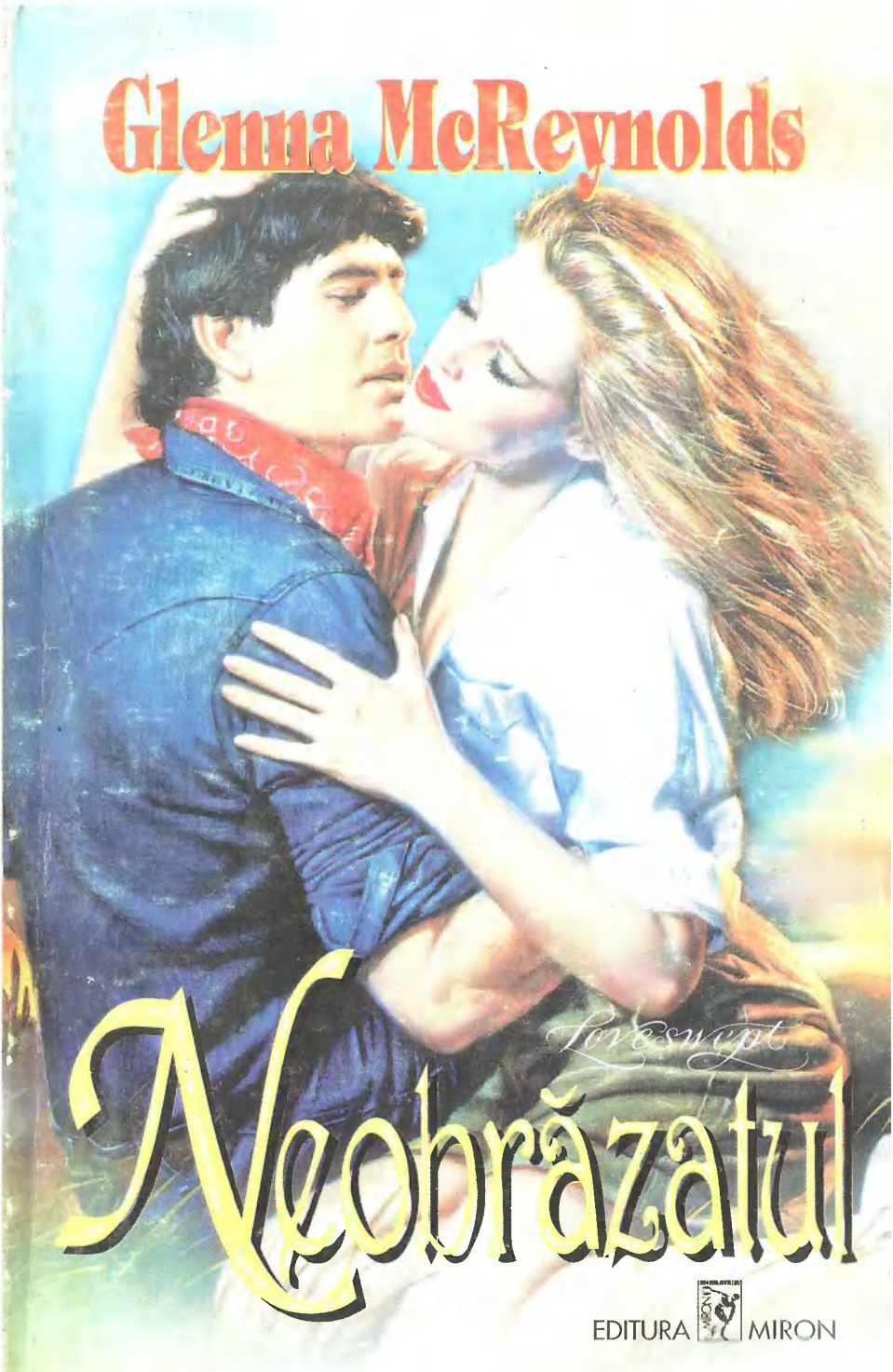

Love's Wept

Neobrăzatul

EDITURA MIRON

Lovestruck

Colt – Eroul antrenat să cucerească. *EA* era misiunea lui...

Era suplu, numai mușchi, periculos de frumos. Ea a renunțat cu bucurie la inocența sa pentru acest tînăr cowboy pe care a jurat să îl iubească toată viața. Dar la sfîrșitul nopții Colt Haines a plecat din oraș fără un cuvînt... și i-a distrus inima lui Sarah Brooks! Acum, după zece ani, el s-a întors, dorind ca ea să fie a lui și să o facă să înțeleagă de ce a plecat.

EL a promis să încalce toate regulile.

Într-un moment de pasiune aprinsă, Sarah s-a trezit în brațele lui. Colt i-a răvășit gura, i-a sedus simțurile și a luat tot ce ea visase vreodată să dea unui bărbat... Sarah știa că el se îndrăgostise și că voia să o protejeze, dar mai știa și că ea era cauza celei mai adînci răni a lui.

Va reuși el oare, să o facă să înțeleagă că ea este șansa vieții lui, că va rămîne cu ea nu mai puțin de o viață întreagă?

Lei 4500

Shameless

by Glenna McReynolds

© copyright 1995
for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Glenna McReynolds

Neobrăzatul

Traducere de Cristina Nicolae

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Rezemat de zid, Colton Haines simţea prin cămaşă cărămida încinsă de soarele verii toride din Wyoming. Era totuşi singurul loc tare şi solid, pe care îl găsise drept sprijin.

Un nor fin de praf, stîrnit de vîntul care nu mai contenea, se ridică măturînd capătul străduţei în drumul său spre vest. Îşi şterse o lacrimă cu dosul palmei, furios mai mult pe propria-i slăbiciune decît de ceea ce-i stîrnise lacrimile. Umezeala amestecată cu praful adunat pe degete formaseră o mîzgă sărată, pe care o şterse de blugi.

Nu mai putea rămîne acolo, pe străduţă, lăcrimînd, rezemat de zidul magazinului Atlas. Pur

şi simplu, nu mai putea. Venise în oraş tocmai de la o distanţă de zece mile să o caute.

Sarah!

Icni şi strînse din ochi să oprească lacrimile. Ea nu l-ar fi trădat niciodată, cel puţin n-ar fi făcut-o de la bun început, spre deosebire de maică-sa care îi înşelase toate aşteptările.

Avea nevoie de fidelitatea lui Sarah ca de un colac de salvare, dar ea merita un bărbat adevărat, nu un puşti de douăzeci de ani care se smiorcăia fiindcă mama lui era... Nici măcar în gînd nu ştia cum s-o numească, iar un cuvînt mai puţin dur, cum ar fi „desfrînată", nu-l consola cîtuşi de puţin. Nu mai suporta să se gîndească la asta stînd acolo plîngînd.

Furios se dezlipi de zid şi se duse să se spele la robinet. Aplecat deasupra firului de apă rece îşi plimbă privirea peste întinderea fără sfîrşit a preeriei care mărginea orăşelul Rock Creek. O turmă de antilope păştea la mai puţin de o sută de iarzi distanţă de strada principală, dovadă a suprafeţei mici pe care se întindea acesta. Făcu o strîmbătură. Cei din Rock Creek nici măcar nu erau într-atît de civilizaţi, încît să alunge o turmă speriată de animale sălbatice.

Cu toate acestea, era cel mai curăţel loc de pe pământ. Mîrîi dezgustat şi se ridică în picioare.

Se spălase pe faţă şi acum, cu mîinile ude, îşi aranja părul sub pălăria de cowboy. Îşi trase borul pe frunte şi cu o mişcare rapidă îşi şterse de praf botul cizmelor de partea din spate a blugilor.

Nu voia să arate chiar o sută zece la sută distrus pe cît se simţea. O dorea pe Sarah şi felul în care ea îi dovedea că are încredere în el.

Sarah îl credea puternic şi alături de ea chiar era. Una dintre multele plăceri, atunci cînd o săruta, era s-o strîngă în braţe atît cît să n-o sperie sau să-i facă vreun rău. Dragostea şi încrederea ei îl făcuseră să-şi dorească să fie bun, cel mai bun.

Sarah.

Îşi îndreptă umerii şi privi în zare cîmpia pîrjolită de arşiţă şi cele cîteva tufişuri şi viroage. Rock Creek nu însemna nimic pentru el. Sosise aici, cu mulţi ani în urmă, însoţindu-şi mama, amîndoi copleşiţi de durere după moartea tatălui său. N-ar fi trebuit să uite. N-ar fi trebuit să investească atîtea sentimente şi speranţe într-un orăşel uitat de lume.

Rock Creek nu înseamnă nimic pentru mine,

îşi repetă în gînd. Niciodată n-a însemnat ceva, cu excepţia lui Sarah. Lăsă în spate preeria şi o porni pe strada principală spre magazinul Atlas, unde îşi putea oferi puţină răcoare şi unde avea s-o întîlnească pe femeia iubită, cea care îi aducea atîta alinare în suflet.

Sarah intuia exact momentul în care Colt intra în magazin. Clopoţelul de la intrare nu suna altfel, dar în aer parcă plutea ceva deosebit. Indiferent ce spunea meteorologul despre creşterea presiunii atmosferice, Sarah simţea acest lucru ori de cîte ori Colt Haines îşi făcea apariţia.

Se întoarse şi privirile li se încrucişară peste stativul cu ilustrate de lîngă uşă, apoi se uită după unchiul Tobias care îi dădea o mînă de ajutor lui Doris Childress la raionul de produse farmaceutice, sperînd că soţia predicatorului îl va ţine mai mult timp ocupat. Unchiul ţinea prea mult la ea şi îi era prea îndatorat, ca s-o pîrască tatălui – altfel ar fi dat de dracu' – fiindcă în ultima vreme Colt venea în fiecare zi, fapt care, de altfel, îi făcea

foarte mare plăcere.

Colt rămase în picioare în dreptul raionului cu suveniruri, ascuns în spatele tricourilor înşirate pe sfoara dintre rafturi. În Rock Creek nu se prea opreau turişti, dar cînd se întîmpla, aceştia îşi puteau cumpăra tricouri cu numele oraşului de la magazinul Atlas.

Uitîndu-se pe deasupra raftului cu sticluţe şi alte nimicuri îl văzu îmbrăcat în cămaşa care îi plăcea lui cel mai mult, cea în dungi late albastru cu negru, care îi stătea întinsă pe umerii laţi, umeri de bărbat tînăr, obişnuiţi cu povara responsabilităţilor unui bărbat matur. Avea un trup suplu, musculos, încă neîmplinit. Pentru Sarah, absolut tot ce era legat de Colt însemna o promisiune legată de viitorul lor.

Uneori, cînd o privea, simţea că prietenia care îi lega de atîţia ani se va finaliza într-un mod fericit, printr-o căsnicie trainică. Alteori, mai cu seamă atunci cînd o săruta, îl simţea înfierbîntat, gata să explodeze, stăpînindu-şi pornirile, din aceeaşi dragoste care îi stîrnea şi pasiunea. De fiecare dată o surprindea modul în care o dorea şi cu cîtă voinţă îşi impunea să nu se culce cu ea.

Ocolind un şir de rafturi să se apropie de el, îi

observă pălăria neagră şi hainele pline de praf. Blugii îi stăteau întinşi ca o mănuşă pe şoldurile şi pulpele puternice, oprindu-se exact deasupra botului cizmelor curate lună. Pe buze îi flutură un zîmbet. Cunoştea şmecheria. El o învăţase.

– Colt! îl strigă ea încet, nu chiar în şoaptă, dar nici să atragă atenţia unchiului. Era mai bine pentru toată lumea ca tatăl ei să ştie cît mai puţin.

Colt se întoarse simţind că o bucăţică din inima sa se topeşte sub privirea calmă a ochilor ei cenuşii. Nimeni nu se compara cu Sarah. Nu era cea mai drăguţă fată din oraş, nici cea mai populară, dar trebuia să se zbată ca s-o cucerească. Demult, în clasele primare, făcuse haz de părul ei strîns şi dat cu apă, pînă cînd ea începuse să plîngă, iar el o trăsese de coadă.

Şi acum îi mai băga mîna în păr, dar numai s-o tragă mai aproape şi să-i simtă între degete şuviţele mătăsoase, blond-argintii, iar coada nu i-o mai despletea decît să-i reverse pe umeri cascada de păr strălucitor. Nici nu-şi mai amintea în cîte nopţi se visase privindu-i părul care îi acoperea sînii şi îi trebuise multă imaginaţie, pentru că niciodată nu-i văzuse sînii.

O aştepta să se apropie pe intervalul dintre

rafturi, gata să se ascundă după ea în eventualitatea în care i-ar fi surprins cineva, închipuindu-şi că acţionase cu vigilenţă, dar asta numai pînă cînd se opri în faţa lui.

– Colt! Inflexiunile vocii ei mergeau de la bucurie la îngrijorare.

El schiţă un zîmbet, întrebîndu-se ce-l putuse da de gol.

– Bună. Poţi ieşi afară? o întrebă pe un ton puţin ursuz.

Ea ezită o clipă, apoi spuse:

– Cum să nu. Aşteaptă-mă doar o clipă. Vrei un sifon?

– Mi-am lăsat camioneta în stradă.

– Vin imediat.

Se întoarse cu sifonul şi cu braţele încărcate cu pungi cu biscuiţi, pişcoturi şi bomboane, şi şase cutii cu Cola rece. Mai adusese şi două sandvişuri pe care, probabil, le pregătise în bucătăria din spate. Ce-ar fi zis unchiul ei dacă ar fi aflat? se întrebă el.

– Doar n-o să mănînc toate astea fără să-ţi plătesc? ripostă el, încercînd din nou să zîmbească. Nu se simţea binevenit în magazin, ca de altfel în nici un alt loc. El şi Tobias se împăcaseră

chiar foarte bine pînă în urmă cu cîteva săptămîni cînd, din motive pe care Colt nici în acel moment nu le cunoştea, tatăl lui Sarah îi anunţase pe toţi că nu mai trebuia să se vadă cu ea. Cu toate acestea, nici el, nici Sarah nu s-au gîndit nici măcar o clipă să renunţe unul la celălalt, dar îşi luaseră măsuri de precauţie.

– Şi mie mi-e foame, zise ea, împingînd pachetele pe banchetă înainte să se caţere în cabina camionetei.

Abia apucă să se urce, că el o şi prinse de mijloc şi o trase pe genunchi.

– Colton Haines! Ce te-a apucat? Îl privi supărată şi se aplecă să ridice de jos cutiile strivite sub picioare. Ai făcut praf biscuiţii cu cremă.

– Sărută-mă, Sarah, zise el cu glas scăzut şi pe un ton atît de serios, încît îi atrase atenţia.

Îl privi în ochii albaştri precum cerul din Wyoming pînă ce el îşi coborî genele întunecate şi îşi apropie gura de a ei. Aşteptînd să vadă ce urmează, ea îşi aminti brusc expresia disperată de pe faţa lui cînd erau în magazin.

Îl atinse uşor cu buzele închise şi nici el nu insistă, dar o prinse de ceafă şi desfăcîndu-şi picioarele o trase între coapsele sale. Aşa, sărutul

deveni mai misterios, mai excitant, dar şi confuz.

El îi muşcă buzele cu blîndeţe, lucru pe care nu-l mai făcuse pînă atunci. Cealaltă mînă şi-o puse pe şoldul ei şi o trase mai aproape. Gemu, iar ea îşi ţinu respiraţia. Îi captură din nou gura şi îşi împinse limba înăuntru mişcînd-o încet şi ritmic.

Sarah începu să tremure, dar n-avea putere să se retragă. Se agăţă de el înfigîndu-şi degetele în umerii lui, primindu-i sărutările cu lăcomie. Era conştientă de ce făcea el, de ce pretindea el că face, dar fiind vorba de ei doi, deznodămîntul era imprevizibil, indiferent că se aflau pe stradă în miezul zilei sau noaptea în preerie.

Cu toate acestea nu se putea mişca şi abia mai respira, iar el nu se mai putea opri, strîngînd-o cu frenezie şi gîfîind. Ştia că era foarte excitat şi se simţi vinovată, chiar dacă se simţea la fel de ameţită şi excitată.

– Colt... Colt, şopti împingîndu-l şi ascunzîndu-şi faţa în scobitura umărului lui.

Colt ridică capul şi-l rezemă de spătarul banchetei. Îşi ţinea ochii închişi şi scrîşnea din dinţi. Se simţea frustrat şi supărat în acelaşi timp, pe el însuşi, că se purtase aproape grosolan cu fata pe care o dorea atît de mult. O simţi că se dă la o

parte şi îşi făcu loc lîngă ea. Sarah îşi aşeză mîna pe braţul lui, încercînd să-l liniştească, dar nu asta voia el. Voia să facă dragoste cu ea. O dorea sub el, încolăcită în jurul lui, peste el, pînă cînd n-ar mai fi fost în stare să se gîndească la nimic.

– Să mergem la rîu, propuse el, şi nu aşteptă răspunsul ei, aşezîndu-se la volanul camionetei,

Motorul se împotmolise, dar, în ani, Colt devenise expert în pornirea şi condusul rablelor, avînd slabe speranţe că va apuca vreodată să-şi cumpere o maşină mai nouă şi mai bună. În cele din urmă porni motorul şi o luă pe drumul paralel cu preeria, să iasă în autostrada care trecea pe la periferia orăşelului.

Străbătură mile întregi de şosea şi urcară coline stîncoase, de un galben-deschis care, pe măsură ce se apropiau de rîu, luau forma unui şir de dealuri.

Ea stătea tăcută, dincolo de bariera pe care o făcuse din pungile cu biscuiţi şi pişcoturi. Îi oferi o cutie cu sifon, pe care el o acceptă fără să-i mulţumească. Se liniştise şi ştia exact ce simboliza zidul acela scund înălţat de ea şi de a cărui semnificaţie ea nu-şi dădea seama.

Coti pe drumul prăfuit care mergea paralel cu

malul, trecu prin două porţi şi traversă păşunea, apoi coborî spre rîu.

Opri în faţa unui hambar vechi, folosit oficial, iarna, drept depozit de fîn şi neoficial, ca ascunzătoare pentru undiţele lui şi ale lui Daniel Calhoun, prietenul său. Tatăl lui Daniel era proprietarul ranch-ului şi era de la sine înţeles că într-o zi băiatul îl va moşteni. Colt se gîndea deseori la un viitor la fel de sigur, dar, deocamdată, mai avea de trecut un hop.

– Vrei să înoţi? o întrebă cu vocea încă încordată.

Ea scuturã din cap uitîndu-se într-o parte, dar n-o învinui fiindcă nici el n-ar fi fost în stare să o privească în faţă.

Coborî din camionetă şi porni spre rîu. Ea îl urmă. Ar fi dezbrăcat-o şi ar fi sărutat-o aşa cum nu îndrăznise s-o facă pînă atunci, ar fi culcat-o în iarbă chiar acolo... apoi ar fi plecat. Nici nu ştia ce să mai zică.

Prezenţa ei era binefăcătoare, dar gîndurile i-o luaseră razna tocmai fiindcă dacă ar fi vrut ar fi putut-o atinge chiar atunci.

Îşi scoase pălăria şi o azvîrli spre pîlcul de sălcii care străjuiau rîul.

Sarah urmări zborul pălăriei negre, *Stetson,* care ateriză pe o creangă, şi întoarse capul cînd, după ce-şi scosese cămaşa, îl văzu că se pregăteşte să-şi deschidă catarama centurii. Avea şi aşa destule probleme fără să-l privească cum se dezbracă. Cam asta îşi spunea atunci cînd îl văzu aşezîndu-se pe mal să-şi tragă cizmele.

Soarele se juca în părul lui blond-deschis şi-i lucea pe braţele bronzate. Avea pieptul neted şi musculos, şi abdomenul plat. Se descălţase şi se ridicase în picioare să-şi dea jos pantalonii. Confuză, timp de o clipă ea îşi ţinu răsuflarea şi îşi muşcă buza inferioară. Nu mai avea pantalonii pe el.

Categoric, era un bărbat frumos, iar ea îl iubea la nebunie. Respiră adînc şi oftă cu tristeţe. Cînd era cu el noţiunile de rău şi bine se confundau într-atît, încît cu greu le mai putea deosebi.

El coborî spre rîu. Avea picioarele musculoase şi fesele i se mişcau cu supleţe sub bumbacul alb al chiloţilor. Îl urmări cum intră în apă şi face pluta, apoi cum se ridică şi se scufundă în împărăţia păstrăvilor.

Voia să ştie totul despre el. Să ştie cum respiră în somn şi ce instincte primare îl stăpîneau,

de putea să se cufunde în rîu şi să iasă la suprafaţă, cu apa şiroindu-i din păr, dîrdîind la fel ca toată lumea şi totuşi într-un fel aparte.

Cu toate acestea el nu zăbovi prea mult în apă şi, deîndată ce apăru pe fîşia de iarbă ce despărţea rîul de camionetă, îl văzu cu cămaşa fluturînd în vînt, blugii lipiţi de picioarele ude şi cizmele pe care le ducea în mînă.

Cu o mişcare suplă a bicepşilor bine dezvoltaţi şi a pulpelor încordate se cocoţă în spatele camionetei, unde ea improvizase un picnic.

– Mulţumesc, zise aşezîndu-se şi luîndu-i sandvişul din mînă. Faci cele mai grozave sandvişuri.

Era şi acela un fel de a face complimente, şi Sarah îşi ascunse zîmbetul de mulţumire. Adevărul era că Colt ar fi mîncat orice, indiferent ce gust ar fi avut, iar lui Sarah îi făcea plăcere pentru că fiind atît de îndrăgostită, avea ciudate instincte materne faţă de el. Nu voia să-i fie ca o mamă, era deja sătulă de dădăcitul celor patru fraţi mai mici, dar, incontestabil, îi făcea plăcere să-i poarte de grijă.

– Cum e apa? îl întrebă ea.

– Rece. Schiţă un zîmbet în colţul gurii.

– Nu pare să te fi deranjat.

– Sînt rezistent. Buna dispoziţie îi pieri cînd îi întîlni privirea. Ochii lui trişti îi transmiteau sute de mesaje ţintuind-o sub plopii care-şi tremurau umbrele şi filtrau razele soarelui. Sarah, eu plec.

Intuise ce avea să spună înainte ca el să rostească cuvintele şi răspunsul îi veni pe buze imediat.

– Nu.

El ridică din umeri şi muşcă din sandviş.

– Nu, Colt, insistă ea, simţind că îi poate influenţa hotărîrea. Situaţia nu-i chiar atît de gravă. Nu ai motive să pleci.

– Dar nici să rămîn.

Îi venea să-l pălmuiască pentru neghiobia care îi ieşise din gură, dar nu făcu altceva decît să se ridice în picioare supărată, împiedicîndu-se în graba de a se îndepărta de el. El o prinse şi o trase repede în jos, obligînd-o să se aşeze în genunchi în faţa lui. Podeaua încinsă a camionetei îi ardea picioarele. O ţinea strîns de umăr, sfredelind-o cu privirea.

– Te măriţi cu mine?

– Da, răspunse ea fără să ezite, dar la fel de supărată.

– Plecăm împreună?

– Da. Nimic n-o reţinea în Rock Creek, în afară

de amintiri, unele plăcute, altele mai puţin plăcute şi cîteva de-a dreptul penibile. Se înscrisese la colegiu şi din toamnă urma să înceapă cursurile, dar pentru Colt ar fi renunţat la ele. Ar fi renunţat la orice.

– Vrei să facem dragoste? o întrebă pe un ton răstit, strîngînd-o şi mai tare. Acum!

Ea îl privi cu atenţie, smucindu-şi braţul.

– E un fel de test?

El înjură şi-şi lăsă capul în piept, dar cînd ea încercă să se îndepărteze o prinse strîns de încheietura mîinii.

– Nu, Sarah, nu e un test. Ridică pleoapele şi ea îi zări privirea plină de tristeţe. Te doresc cu adevărat. Vreau să fii a mea, pentru că plec şi te voi părăsi.

– Nu mă vei părăsi, Colt, îi zise.

– Dacă nu poţi fi a mea, n-am să te pot părăsi. Ce naiba o să mă fac? zise el amărît.

– Ce s-a întîmplat, Colt? întrebă ea disperată.

– Mama... Făcu o pauză să-şi tragă respiraţia. Mama are un nou prieten.

– Şi ce e rău în asta? Nu înţelegea. Dacă cineva merita puţină fericire, aceea era Amanda Haines.

– E însurat.

– Ah.

– Şi cred că ea îi datorează bani. De fapt, nu credea, era sigur. Bărbatul acela era proprietarul salonului de coafură în care lucra mama sa şi lor niciodată nu le ajungeau banii să-şi achite notele de plată.

Se săturase pînă peste cap de tot. În afară de micul capital pe care îl rulau, el mai avea încă două slujbe şi dacă ea i-ar fi cerut, i-ar fi dat din banii lui pentru taxele şcolare, sau ar fi putut vinde ranch-ul acela blestemat care, la drept vorbind, era mic şi din momentul în care ar fi plecat la şcoală oricum nu l-ar mai fi putut întreţine.

Lui Sarah îi luă cîteva clipe să înţeleagă ce voia să spună. Groaznicul adevăr nu-i schimbă părerea, dar o întristă şi mai mult.

– Îmi pare rău, Colt.

El o săgetă cu privirea şi surîse batjocoritor.

– Mama e o tîrfă, iar ţie-ţi pare rău. Mulţumesc.

În clipa aceea l-ar fi pălmuit, fiindcă îşi făcuse mama tîrfă, dar el fu mai rapid şi se ridică în picioare. Se agăţă de braţul lui şi se ridică şi ea.

– N-ai nici un drept...

O întrerupse scuturînd din cap, neputînd scoate o vorbă din cauza nodului care i se pusese în gît.

Văzîndu-l schimbat, Sarah reacţionă imediat.

– Colt, vezi lucrurile prea în negru. Jumătate din oraşul ăsta se culcă cu cealaltă jumătate şi toţi sînt căsătoriţi cu altcineva, iar asta nu se întîmplă numai aici. Mătuşa mea care lucrează la o bancă în Cheyenne spune că ei tot timpul îi dau tipii tîrcoale.

– E cu totul altceva cînd e vorba de mama mea. Tonul său era acuzator, nu exprimase o simplă opinie.

– E altceva pentru tine, nu şi pentru mama ta. La fel ca noi toţi, caută puţină dragoste.

Privirea pe care el i-o aruncă o arse ca un fier înroşit.

– Ca şi mine, Sarah? întrebă el apropiindu-se de ea. Care aştept puţină dragoste din partea ta? Îi cuprinse şoldurile şi o lipi de el. Ea reacţionă imediat.

– Colt... Vocea îi tremura.

– Mărită-te cu mine, şopti el gîfîind, coborîndu-şi gura peste a ei. Dar fii astăzi soţia mea.

Capitolul 2

Nu îi putea rezista cînd o săruta atît de tandru şi înflăcărat. Limba lui îi dezmierda gura mistuind-o cu blîndeţe, înteţindu-i plăcerea pînă la chinuitoare şi însetată dorinţă. Îi răspunse instinctiv, depărtîndu-şi buzele să-l soarbă cu lăcomie.

Colt abia se mai stăpînea nemaimulţumindu-l doar sărutările. Era deja excitat.

Îi cuprinse faţa în palme, uitîndu-se fix în ochii ei.

– Mi-am petrecut weekend-ul aici, cu Daniel.

Ea îl privi nedumerită şi el continuă:

– Ne-am lăsat sacii de dormit în podul hambarului.

Ea deschise gura să spună ceva, dar el îi atinse buzele cu degetele.

– Încă nu spune nu. Vino.

L-ar fi putut refuza şi el ar fi condus-o acasă, totuşi nu spusese nu şi nici nu se întrebă de ce. Nu îndrăznea.

Îl dorea. De ani de zile, în felul acela confuz în care fetele visează băieţii. Cînd o invitase la dans, de Sfîntul Valentin, flirtul lor prietenesc se transformase treptat în dragoste şi, odată cu primul sărut, acele vise dispăruseră luîndu-le locul un dor neostoit. Lunile în care doar se sărutaseră îi înteţise dorinţa lămurind-o după ce tînjea, de fapt. Atîta doar că nu ştia cum să facă pasul decisiv. I se părea mai comod să spună nu, într-un fel chiar devenise o obişnuinţă, ascunzîndu-şi în felul acesta îndoielile şi nehotărîrea.

Acum, el o rugase să nu mai spună nu.

Intră în hambar, ea cu o mînă petrecută în jurul taliei lui, cu pielea încă umedă, iar el înconjurîndu-i umărul într-o îmbrăţişare ce promitea clipe pline de tandreţe. Vechea construcţie mirosea a fîn proaspăt cosit, pe care Colt şi Daniel îl făcuseră baloturi, pe care le depozitaseră acolo cu o săptămînă în urmă. Fire de praf pluteau în razele de

lumină care pătrundeau prin scîndurile crăpate şi mîncate de vreme.

Se urcară în pod. Prin uşa deschisă Sarah vedea rîul albastru-cenuşiu şerpuind lin, vîrfurile plopilor înălţîndu-se semeţ spre cer şi, în zare, munţii străpungînd norii joşi.

Îl auzi în spate desfăcînd sacii de dormit şi îşi simţi obrajii arzînd. Nu putea face lucrul acela, nici măcar cu Colt Haines. Îi asculta foşnetul mişcărilor şi liniştea care urmă după aceea, făcîndu-şi curaj să-i spună nu. Se întoarse.

– Colt, eu... Cuvintele îi muriră pe buze la fel de uşor ca vînticelul care îi înfoia părul blond ce cădea pe frunte. El se întinsese pe bucata de plastic bleumarin şi o aştepta cu trupul relaxat. Cu o mînă sub cap şi un picior îndoit semăna cu un model care pozează. Braţele musculoase, torsul gol şi blugii contrastau cu fondul închis al materialului. Degetele celeilalte mîini şi le ţinea peste centura pantalonilor cu talie joasă şi îi atrase atenţia faptul că era desfăcută.

În clipa aceea Sarah îşi dădu seama că nu actul sexual, în sine, o îngrozea; ci gîndul că niciodată nu va mai fi a lui, aceasta fiind prima şi ultima dată. Din momentul în care i s-ar fi dăruit,

totul s-ar fi schimbat. Era sigură, dar nu înţelegea de ce. Ea ar fi fost cea care ar fi uitat de decenţă şi prudenţă, ea ar fi fost cea care nu s-ar mai fi putut opri. Doar privindu-l, ştia exact ce s-ar fi întîmplat.

Trupul acela gol, plin de vigoare se oferea privirii ei, suprafeţe netede, linii curbe înăsprite de muncă, muşchi încordaţi sub pielea catifelată. Chiar şi respiraţia îi scotea în evidenţă perfecţiunea trupului, şi toate acestea i se dăruiau ei, în întregime.

Nu se putea abţine să nu-şi plimbe privirea de la picioarele goale în sus, pînă la gîtul în scobitura căruia i se zbătea pulsul. Acolo l-ar fi umplut de sărutări, apoi şi-ar fi coborît gura pe pieptul lui şi nu s-ar mai fi oprit.

Îi căută privirea şi ce văzu în ochii lui îi frînse inima. Trupul lui se maturizase, se împlinise, era puternic, dar vulnerabilitatea pe care i-o citi în ochi exprima spaima copilului şi pasiunea tînărului nesigur că va obţine ceea ce îşi dorea cu disperare.

El îi oferea posibilitatea să afle şi să se bucure de aceste lucruri şi nu se ascundea în spatele aroganţei pe care o afişa de obicei. Nu-şi ascundea nici dorinţa, nici îndoiala şi nici dragostea

ce i-o purta.

Colt îi urmărea încordat legănarea şoldurilor şi picioarelor zvelte, străduindu-se să rămînă nemişcat, să aştepte, s-o lase să vină singură la el. Purta blugi cu nasturi în formă de floricele şi mici triunghiuri din materialul înflorat la buzunarele din faţă care se asortau cu gulerul roz al bluzei. Apreciase întotdeauna felul în care ştia să se îmbrace ca să arate cît mai bine, care contrasta cu firea ei cam aiurită. De exemplu, îşi rătăcea mănuşile pe care de-abia şi le scosese din mîini, aşa că, special pentru ea, montase o nouă agăţătoare.

Starea de încredere îl cuprinse tot mai mult cînd o văzu trecînd printr-o rază de lumină. Sarah nu se compara cu nimeni. Era firavă dar energică, uneori prea serioasă, cea mai inteligentă dintre toate persoanele pe care le cunoştea şi frumoasă ca un vis. Avea chipul delicat, pielea trandafirie şi ochi cenuşii, pătrunzători, plini de surprize, dar sinceri. Dinţii de jos erau uşor neregulaţi, dar lui îi plăcea să-şi treacă limba peste ei.

Gura ei ştia cum să-l chinuie, deseori o făcea şi niciodată nu-l mîngîia cu pasiune, dar spera s-o facă pînă la apusul soarelui. O dorea cum probabil ea nu-şi imaginase vreodată şi nici nu auzise

de la fetele care deja descoperiseră sexul. Şi asta mai voia s-o înveţe. Sursa temeinicelor lui cunoştinţe consta în generozitatea unei femei mai în vîrstă, de douăzeci şi şapte de ani, pe care o cunoscuse la o cursă pe butoaie, cu o vară în urmă, dar care, cu toată tandreţea pe care i-o dăruise, nici măcar o singură dată nu i-ar fi trecut prin minte să se îndrăgostească de ea.

Cînd Sarah se opri lîngă el în picioare, rezistă tentaţiei de a se ridica s-o întîmpine. Dorea ca ea să vină la el. Nu era sigur de ce, dar ştia că acel lucru trebuia făcut cu deplină convingere, nu prin constrîngere, aşa că nu voia ca ea să se răzgîndească dacă el ar fi făcut cumva o mişcare greşită, mai ales că în acel moment îşi imagina că se găseşte într-o poziţie nu tocmai decentă.

Dar o subestimase. Sarah îngenunche lîngă el, neavînd nevoie de invitaţia lui pentru ce se hotărîse să-i ofere. Îi mîngîie abdomenul simţindu-i muşchii încordaţi. El îşi dădu mîna la o parte, lăsîndu-se pradă mîngîierilor.

Avea pielea caldă şi picături de apă încă îi mai străluceau pe corp. Ea îşi plimbă vîrful degetelor peste pieptul lui, pînă la buric, apoi coborî mai jos, să-i atingă părul moale şi negru ce se zărea

sub şliţul pantalonilor. Aproape fără să ezite îşi trecu degetele prin cîrlionţii moi şi-i cuprinse în mînă.

El rămase nemişcat, apoi gîfîind încet se arcui în palma ei. Reacţia lui deschise zăgazurile valului de căldură care o inundă cu forţa unei maree. Ridicîndu-şi braţul, o trase deasupra lui şi fără ezitare gura lui o găsi imediat pe a ei. Sărutînd-o, uită să respire clipe în şir. Acoperindu-i mîna cu a lui i-o ţinu acolo, învăţînd-o cum să-l scoată din minţi şi curînd începu să gîfîie în acelaşi ritm cu mişcările ei. Cînd fu sigur că nu se mai poate abţine o prinse de încheietura mîinii şi se întoarse deasupra ei sărutînd-o blînd.

Sarah îşi acordă ritmul cu cel al mişcărilor lui, lăsîndu-se condusă în dansul binecunoscut.

– N-am să rezist dacă nu ne oprim aici, îi şopti el încet la ureche, excitat la gîndul celor ce aveau să urmeze.

– Nu credeam că ţi-ai propus să rezişti, şopti ea şi drept răspuns îl auzi cum rîde încet.

– Pentru ce vreau eu, e foarte important să *rezist.* Ridică brusc capul şi părul îi căzu în ochi, dar nimic nu-i putea ascunde sau stinge flăcările albastre care îi ţîşneau direct din adîncul sufle-

tului. Te doresc Sarah, şi vreau să-ţi aminteşti de mine întotdeauna, dar nu fiindcă am fost primul, ci fiindcă am fost cel mai bun.

Îi captură din nou gura mimînd dulcele joc al dragostei care întrecea cu mult simplitatea mişcărilor, stîrnindu-i senzaţia că totul în ea se desfăşoară încet, ca o spirală. Cu fiecare atingere a limbii lui îi înteţea căldura trupului, pînă cînd avu impresia că se topeşte. El îi descheie nasturii bluzei şi îşi strecură capul, şi o privi nedumerit.

– E model franţuzesc, şopti ea şi cînd el înţelese sensul cuvintelor aşteptă curioasă şi nelinştită să-l vadă ce face. Dintr-o singură mişcare desfăcu clema din faţă şi sutienul alunecă în lături.

Colt o privea încremenit. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că trupul unei femei poate avea o asemenea perfecţiune. Prin minte îi treceau cuvinte ce vizau simţul tactil şi gustativ, cum ar fi „catifelat", „delicios", „dulce la gust". Voia s-o privească, s-o atingă, s-o mîngîie, dar mai întîi de toate voia s-o guste. Aplecîndu-şi capul o atinse cu limba şi-i savură respiraţia întretăiată.

Dulce ca mierea, catifelat şi tare era sînul ei. Gustul şi senzaţia din gură îl aduseră acolo unde

visase întreaga zi să ajungă, să uite de sine.

Se trase într-o parte şi sărutîndu-i celălalt sîn începu s-o dezbrace, dezgolindu-i umerii şi braţele. Îi descheie fermoarul pantalonilor cu năsturaşi în formă de floricele şi ridicîndu-se vru să i-i dea jos, dar coborîndu-i peste şolduri îi trase într-o parte şi chiloţii din bumbac. Inima i se opri în loc cînd între coapse îi văzu cîrlionţii moi. I se opri respiraţia şi simţi o durere în piept.

Îşi ridică privirea şi uitîndu-se în ochii ei, din obişnuinţă îi ceru încuviinţarea pe care însă n-o mai aşteptă. Trăgînd aer în piept îşi recăpătă respiraţia, apoi îşi aplecă gura asupra ei.

Corpul i se înfioră cînd îi mirosi şi îi inhală parfumul dulce de femeie. Nu ştia ce să facă. Îi simţise corpul încordat sub el şi era sigur că o speriase, dar nu mai putea da înapoi. Încercă să-şi amintească ce-l învăţase concurenta la cursa pe butoaie, dar simţurile lui erau de o mie de ori mai vii decît amintirile, îndemnîndu-l să facă ceea ce doar în vis îşi imaginase.

Şocată, dar în acelaşi timp cuprinsă de senzaţii erotice de o intensitate necunoscută, se prinse de bucata de plastic de sub ea, dar el îi luă mîna şi-şi împletiră degetele, aplecat deasupra ei, cu

gura umedă şi îndrăzneaţă.

Dumnezeule, dacă atunci cînd o sărutase prima dată ar fi ştiut ce voia să-i facă, ce *putea* să-i facă, nu ar fi avut puterea să-l refuze. Fiecare atingerea a limbii lui îi dezlănţuia pasiunea şi cînd o strîngea în braţe simţea cu toată fiinţa ei iubirea pe care i-o dăruia.

Dorea să-i rostească numele, să i-l şoptească ca pe o rugăciune. Dorea să-l iubească întotdeauna şi să nu se despartă niciodată.

Colt nu mai ţinea seama ce face. Totul în el se punea în mişcare într-un ritm foarte rapid. O ţinea strîns de mînă, strîns lipită de el, dar avea senzaţia că tot trupul îi este sfîrtecat în mii de bucăţi. Trase din nou blugii în jos, dar de data aceasta se împiedică de un obstacol. Cizmele vechi, strînse pe picior şi legate cu şireturi uzate. Reuşi să-i tragă una din picior şi să-i scoată un crac al pantalonului. Ca să nu termine înainte de a fi obţinut ceea ce dorea şi de a fi nevoit s-o ia de la capăt, se sui peste ea şi îi captură gura. Voia să meargă mai departe şi să-şi scoată blugii înainte de a nu mai dori să oprească acel ceva. Dar Sarah, iubita lui, părea că ştie să-i citească gîndurile şi cu ajutorul ei şi cu scurte pauze reuşi să scape de blugi

şi totul căpătă noi dimensiuni cînd se lipiră unul de celălalt. Dorinţa neatinsă le tortura trupurile şi-i făcea să respire mai repede, dar iubirea lor, atît de aproape de împlinire le era ca un balsam ce le alina febra şi patima.

Colt îi sărută buzele cu tandreţe, iar ea deschise ochii inundaţi de o lumină cenuşie precum cerul la apus. El îi zîmbi.

Grăbindu-se şi ţinînd-o lipită de el îi îndoi genunchiul şi-i scoase şi cealaltă cizmă, după care urmară blugii, aruncîndu-le grămadă pe sacul de dormit.

Numai după aceea se împinse în ea, atît cît să-i observe cu satisfacţie vecină cu aroganţa ochii ce i se închideau încet, pleoapele ce i se zbăteau şi capul dat pe spate.

Dar el voia mai mult decît atît.

– Sarah, deschide ochii. Se împinse mai adînc şi o auzi gemînd uşor.

– Nu pot, Colt... cînd îmi faci aşa. Dar îi deschise şi îşi umezi buzele strivite de sărutări, cu un gest pe cît de simplu, pe atît de provocator.

Fără să-şi dea seama el reacţionă fizic şi împinse mai tare simţind că ea cedează şi-l lasă să pătrundă pînă acolo unde se putea pătrunde. Îi

surprinse privirea cuprinsă de panică şi pentru a nu-l prelungi durerea o penetră cu brutalitate.

Senzaţia fu extraordinară, dar rămase nemişcat, lăsînd-o să se obişnuiască, şi ca să nu se gîndească la ce avea să urmeze începu s-o sărute cu furie, dar asta nu dură prea mult pentru că începu din nou să se mişte, încet, cu grijă antrenînd-o într-un ritm extrem de senzual pe care nu-l mai putea opri, dar ajutînd-o să-l menţină prin gesturi pline de tandreţe, pînă ce patima, mişcările ritmate şi plăcuta frecare a corpurilor o transformă pe fata din braţele sale, care gemea şi-i şoptea numele la ureche, în femeie.

O simţea înăuntru, fierbinte şi umedă, strîngîndu-l şi pulsînd, şi nu se putea abţine să nu se împingă mai adînc şi mai cu putere. Gemetele ei îl excitau şi mai mult, şi n-o lăsă deloc să se odihnească. Mirosul ei feminin, dulce, de mosc, gustul pe care i-l lăsase pe buze îi invada toate simţurile, lăsîndu-i urme de neşters pe tot corpul.

În final, deşi vlăguit de atîta fericire se simţea incomparabil mai puternic, pentru că, acum era, a lui.

Sarah!

O strînse în braţe sărutîndu-i chipul şi ascul-

tîndu-i cuvintele de dragoste pînă ce, aşa cum era firesc să se întîmple, fu din nou gata s-o întîmpine.

Sarah îl simţea vibrînd lîngă ea primind sărutările înfocate, blînde pînă atunci, şi i se dărui pentru a doua oară. O durea tot corpul, dar el îi stîrnise din nou dorinţa şi nu avea de gînd să piardă nici o clipă de plăcere pe care el i-o provoca cînd era înăuntru, umplînd-o cu trupul lui, cu sămînţa lui, cu dragostea lui.

În braţele ei, băiatul, devenit bărbat, întrupa pasiunea blîndă, dăruindu-i totul cu gura neruşinată şi trupul viguros. Era destul de femeie ca să recunoască plăcerea şi suficient de îndrăgostită s-o înapoieze cu toată pasiunea de care era capabilă.

Se înserase şi soarele dispăruse de pe cer. Deşi sătui, încă mai gustau plăcerea pe care şi-o ofereau unul altuia. Ea îi dezmierda trupul cu limba, atingîndu-i uşor pielea catifelată dintre coapse, aşa cum o rugase el.

Cînd simţiră răcoarea serii îşi luară ceva pe ei şi se întinseră să urmărească cum dispar ultimele umbre ale amurgului. Se încălzeau îmbrăţişîndu-se, conştienţi că deveniseră amanţi şi prieteni,

doi oameni care îşi găsiseră împlinirea unul prin celălalt, doi oameni care îşi încredinţaseră unul altuia visurile şi dragostea.

– Sarah, îi şopti el numele ca pe o invocaţie, frecîndu-şi faţa de gîtul ei, sorbind mireasma dragostei lor şi amestecul suav al propriului ei trup. După tot ce se petrecuse între ei, ştia că nu mai putea pleca, că n-o putea părăsi. Dacă ar fi plecat ar fi pierdut-o.

Îi dezmierdă pielea cu buzele. Se va sătura vreodată de ea? O iubea oare mai mult decît îşi imaginase, o dragoste profundă care acum îl îndemna să-i aştearnă trandafiri la picioare? Trandafiri roşu-aprins, cu petalele deschise, catifelate şi parfumate, aidoma celor oferiţi de ea, şi boboci roz şi delicaţi, simbol al inocenţei cu care i se dăruise.

Printre tandre sărutări şi oftaturi prelungi de plăcere, decise că ceea ce simţea era probabil acea dragoste care te copleşeşte. Unde, oare, să fi văzut acele fantezii erotice un cowboy de douăzeci de ani din Rock Creek, Wyoming? Nu ştia. Nu-şi amintea să se mai fi gîndit vreodată la flori şi, în nici un caz nu ar fi făcut o legătură între ele şi trupul unei femei, şi nu putea spune că nu se

gîndise de multe ori la asta.

Tocmai se apleca s-o sărute cînd o lumină pe peretele din faţă îi atrase atenţia. Se sprijini într-un cot şi văzu din nou lumina care se plimba peste bîrnele mîncate de vreme ale hambarului.

– Îmbracă-te, Sarah. A venit cineva. Nu era prea îngrijorat. Era, probabil, Daniel. Îşi puse cămaşa şi începu să-şi tragă fermoarul, dar se opri să-i încheie ei nasturii, zîmbind şi acoperind-o cu sărutări.

– Colt, nu, zise ea printre hohote de rîs, cînd văzu că el îi încheia un nasture, dar, în acelaşi timp, descheia un altul. Aşa nu mai terminăm niciodată...

Scîrţîitul uşii hambarului, farurile aprinse ale camionetei care luminau baloturile de fîn de dedesubt şi vocea mînioasă îi întrerupseră brusc cuvintele.

– Sarah!

Colt simţi că îngheaţă şi la fel o simţi şi pe Sarah în braţele lui. Amîndoi încremeniră de frică, dar la Colt frica se preschimbă imediat în furie. Iubitul maică-sii se afla acolo.

Lui Sarah îi amorţiseră vîrfurile degetelor şi îşi simţea muşchii grei ca plumbul. Chiar şi respiraţia

i se oprise! În colbul de jos se auzeau paşi, şi tatăl ei urlă din nou:

– Sarah!

Ar fi fugit, dar nu avea unde. Dar, mai curînd, ar fi vrut să dispară Colt de acolo. Îşi simţea gîtul atît de uscat, încît nici numele nu i-l mai putea rosti. Oricum, era prea tîrziu, fiindcă el deja cobora scara să-şi întîmpine adversarul.

Se luă după el, îngrozită şi sufocată de lacrimi. Îşi cunoştea foarte bine tatăl. Îl văzuse luîndu-se la bătaie cu alţi bărbaţi. Practic, devenise un obicei în familie să meargă cu toţii la bar vinerea seara, ea să rămînă stingheră într-un colţ, în vreme ce tatăl ei se îmbăta şi devenea violent, iar mama speriată îşi făcea griji.

– Unde mi-e fata, băiete? Ce-ai făcut cu ea?

Cu piciorul pe treapta scării Sarah îl auzise pe tatăl său adresîndu-se lui Colt cu voce mai calmă, în întunericul de sub pod.

– Nu mai e a ta, Bull. Acum e a mea, îi răspunse pe un ton tăios ca ascuţişul unei lame.

Sarah se prinse de marginile scării şi strînse din pleoape pentru a-şi stăpîni mînia faţă de Colt. Oare nu-şi dădea seama că stîrnea un scandal? Tatăl ei putea să devină violent şi să-l lovească la

fel de iute şi puternic ca durerea ce o simţea în suflet, şi asta fără să folosească biciul din piele de taur, după care i se trăgea porecla.[1]

– Tată... Trase adînc aer în piept. Sînt aici, sus. Cobor imediat.

Tîrşîitul cizmelor şi bocănitul lor pe treptele scării era singurul zgomot care se auzea în hambar. Ajungînd jos îi aruncă o privire lui Colt, apoi se uită într-o parte înainte de a-şi aţinti ochii în podea. Expresia figurii lui era plină de reproş, dar nu avea dreptate. Ştiind că ea oricum nu putea scăpa de furia bătrînului, alesese salvarea lui.

Îşi făcu curaj, deşi un nou val de teamă o îndemna să se repeadă în braţele lui Colt. Tatăl ei n-o bătuse niciodată. Numai în maică-sa dădea. O înjura, urla şi o înghesuia într-un colţ unde rămînea ghemuită de frică, dar niciodată n-o lovise, nici pe ea, nici pe fraţii ei.

Avea îndoieli că faţă de Colt s-ar purta cuviincios sau măcar „cu blîndeţe", mai ales că acesta îl sfidase. Nimic nu-l înfuria mai mult atunci cînd avea chef de bătaie, decît să-l înfrunte cineva, iar Colt şi-o căutase cu lumînarea. Cu atît mai rău

1. Bull – taur (lb. engleză).

dacă spera să ajungă la o înţelegere cu taică-său.

– Colt, du-te acasă, îl somă ea, dar cei doi nu-i dădură nici o atenţie. Parcă nu i-ar fi auzit vocea tremurată cu care se răstise la el.

– Eu şi băiatul vom avea o discuţie, spuse taică-său.

– Aşa-i cel mai cinstit. Dacă asta era posibil, vocea lui Colt era chiar mai mînioasă decît a celuilalt.

Sarah îşi privi tatăl. Nu era un bărbat înalt, dar era vînjos, intransigent şi iute la mînie, de aceea stătea mai tot timpul cu pumnii strînşi. Încărunţise de timpuriu, dar nu era bătrîn, nu într-atît încît vîrsta şi experienţa erau în avantajul tatălui. Provoca scandaluri în baruri încă înainte ca ea să se fi născut. Din cîte ştia ea, Colt nu intrase în viaţa lui într-un bar şi nici nu iscase scandaluri.

Zgomotul unei maşini care se apropia îi făcu pe toţi să privească spre uşă.

– E unchiu-tău, spuse Bull. Hai, pleacă fato!

– Nu plec nicăieri. Doamne, ajută! Gata, o făcuse. Îl înfruntase. I se puse un nod în stomac, simţi o împunsătură într-o parte şi palmele începură să-i transpire. Se dispreţuia fiindcă era atît de fricoasă. Fără Colt nu plec.

Afară se trînti o portieră.

– Toby! ţipă tatăl ei. Vino şi scoate-o de aici pe Sarah!

În uşa hambarului îşi făcu apariţia unchiul său, care arăta de parcă ar fi vrut să se afle oriunde în altă parte pe planetă, dar nu în acel hambar, strivit de neîntrerupta şi nemiloasa autoritate a fratelui mai în vîrstă.

– Vino, Sarah. Hai să plecăm. Toby se îndreptă spre ea, dar ea se dădu un pas înapoi. El se opri şi îşi încrucişară privirile. A ei era calmă, dar nehotărîtă. Colt se mişcă, dar tatăl ei îl observă şi-i blocă drumul.

Se simţea încolţită şi era speriată. Îşi mută privirea de la unul la altul şi în fracţiunea de secundă în care îşi luă ochii de la unchiul său acesta o înşfăcă de braţ. Se zbătu să scape din strînsoare, dar acesta o apucă mai strîns şi o ridică în braţe.

– Potoleşte-te, fetiţo, îi şopti la ureche, acoperindu-i gura cu palma să-i înăbuşe ţipetele. Nu faci decît să-l înfurii mai tare.

O tîrî afară din hambár, în ciuda eforturilor de a scăpa. Privi disperată în urmă, în direcţia hambarului, spre cele două pete luminoase din mijlocul întunericului în care şedeau Colt şi tatăl său.

Din hambar, Colt auzi maşina îndepărtîndu-se. Scrută întunericul de afară pentru a se convinge că ea plecase. Bull se îndreptă spre camioneta cu care venise şi imediat Colt îşi îndreptă atenţia asupra lui, pîndindu-i mişcările. Îi părea bine că Sarah plecase. Ea nu trebuia să asiste la discuţia lor. Bull Brooks putea vorbi toată noaptea şi tot nu l-ar fi convins în privinţa unui anumit lucru, dar Colt nu avea de gînd să plece pînă ce nu-l va face să înţeleagă că trebuie s-o lase în pace pe maică-sa. Şi că Sarah era a lui, fără alte discuţii.

Îi atrase atenţia obiectul strălucitor căzut la picioarele bărbatului mai în vîrstă şi realiză că Bull nu intenţiona să stea de vorbă. Obiectul pe care îl scosese din tocul puştii aflat în camionetă şi care acum zăcea pe jos în praf şi pleavă părea viu şi aducător de moarte.

Colt trase o înjurătură, punînd în cuvîntul acela scurt toată spaima şi scepticismul său. Apoi în aer, se auzi un şuierat şi durerea îi sfîrtecă pielea.

Capitolul 3

Un cvartet feminin intona imnul, urcînd şi coborînd notele într-un tremolo tînguitor, asemenea vîntului care bătea dincolo de ferestrele înalte ale bisericii. Dinspre cîmpie se apropia furtuna însoţită de tunete.

Furtună în Rock Creek. Sarah o aştepta. O aşteptase zile întregi, încă de cînd Amandei Haines îi cedase inima şi sucombase. Colt revenise acasă, cu zece ani prea tîrziu pentru a mai avea o cît de mică importanţă, cu zece ani prea tîrziu pentru ca ei să-i mai pese.

Doamne, cît mai suferise din cauza lui.

Îşi trecu degetele peste coperta albă şi zdren-

ţuită a *Bibliei,* simţind tristeţea scurgerii ireversibile a timpului, amintindu-şi de nopţile în care îşi plînsese, peste paginile *Bibliei,* durerea şi rugăminţile neîmplinite. N-ar fi trebuit s-o părăsească fără un cuvînt, după ce îi furase toată dragostea ce o purta în inimă.

Ştia unde plecase: la unchiul lui în California. Ştia şi ce făcuse acolo: intrase în marină. Ştia şi ce devenise: cel mai bun din echipa de intervenţie. Dar nimic din toate acestea nu le ştia de la el, personal, ci din frînturi de discuţii pe care le auzise în magazin timp de zece ani.

Îşi trecu mîna peste rochia neagră, simplă, din bumbac, croită chiar de ea. Nu era caraghioasă stînd acolo în biserică şi jelind moartea amantei tatălui său? Se mai folosea acest cuvînt? Habar n-avea. Rock Creek nu se afla chiar la capătul pămîntului, dar ea rareori pleca din oraş. Dar ce importanţă avea? Pe Amanda Haines o plăcuse. Părinţii ei divorţaseră cu ani în urmă. Mama îi luase pe fraţii mai mici şi-şi găsise un bărbat afectuos, care n-o bătea. Pe parcursul anilor, Bull şi Amanda se întîlniseră pe furiş sau în văzul lumii şi într-o zi, Sarah avu revelaţia acelui lucru care, cu mulţi ani în urmă, îi frînsese inima lui Colt.

Mult timp după aceea îşi urîse tatăl, dar obosise să-şi irosească energia cu persoana lui care, pentru ea, nu însemna absolut nimic. El încă deţinea toate proprietăţile din oraş, dar ea îi achita partea sa din chiria magazinului, la aceasta limitîndu-se legătura pe care o mai avea cu el. Mama sa locuia destul de aproape ca să nu se simtă ca o orfană, dacă acest sentiment era posibil la o femeie matură.

Oftă şi deschise cartea de imnuri, apoi se alătură cîntînd celorlalţi enoriaşi. Aşa cum se cuvenea, majoritatea veniseră la funeraliile Amandei Haines. Se mai suprapuseră şi alte voci, dînd amplitudine melodiei. Gîndul îi zbura cînd la notele pe care nu trebuia să le falseze cînd acordurile se prelungeau, cînd la imaginea Amandei Haines a cărei foarte importantă influenţă asupra vieţii lui Sarah fusese aceea că nu semănase deloc cu fiul său. N-ar fi suportat să fie privită pe deasupra tejghelei cu aceiaşi ochi albaştri precum cerul din Wyoming. În această privinţă avusese dreptate; cînd făcuse dragoste cu Colt cel mai mult se temuse că lucrul acesta nu se va mai repeta. Se rugase pentru întoarcerea lui, dar dorinţa nu i se împlinise. Se rugase să-i poarte copilul în pîntece,

dar nici asta nu se întîmplase. Cunoscuse cîţiva bărbaţi, dar toţi o dezamăgiseră. El îi distrusese viaţa, dar nu fiindcă îi furase virginitatea, ci pentru că îi furase şi încrederea în oameni. O lăsase neîmpăcată şi incapabilă să mai iubească un alt bărbat.

Naiba să-l ia. Nu se aştepta să se întoarcă. Zece ani nu-i ajunseseră să se obişnuiască.

La mijlocul unei note de sus vocea i se frînse brusc. Presimţirea o avertizase cu o clipă înainte ca bubuitul tunetului să despice cerul şi să zgîlţîie pereţii. Inima începu să-i bată repede, în vreme ce toţi ceilalţi continuau să cînte de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Îi ajunseră la ureche primele murmure venite de undeva din spate şi simţi că i se taie răsuflarea.

Ne pare rău. Ne pare foarte rău... mult timp... tot ce doreşti. Bine-ai venit... împrejurări nefavorabile.

Fulgerul ţîşni aproape, luminînd sanctuarul, urmat de o nouă serie de tunete.

Bine-ai venit... ce trist... o femeie admirabilă... Ne va lipsi... tot oraşul... aşa e. Ne pare rău... ne pare nespus de rău, Colton.

El era acolo şi fiecare şoaptă îl aducea mai

aproape de ea. Era incapabilă să facă stînga împrejur şi să-şi salveze viaţa. Nu se aşteptase să-l mai vadă vreodată în faţa ochilor.

Strînse între degete cartea de imnuri pînă ce simţi că i se pun cîrcei în palmă. Nori de furtună se adunaseră deasupra orăşelului Rock Creek şi natura dezlănţuită revărsa torente de apă asupra bisericii prăfuite din lemn cînd el se opri lîngă ea pe intervalul dintre rînduri.

Îşi aţinti hipnotizată privirea pe pantofii negri, bine lustruiţi, apoi, cu cea mai mare precauţie şi-o plimbă în sus de-a lungul dungii perfecte a pantalonilor bleumarin. Cu anii se mai îngrăşase. Prin materialul costumului bine croit îi distingea umerii laţi şi musculoşi. Stătea nemişcat în poziţie de drepţi. În palma puternică ţinea şapca albă de ofiţer în marină. Cînd privirea i se opri pe locul acela de pe gît, unde pulsa puternic viaţa şi-l aminti pe vremea cînd era doar un băieţandru! Mai sus nu îndrăznea să se uite. Avea nervii încordaţi la maximum, iar inima continua să-i bată foarte repede.

Exact în acel moment el o observă, iar ea rămase pur şi simplu fascinată de bărbia lui puternică.

Melodia imnului care implora mila Domnului îi învăluia. Bisericuţa era ticsită de lume, o sută de voci, o sută de gînduri, dar ea nu-l avea în faţa ochilor decît pe Colt. Îi vedea maxilarul, mai colţuros acum, gura crispată şi cicatricea din bărbie. Pe vremea cînd îl iubea toate acestea nu existau. Nasul avea aceeaşi formă, uşor încovoiat şi ridicat la vîrf, dar întreaga lui înfăţişare îi spunea că devenise un bărbat în toată puterea cuvîntului.

Ultima greşeală îi fu fatală. Îşi îndreptă privirea spre ochii lui. Niciodată parcă cerul din Wyoming nu fusese mai senin şi mai gol. În ochii lui nu se vedea nici cel mai mic semn că ar fi recunoscut-o. El era Meduza care o transformase în stană de piatră.

Rămase la fel de ţeapănă ca un locotenent de marină atent să nu-şi şifoneze uniforma. Reluă imnul de la strofa a doua. Ştiuse că nu era pregătită să-l întîlnească, iar el i-o confirmase într-un mod foarte elegant. Se simţea îngrozitor.

El se duse în primul rînd de bănci, aproape de rudele sale, dar rămase deoparte. Nu semăna cu nici unul dintre locuitorii din Rock Creek, nici măcar cu vreunul dintre ai lui. Nici unul dintre aceştia nu avea acea distincţie a ţinutei care se capătă în

armată şi care îl făcea să-şi ţină corpul drept, chiar şi atunci cînd se ruga cu capul aplecat.

Ce ciudat de încet începuse deodată să se scurgă timpul, se gîndea ea. Avea senzaţia că şedea acolo dintotdeauna privindu-i spatele lat şi părul frumos aranjat la ceafă. Părul i se mai închisese la culoare bătînd în blond-castaniu. El îşi înălţă capul privind într-o parte spre bunica din partea tatălui şi Sarah se încruntă, iar pulsul i se acceleră.

Dumnezeule, ce i se întîmplase? Încercase oare cineva să-i taie gîtul şi nu reuşise decît pe jumătate? Îl privea încremenită, nedorind să-şi imagineze în ce împrejurări se alesese cu cicatricea aceea care i se întindea dintr-o parte în cealaltă a gîtului. Cînd el îşi aplecă capul să-i spună ceva bunicii, văzu că cicatricea se continua pînă la ceafă şi dispărea sub gulerul scrobit cînd se îndreptă. Inima începu să-i bată şi mai tare în piept. Acum chiar că nu se mai simţea deloc pregătită să dea ochii cu el. Din fericire, mulţi plîngeau şi nimeni n-ar fi bănuit că lacrimile ei nu erau cîtuşi de puţin provocate de durerosul moment. Acum aflase, şi adevărul o înspăimînta. După atîta vreme plîngea pentru el, deşi îi văzuse privirea inexpresivă cu

care se uitase la ea. Era clar că sentimentele ei nu aveau nimic în comun cu mîndria.

La sfîrşitul slujbei se strecură afară împreună cu alte femei pentru a face ultimele pregătiri pentru masa care urma să fie servită în incinta bisericii. Amanda va fi pomenită prin cuvîntări elogioase, aperitive şi prăjituri, iar fiul său va fi salutat şi toată lumea, inclusiv ea, îi va prezenta condoleanţe. Nimic nu-i putea abate simţul datoriei şi al bunei-cuviinţe. Nici măcar Colton Haines.

Îşi va lua un răgaz, se va reculege şi va găsi ea o cale să reziste pînă la capăt fiindcă, oricum, trebuia să-i spună cîteva vorbe de consolare. Aşa se obişnuia şi ea nu i-ar fi luat acest drept.

În vreme ce stătea lîngă sicriul mamei sale, Colt strîngea mîini şi saluta oamenii spunîndu-le pe nume. Doar atît, numele. Toţi rosteau cuvinte stereotipe şi doar cîţiva mai încercau să adauge ceva, în special femeile. El le răspundea pronunţîndu-le numele, încercînd să rămînă impasibil la saluturi şi vorbe de consolare. Consolarea implica durere, iar el nu era pregătit să sufere.

De Crăciun, cînd petrecuse o săptămînă la el, în California, mama lui se simţea bine şi la cincizeci şi cinci de ani fusese prea tînără să moară

de infarct, sau ce o fi fost acela.

Furia îl împiedică să rostească numele Ed, Charlie şi Roberta, adică al celor pe care, deşi îi cunoştea foarte bine, nu-l anunţaseră de boala mamei sale. Doctorul îi spusese că încercase să ia legătura cu el în urmă cu o săptămînă, dar tocmai atunci Colt se afla la celălalt capăt al pămîntului, salvînd o viaţă.

– Doamnă Childress, se adresă el soţiei predicatorului, ţinîndu-i palma mică şi uscăţivă în mîna sa. Smocuri de păr cărunt îi ieşiseră din cocul răsucit, dîndu-i un aer năuc.

Ea îl bătu uşor peste mînă şi i-o strînse cu putere, de parcă ţinîndu-se de el şi-ar fi putut opri tremurul continuu al mîinilor sau ar fi reuşit să-i susţină trupul tînăr cu vorbele înţelepte venite din partea unei femei în vîrstă.

– S-a prăpădit repede, băiete. Fără dureri. Am încercat de mai multe ori să dăm de tine, dar eşti o persoană foarte greu de găsit.

Colt nu mai voia s-o asculte. Voia să fie nervos. N-avea nevoie de gesturi amabile care să-i alunge singurul sentiment de care mai era capabil.

– Asta mi-e meseria, zise el cu o voce obosită,

la fel de obosită ca şi trupul lui, apoi îşi dori să nu fi vorbit atît de nepoliticos cu soţia predicatorului.

Dar ea îl înţelesese, nelăsîndu-i nici măcar plăcerea de a fi nervos.

– Sîntem mîndri de tine, Colt. Ştim că ai o meserie grea apărînd ţara. Te admirăm foarte mult.

El dăduse de înţeles că avea o meserie uşoară şi se îndoia că vreunul dintre ei văzuse vreodată cam despre ce fel de meserie era vorba. Spera că nu. Unele dintre acţiunile la care participase nu le-ar fi dorit nici duşmanilor săi; cu atît mai puţin unui cowboy din Wyoming. Nu contesta că el îşi dorise să participe la cea mai spectaculoasă, periculoasă şi grea vînătoare organizată de guvernul Statelor Unite împotriva duşmanilor nevăzuţi, pe care el îi înfrînsese prin puterea voinţei, forţă şi şiretenie, acţionînd rapid şi prin surprindere pentru ca apoi să dispară cu abilitate.

Era bun, poate prea bun în meseria sa.

Doris Childress îi strînse mîna şi se apropie de bunica lui. Se mai găseau acolo doi unchi şi o mătuşă, dar în acele momente grele nu găsea ce să le spună. Se întorsese pentru mama sa, din dragoste şi respect pentru ea, în ciuda neînţelegerilor dintre ei datorate bărbatului pe care îl

iubise. Niciodată nu-i spusese ceva care să-i distrugă visul.

Robert „Bull" se afla şi el în biserică. Colt îl zărise, dar bătrînul îi evita privirea. Nici măcar nu privea în direcţia lui. Şi bine făcea. Colt nu uitase absolut nimic şi de atunci învăţase o sută de modalităţi de a schilodi şi ucide. Bull cunoştea doar unul. Şi, probabil, mai ştia că jumătate din apărarea sa murise odată cu Amanda.

Amanda... Colt închise ochii. Întotdeauna îi plăcuse numele ei, dar ea îl iubise pe nemernicul acela. Vreme de zece ani în sufletul său, şi aşa chinuit, ascunsese sentimente de furie neostoită, sete de răzbunare, dezgust, ruşine şi nedreptate. Acum, cînd mama lui murise, toate acestea îşi făcuseră din nou loc în inima lui şi nu le mai putea stăpîni.

Furtuna dezlănţuită întunecase cerul cînd reveniseră în biserică de la cimitir. Colt dorise să plece de îndată ce ultimii bulgări de pămînt căzuseră peste mormîntul mamei sale, dar nu era lucrul cel mai înţelept pe care trebuia să-l facă. Ca un adevărat ofiţer avea să meargă înainte, singura direcţie pe care o putea urma.

Cînd ajunse pe ultima treaptă încă mai ezita.

Ploaia îi biciuia faţa şi îi intra în ochi, dar ásta nu însemna nimic pentru un bărbat obişnuit cu scufundări în apa sărată la adîncimea de douăzeci de metri şi sărituri de la înălţimea de patru mile.

A merge înainte însemna Sarah, adică întîlnirea cu ea. Înjură în gînd.

Poate se schimbase mult. Anii îi schimbaseră, poate, culoarea cenuşie a ochilor şi îşi tunsese părul? Era probabil mai înaltă sau mai grasă, mai puţin atrăgătoare. Şi n-ar fi trebuit să dea ochii cu el, făcîndu-l să sufere.

Bunica lui intră în biserică şi se îndreptă automat spre ea s-o susţină luînd-o de braţ. Momentul de ezitare dispăruse, ca şi ultima lui şansă.

În bucătăria bisericii era un du-te-vino continuu. Fuseseră pregătite douăzeci de platouri cu mîncare caldă, zece cu aperitive, fel de fel de legume, şi cinci sortimente de prăjituri. Şapte femei le luau de pe plită sau din cuptor şi le duceau la masă. Sarah îl simţi pe Colt intrînd în încăpere şi îşi luă privirea de la prăjitura cu două straturi de ciocolată pe care tocmai o tăia, cea făcută de Paula Jenkins.

Încercă să nu-i dea atenţie şi să-şi continue treaba. Mai dăduse o mînă de ajutor şi pe la alte

pomeni. După ce-şi va termina treaba aici, se va duce la el să-i adreseze cele cîteva cuvinte la care se gîndea de o oră. Îi va spune ce femeie minunată fusese mama lui, şi îşi va oferi serviciile... dar el va fi destul de deştept să le înţeleagă sensul acestora din urmă şi să n-o întrebe dacă se bucură că îl vede.

Nu... nu. Aici se răzgîndi. Îi va spune că-i părea bine că se întorsese în Rock Creek, dar pe un ton neutru care n-o va lăsa să-şi exteriorizeze adevăratele sentimente. Orice ar fi, trebuia să evite aceste sentimente. Ca durată, timpul are o deosebită importanţă, atunci cînd spui cuiva cîteva cuvinte de alinare. Toţi se vor înghesui să-şi ia rămas-bun după masă şi ea îşi va croi drum pînă în faţă, lăsînd impresia că abia ajunsese. Va rosti scurt ce avea de spus şi se va retrage politicos, ridicînd, poate uşor din umeri sau arcuindu-şi sprîncenele, ca să-i dea de înţeles că regreta nespus de mult că nu mai putea sta de vorbă.

Era mai mult decît nebună să creadă în reuşita acestui plan. Nu stătu deloc la masă, alergînd de colo-colo, din bucătărie în încăperea unde se pusese masa. Avură loc şi două incidente, cînd se defectă filtrul de cafea şi cînd unul dintre băieţii lui

Barton răsturnă pe jos, din greşeală, prăjitura cu cremă care, din fericire, fusese împărţită aproape la toată lumea.

Mîncau aproape o sută de persoane, dar Sarah abia dacă îi observase. Îi îngheţaseră genunchii curăţind locul unde căzuse prăjitura şi era atît de agitată, încît de fiecare dată cînd se răsucea părea că-şi scutură de pe rochie boabe de cafea sau că prinsese aripi la picioare. Dar lucrul cel mai grav, extrem de grav, se întîmplă atunci cînd reuşi, în sfîrşit, să se liniştească. Masa se terminase şi ieşind din bucătărie găsi încăperea practic pustie. Personalul de serviciu trebăluia făcînd ordine, dar oamenii plecaseră... luîndu-l cu ei şi pe Colt Haines.

Se simţi dintr-o dată foarte obosită. Umerii i se înmuiară ca ai unei păpuşi de cîrpă. Se uită din nou de jur împrejur şi în spate, şi lacrimile îi împăienjeniră privirea. O cuprinse o panică ciudată.

El plecase.

I se puse un nod în gît. Muşchii feţei i se lăsară în jos şi buza inferioară începu să-i tremure. Rana era veche de zece ani, dar durerea rămăsese la fel de ascuţită ca lama de cuţit.

Viaţa ei era pustie: Nu avea nici un iubit, nici

soţ, nici familie. Cine şi-ar fi închipuit aşa ceva.

El se întorsese acasă după zece ani, iar ea îşi irosise timpul pregătind discursuri, pentru a-şi salva obrazul. Ar fi meritat să fie împuşcată, dar nimeni din Rock Creek n-ar face-o. Aveau nevoie de ea să le prescrie medicamente, să le dea sfaturi şi primul ajutor, dar ea tînjea după *altcineva.* Suspină încet şi scurt. Puţin îi păsa dacă va începe să plîngă chiar acolo şi va face o criză de nervi.

Îşi şterse o lacrimă cu palma şi celălalt braţ şi-l puse în jurul taliei. Apoi, auzi vocea acea care se deosebea de celelalte, profundă, puternică şi blîndă în acelaşi timp.

Ridică capul, ştergîndu-şi obrazul, şi, simţind că i se ia o piatră de pe inimă, se îndreptă în direcţia din care auzise vocea. Mike Clymer o văzu apropiindu-se şi termină repede ce avea de vorbit cu Colt, dîndu-i şansa să petreacă cîteva clipe pline de tristeţe cu eroul oraşului. Între plecarea lui Mike şi intrarea ei în holul unde discutaseră cei doi trecură cîteva secunde, timp în care fu cuprinsă din nou de îndoieli. De vorbit tot avea să-i vorbească, dar uitase complet ce voia să-i spună.

Bocănitul cizmelor lui Mike pe trepte acoperea zgomotul abia auzit al propriilor ei paşi. În acel moment, Colt se găsea singur în hol şi brusca lui schimbare făcu ca din nou să i se risipească îndoiala. Părea răvăşit, obosit şi gata s-o ia la fugă.

Se apropie repede de el, atrăgîndu-i atenţia. În clipa în care o văzu, toate mecanismele de apărare i se puseră în mişcare, aidoma celor ale unui ceasornic, privire încruntată, spate drept, maxilarul încleştat, dar ea deja ştia că asta însemna panică.

Panică. Era sigură. Lui, locotenentului de marină îi era teamă de ea. Nu părea deloc încurajator.

Colt o privea nevenindu-i să creadă că avusese un asemenea ghinion cînd tocmai se pregătea să plece.

Ea începu să-i povestească lucruri pe care le tot auzise vreme de trei ore. Doar că era foarte emoţionată omisese să-i spună. Pauzele şi poticnelile dădeau sentimentelor o mai profundă sinceritate. Bineînţeles că îi părea rău, ca tuturor, dealtfel. Mama lui fusese o femeie admirabilă. Ei, Doamne, ei chiar îşi închipuiau că el nu ştia asta?

Jeepul militar era parcat în faţa treptelor la mai puţin de treizeci de picioare. Dacă închidea ochii se putea vedea făcînd drumul întors pe şoseaua dreaptă pînă la Cheyenne. Acolo s-ar fi aflat în siguranţă. Putea ajunge în California pînă la căderea serii. Cu o sticlă de scotch în mînă ar fi urmărit soarele apunînd în Pacific.

Deschise ochii clătinînd din cap, prefăcîndu-se că nu era vorba de o disperată dorinţă de libertate, ci de o slăbiciune trecătoare. Mai bine s-ar fi schimbat. Era o cruzime din partea ei că rămăsese aşa cum şi-o amintea mereu. *Mereu.*

Părul ei nu trebuia să fie la fel de mătăsos şi să aibă aceeaşi culoare argintiu-aurie. Nu mai văzuse la altcineva nuanţa aceea de păr, cu toate că în California orice era posibil, dar nici soarele arzător, nici toate mărcile de şampoane nu puteau egala culoarea ei naturală.

Îşi aminti cum îi strîngea părul, uşor, în pumn şi o trăgea lîngă el. Îşi aminti senzaţia plăcută pe care i-o dădeau şuviţele pe braţul gol, cînd ea şi le lăsa să-i cadă pe umeri şi pe piept. Îşi aminti singura noapte în care îi dăduse la o parte părul să-i admire sînii atît de frumoşi şi dulci.

Prea multe amintiri.

Se străduí să nu se mai uite în ochii ei ca două lacuri adînci, cenuşii, care îl sfredeleau pe dinăuntru şi pe dinafară. Dar gura ei îl captiva cel mai mult.

Ea tăcuse, dar el nici măcar nu fusese atent ce-i spusese pînă atunci. Încercă să contesteze.

– Urmasem doar un an de facultate cînd Tobias ne-a părăsit, dar oamenii s-au descurcat pînă am terminat şi mi-am luat diploma de farmacist. Am avut noroc că nu se obişnuiseră prea mult cu drumul pînă la Cheyenne.

Ea îşi povestise viaţa, iar el era fascinat de forma gurii ei, de felul în care i se arcuiau buzele cînd vorbea şi de limba pe care şi-o trecea din cînd în cînd peste buze. Era mai atent la felul cum arăta decît la ce spunea.

Nu era măritată. N-o spusese, dar nici nu menţionase numele vreunui bărbat sau ceva care să-i fi dat de înţeles că are pe cineva. În relatarea ei nu folosise cuvîntul „noi" şi nici copii nu avea. Cunoştea suficient de bine femeile ca să ştie că foarte repede aduceau în conversaţii vorba despre copii. Era normal şi aşa trebuia să fie.

Sarah nu avea nici bărbat, nici copii. Îi era ruşine, dar nu pentru că Bull Brooks îl rănise fiind-

că se culcase cu fiică-sa, ci fiindcă o lăsase acolo în Rock Creek.

Cam la ce distanţă s-o afla jeepul? Zece metri? Mai mult?

Dar cum să ajungă pînă la el? Să-şi pună repede şapca pe cap şi să facă stînga împrejur, ca să nu-i mai vadă privirea blîndă şi gura frumoasă care tocmai îi spunea ceva despre impozitul pe o bucată de teren care va fi cedată celor din Albany Country.

Strînse între degete cozorocul şepcii. Îşi plimbă privirea peste sfîrcurile şi şoldurile ei înguste, de adolescentă. O naştere ar fi deformat-o.

Trase o înjurătură. Nici măcar să înjure nu se pricepea. N-ar fi trebuit să vină. Nu trebuia să rămînă ca să înceapă să sufere. Mai înjură o dată printre dinţi.

Ea îl privea uimită.

– Situaţia nu-i atît de gravă. L-am votat primar pe Peter Barton care se ocupă de vînzări imobiliare, aşa că sîntem siguri că va încerca să dezvolte Rock Creek la întregul potenţial.

Naiba s-o ia. Ştia prea bine ce i se întîmplă şi se purta cu el cum nu se putea mai rău. Îi atingea mîneca, şi îi rostea numele cu milă şi tandreţe.

Nu era pregătit pentru aşa ceva, nu era pregătit pentru nimic. Nu era pregătit pentru ea. Zece metri?

Niciodată nu mai procedase în felul acela.

– Colt!

Din nou îi rostise numele cu atîta tandreţe şi ardoare, încît toate zidurile cu care se înconjurase începură să se clatine şi să vibreze. Sistemul lui de apărare se prăbuşea.

Închise ochii şi-şi aplecă capul cu dureroasă resemnare. O simţi că se apropie un pas, simţi că aerul se schimbă, umplîndu-se de parfumul ei. Un bărbat în toate minţile s-ar fi grăbit să coboare treptele. Colt rămase pe loc.

Capitolul 4

Îi apăsă buzele cu limba să i le desfacă. Nu mai exista nici o ezitare în inima lui. Simţea nevoia să fie ţinut în braţe, s-o lipească de el şi să facă ce vrea cu el.

Sarah era prinsă în cercul de oţel al braţelor lui, complet paralizată de valul de senzaţii care o inundau.

Se simţise îngrozitor: tăcerea şi flecăreala lui despre lucruri lipsite de importanţă, şi nici o reacţie pînă ce ea nu adusese vorba de parcela de pămînt, spunîndu-i că Peter Barton era noul primar.

Dar omisese ceva. Cu siguranţă omisese ceva.

Nimănui nu-i păsa că Peter Barton era primar, nici chiar celor care îl votaseră. Era hotărîtă să-şi amintească ce anume, de îndată ce se va desprinde din braţele lui şi el va înceta să-i mai tortureze atît de dulce gura.

Numai să nu se termine prea repede. Numai la asta se gîndea, pierdută în braţele lui, în fiinţa lui. Îi era ruşine fiindcă avea nevoie de el, de gustul lui, de atingerea lui. Nici un alt bărbat n-o sărutase atît de tandru, şi inima ei tînjea după el.

Niciodată, după ce se va sătura de sărutările şi îmbrăţişările lui Colt Haines, nu-l va mai lăsa s-o atingă, nu se va mai lăsa copleşită de el.

Colt simţea că se schimbase. Trupul ei era mai împlinit, mai potrivit cu al lui, unduindu-se arzînd de dorinţă. Era mai pasionată, avea gura mai dulce şi mai puţin nevinovată. Îşi aminti noaptea aceea de demult cînd îl gustase cu buzele şi limba, şi sărutînd-o acum simţi acelaşi efect.

Se mai petrecuseră şi alte schimbări cu ea, schimbări care îl făceau să se simtă vinovat. Voia să-i alunge disperarea. Îi părea nespus de rău. Ar fi trebuit să înţeleagă.

Cea mai inteligentă fată pe care o cunoscuse vreodată, aceea pe care o iubise nu făcuse nicio-

dată compromisuri. Ea nu învăţase să îmbine afecţiunea cu nevoia trupească şi să se amăgească luînd-o drept dragoste. Se îndoia că găsise plăcere fără să iubească.

Uneori, actul sexual îţi lasă un gol în suflet, dar el nu i-o dorise niciodată. Dorise ca ea să-l cunoască numai pe el, aşa cum făcuse dragoste cu ea prima dată, tandru şi pasionat.

Pentru ea, el fusese cel mai bun, dăruindu-i mai mult decît oricărei altei femei. Acum, cînd o săruta în biserică, ar fi vrut să se culce cu ea aşa cum visase în mii de nopţi după ce o părăsise, pînă cînd învăţase cum să-şi potolească dorinţa fără să mai aibă în faţa ochilor chipul ei de fiecare dată cînd o făcea cu altcineva.

Îi cuprinse faţa în palmă şi-i mîngîie obrazul delicat, înfigîndu-şi degetele în părul ei, într-un gest posesiv căruia nu-i putu rezista. În timpul slujbei remarcase că ea avea părul strîns şi mai apoi, la masă, că i se despletise în şuviţe rebele.

O dorea cu pasiune. Îi muşcă uşor buzele, se retrase, apoi o sărută din nou gustînd-o. Cînd îşi înălţă capul, o auzi gemînd şi gîfîind.

Cu degetul mare îi atinse obrazul.

– Vino cu mine la *Regent,* rosti el cu vocea

sugrumată de emoţie, în care recunoscu numai dorinţă.

La Regent? La motelul Regent? Sarah deschisé ochii. Cît de bine îi cunoştea el toate tainele inimii şi fiecare zbatere a venelor. Ştia cît de mult îl doreşte.

În clipa aceea nu putea decît să-l privească încremenită, nereuşind însă să-şi stăpînească lacrimile.

Se întoarse şi se îndepărtă de el doi paşi, oprindu-se cînd lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Dacă nu se ducea cu el era mai mult ca sigură că el ar fi plecat imediat. Ar fi lăsat-o acolo, în biserică şi de data aceasta nu s-ar mai fi întors niciodată.

De ce? se întrebă ea strîngînd din pumni, în vreme ce lacrimile îi udau obrajii. De ce trebuia să se comporte nesăbuit doar ca să aibă şansa să vorbească cu el. Nu era drept.

Mai făcu un pas.

– Nu pleca, Sarah.

Încremeni cînd îi simţi palma pe braţ şi-i auzi vocea aspră. Acum ce avea să urmeze? O va săruta din nou? Îşi va bate din nou joc de viaţa ei? Ce-şi închipuise el că va urma după ce o va

săruta? Îi prezentase condoleanţe, îi povestise ce făcuse vreme de zece ani propunîndu-şi să nu facă, să nu spună, chiar să nu se gîndească la nimic care lui i-ar putea aminti ce se petrecuse odată între ei. Încercase să joace cinstit, dar el trişase.

În afară de ce era evident, ce mai dorea de la ea? se gîndea furioasă.

Încercă să se mai îndepărteze un pas, dar el o apucă de braţ.

– Scuză-mă, spuse el retrăgîndu-şi mîna.

– Trebuie să termin curăţenia, îi zise ea.

– Am să te aştept.

Perfect. În timp ce el va aştepta, ea va încerca să gîndească ce va face după ce-şi va termina treaba.

Colt luă o înghiţitură din sticla de scotch, după care sorbi lung din cutia cu bere. Nu se simţea deloc ameţit, dar faptul că băutura îi scăzuse temperatura corpului devenea un fapt real, cît se poate de vizibil.

Se aplecă şi dădu drumul la radiator, lăsînd căldura să pătrundă în maşină. Afară continua să plouă şi să tune. Fulgere despicau norii groşi luminînd cerul. Nu era deloc seara potrivită, pe care s-o petreacă într-un jeep, aşteptîndu-şi salvarea şi o femeie.

Uşa din spate a bisericii se deschise şi după ce aruncă o privire într-acolo să se asigure că nu era Sarah, se întoarse să privească iarba udă. Wyoming şi toate nimicurile acelea atît de frumoase îi lipsiseră mai mult decît şi-ar fi închipuit.

Se tolăni pe banchetă şi gustă din scotch atît cît să meargă după el berea. Se controla ca să nu întreacă măsura, pentru că avea în faţă o seară întreagă pe care nu voia s-o petreacă zăcînd.

Dorea s-o petreacă în braţele lui Sarah, în patul ei şi nici nu se gîndea să piardă această ocazie, indiferent cît va trebui s-o aştepte în ploaia care-i pătrundea în oase.

Nu ştia dacă mai era posibil s-o iubească ca pe vremuri. Probabil că nu, dar era convins că o doreşte cu aceeaşi pasiune, născută nu din disperare, ci, mai degrabă, după o îndelungată chibzuinţă. Oricum, dorinţa era aceeaşi. Lîngă ea găsise alinare şi plăcere, şi pentru asta ar fi fost în stare

s-o aştepte noaptea întreagă, deşi, în starea în care se afla, nu acela era locul în care ar fi vrut să se găsească.

Mai luă o înghiţitură din sticlă.

Era încă frumoasă, deşi părerile erau împărţite. De exemplu, Daniel spusese întotdeauna că este drăguţă, iar dintre colegii lui de echipă unii nici n-ar remarca-o, cei tineri, mai ales, care încă îşi purtau creierii în pantaloni, ceea ce nu era foarte rău. Pentru ordinele pe care le îndeplineau a nu gîndi era un real avantaj. Cei mai în vîrstă, Rick, Boomer şi Garret şi-ar fi dat seama imediat că este o fiinţă deosebită, fără ca el să le-o spună.

Uşa bisericii se deschise din nou atrăgîndu-i atenţia şi dintr-o dată se simţi fericit că nici unul dintre prietenii lui nu erau prin preajmă să-şi dea cu părerea neîntrebat sau să-l încurce cu prezenţa. Sări din jeep şi se grăbi să-i iasă înainte ca să nu aibă timp să se răzgîndească.

Îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri, apoi o cuprinse protector. Se potriveau perfect. O trase mai aproape s-o ferească de vînt şi de ploaia torenţială.

În faţa maşinii ea avu un moment de ezitare, dar el se prefăcu că nu observă şi în loc s-o

împingă înăuntru o strînse uşor de braţ.

Suficient ca ea să se strecoare pe bancheta din faţă. El trînti portiera.

Primul lucru care îi atrase atenţia fu sticla de scotch, bălăngănindu-se între scaunul lui şi cutia de viteze; cel de-al doilea, cele trei cutii goale de bere de la picioare. Înainte de a se apuca să-şi facă probleme, el se urcă în maşină şi închise portiera.

Apa îi şiroia pe faţă şi picăturile i se strînseseră în despicătura din bărbie. Şi le ştersese cu un gest din umăr, neluîndu-şi ochii de la ea.

Începuse deja să se neliniştească. Pentru ea era un străin. În afară de felul cum ştia să sărute nu-l cunoştea deloc.

Cămaşa albă îi era udă leoarcă şi prin ea i se vedeau braţele musculoase şi umerii laţi. Îşi slăbise nodul de la cravată şi îşi descheiase doi nasturi de la cămaşă. Nu destul cît s-o incite, dar suficient s-o tulbure. Interiorul jeepului era neîncăpător pentru două persoane plus amintirile lor.

– Mergem undeva să mîncăm? Era cea mai directă întrebare pe care o putea formula Colt, clasica întrebare pusă de bărbaţi pentru a-şi ascunde adevăratele intenţii atunci cînd voiau să

acosteze o femeie. Şi asta n-o făceau fiindcă femeile n-ar accepta sinceritatea brutală a dorinţei de a face dragoste cu ferocitatea unei împerecheri animalice.

– De-abia am mîncat.

Acum cînd era un car de nervi se găsea şi ea să facă pe femeia practică. Trase adînc aer în piept neslăbind-o din priviri.

– Atunci mergem să bem ceva.

Ea se uită la sticla de scotch şi roşi.

– Ceva mai *uşor,* adăugă el. Era hotărît s-o ţină aşa toată seara, dacă era nevoie.

Ea întoarse capul şi se uită pe geam, cu buzele strînse şi ochii larg deschişi. El simţea că explodează.

– *Doamne,* Sarah! Vrei să-ţi cad în genunchi?

Ea nu răspunse, dar o lacrimă i se prelinse pe obraz.

El mormăi o înjurătură şi porni motorul.

– Te duc acasă. Unde locuieşti?

Îi dădu adresa. La urma urmei, aşa era cel mai bine, îşi spuse el. Va pleca la Cheyenne. Prea multe lucruri pe care nu le înţelegea şi nici nu voia să le înţeleagă se întîmplau în Rock Creek, iar ea era un vis nerealizabil, nu o realitate.

Începu să tremure şi să înjure, şi se aplecă din nou să dea drumul la radiator. Îi era frig, era ud şi nervos, dar nici spre Cheyenne, care era atît de departe, nu prea avea chef să pornească.

Ea l-ar fi putut ajuta, dar nu voia, fiindcă avea mai multă minte decît el. De asta era sigur.

După cinci minute de tăcere încordată opri în faţa gardului alb din uluci care împrejmuia curtea. Ea locuia la capătul de nord-est al oraşului pe o străduţă lăturalnică, pietruită, care cobora spre şanţurile noroioase ce străbăteau preeria.

Trebuia să spună ceva, dar efortul era inutil, deşi mai rău ar fi fost dacă nu şi-ar fi luat rămas-bun. O va face ea pentru amîndoi, apoi va deschide uşa şi-l va lăsa, acolo, în stradă. Nu-şi putea lua rămas-bun, pentru că o aştepta să-l roage să rămînă.

– Ai îngheţat. Tremuri, abia o auzi el spunînd.

De cînd devenise atît de tăcută?

Ridică capul şi privi într-o parte, direct prin ea, în sufletul ei. Dacă ea nu avea de gînd să uşureze situaţia, el o va face grea, chiar imposibilă dacă putea.

Îi văzu panica din priviri şi nodul care i se puse în gît, dar ea îşi reveni repede şi reuşi să vor-

bească din nou:

– Vino înăuntru să-ţi usuc cămaşa.

Acceptă invitaţia dînd din cap, opri motorul şi coborî din maşină.

Nu ştia care din ei era mai nebun, ea fiindcă îi spusese să rămînă sau el fiindcă acceptase. Probabil că amîndurora le era sortit să sufere. Nu ştia dacă va avea destulă voinţă să rămînă, în cazul în care ea îi va impune anumite condiţii, dar era sigur că nu mai putea să plece.

El, locotenentul de marină, comandant de unitate specială de atac, chintesenţă a tenacităţii şi disciplinei, ştia să depăşească situaţii limită şi îşi antrenase corpul să răspundă la comenzi, fără ezitări. În toiul luptei luase decizii de ultim moment, trimiţînd oameni în locuri de unde nu se mai întorseseră niciodată, dar acum el era cel învins. Pusese stăpînire chiar şi pe corpul lui, dar, în ciuda tuturor îndoielilor, se grăbea s-o simtă cît mai aproape.

Îi ţinu uşa deschisă, făcîndu-i loc să intre şi trecînd pe lîngă el, ea îi atinse coapsa cu şoldul. În clipa aceea tot corpul i se crispă. Dacă ea îi va pune condiţii, în mod sigur le va încălca înainte să plece.

Sarah nu ştia care din ei doi cîştigase şi care pierduse. Nu mai putea nici să gîndească. Tot ce ştia şi asta era esenţialul, era că nu-l va lăsa să plece. Această capitulare n-o bucura deloc.

– Mă duc să fac cafea. Lucrurile simple erau cele mai bune şi nimic nu era mai simplu decît să facă un ibric cu cafea. De-abia cînd ajunse în bucătărie, sarcina pe care şi-o asumase deveni dificilă. Nu ştia cîte ceşti să facă, să umple vasul plin sau pe jumătate. Totul era în funcţie de cît avea el de gînd să rămînă, şi nu ştia nici cît de tare îi plăcea.

Stătea nehotărîtă cu filtrul de cafea într-o mînă şi cu linguriţa în cealaltă. Acum ştia de ce era atît de derutată. Prezenţa lui o copleşea; pulsul i se accelerase, trebuia să se calmeze, să-şi pună ordine în idei şi să se comporte ca un om normal.

Cînd îi auzi paşii toate speranţele i se risipiră.

– Îmi place foarte tare.

Ea îi urmă sfatul, punînd cafea cît pentru un vas plin.

Turnă apă, apăsă pe buton şi nemairămînîndu-i altceva de făcut se întoarse cu faţa spre el surprinzîndu-l într-o postură cît se poate de periculoasă. Îşi aşezase cămaşa pe spătarul unui

scaun de bucătărie şi tocmai îşi scotea tricoul. Rămase gol pînă la brîu, cu faţa acoperită şi mîinile deasupra capului. Avea pielea catifelată şi bronzată de soarele californian. Muşchii de pe piept şi abdomen parcă erau sculptaţi, singura fisură fiind cicatricea mai deschisă la culoare care se întindea de la umărul drept, peste piept, în jos, terminîndu-se în stînga, sub coaste. Fără să-şi dea seama, se apropie de el încet, şovăind, dar se opri la timp înainte de a comite o imprudenţă.

Colt o simţise că se apropie şi că apoi se opreşte, şi intui motivul. Uitase de cicatrice. Îi dădu tricoul şi cămaşa pe care ea le strînse la piept cu degete tremurînde.

– Ai fost rănit, zise ea încet.

– De cîteva ori.

– Cum s-a întîmplat?

– Greşeală de calcul. Duşmanul m-a luat prin surprindere.

Privirea pe care ea i-o aruncă îi dădu de înţeles că răspunsul i se păruse cît se poate de ciudat. Fiindcă majoritatea oamenilor nu trăiau într-o lume a violenţei, nu putea să-i spună tocmai el că ceea ce i se întîmplase avusese loc foarte aproape de locul unde se afla ea atunci. Coman-

dantul lui ştia ce i se întîmplase – puţine lucruri nu ştia acesta despre el –, dar motivul pentru care căpătase cicatricea care se întindea pe aproape tot gîtul şi care îi străbătea pieptul în diagonală, şi dungile paralele de pe spate, nu-l cunoştea. Toate semnalmentele lui, inclusiv cicatricele erau consemnate în fişa personală, dar pentru Sarah ele nu însemnau altceva decît durere. Asta îi citi el în priviri.

– Nu a fost atît de rău pe cît arată, încercă el s-o convingă şi să-i distragă atenţia. Deşi cicatricele nu erau semnate cu iniţialele lui Bull, Colt nu avea să uite proveninenţa lor: erau urme de cravaşă.

Ea nu părea deloc convinsă.

– Îţi aduc ceva să îmbraci, pînă ţi se usucă hainele. Se lăuda în gînd că vocea nu-i tremura. Abia se auzea, dar nu-i tremura.

O urmă în salon şi rămase acolo, în vreme ce ea străbătu holul şi dormitoarele pînă la baie. Are o locuinţă frumoasă, se gîndi el, după ce privi în jur. Mobila nu era nouă, dar era în bună stare. Totul era decorat în tonuri deschise, de la ferestre, pernele de pe canapea pînă la modelul covorului oriental din salon. Era locuinţa unei femei, a

lui Sarah, exact locul unde voia să se afle.

Îşi îndesă mîinile în buzunare, zgribulindu-se. Îngheţase. Aprinse cîteva becuri, dar el de căldură avea nevoie. Şi de ea avea nevoie, şi pînă atunci doar că nu-i căzuse în genunchi. Această victorie neînsemnată îl bucura, dar nu-l satisfăcea.

Ploaia bătea în ferestrele înalte din salon, cele aflate cu spatele la oraş. Nu credea că furtuna se va potoli în seara aceea. Furtunile din preerie erau întotdeauna puternice, de o frumuseţe sălbatică, dacă cineva se încumeta să le înfrunte. Condiţiile geografice ofereau avantajul că le puteai vedea de la distanţă, îţi puteai lua măsuri de protecţie, dar odată aflat în calea lor, nici munţii şi nici copacii răzleţi nu le mai puteau opri.

O auzi pe Sarah venind din spate şi se întoarse cu faţa spre ea. Părea speriată şi nehotărîtă, aşa cum stătea, cu cămaşa lui udă pe care o strîngea cu o mînă la piept, în cealaltă ţinînd o bluză de trening. Cum s-o ajute atîta vreme cît stăteau la o asemenea distanţă şi alte şanse, decît să bea cafeaua şi să stea pe canapea pînă i se uscau lucrurile, nu avea.

Ea îi dădu bluza. Cînd i-o luă din mînă, o prinse de braţ şi o trase spre el. Ea se apropie uimită

şi nehotărîtă.

Cele două cămăşi, cea udă şi cea uscată stăteau ghemotoc între ei pînă cînd el îi luă mîna şi i-o puse peste pieptul lui. Jacheta căzu pe jos, la fel şi cămaşa cînd el o apucă şi de cealaltă mînă şi i-o aşeză în jurul taliei lui. Îi simţi pe piele degetele reci şi umede.

Cu răsuflarea întretăiată ea îl atinse cu sînii, declanşîndu-i o reacţie inevitabilă în tot corpul. Probabil că ea ar fi dorit să-i vorbească mai întîi, se gîndi el. Era lucrul cel mai înţelept pe care îl putea face.

Dar în clipa aceea el nu mai avea răbdare să judece. Dragostea şi dorinţa fizică, chinul acela atît de plăcut, toate dorinţele i se puteau împlini fără cel mai mic efort atunci cînd se găsea în braţele ei.

Iar de vorbit, o puteau face şi mai tîrziu.

Capitolul 5

Sarah ştia că o va săruta şi mai ştia că nu se va împotrivi. Zarurile fuseseră aruncate.

Respiră rar şi întretăiat. El îi cuprinse talia şi o strîngea cu putere, iar cu degetele celeilalte mîini îi mîngîia obrazul cu blîndeţe, deşi avea palma foarte puternică.

– Colt... nu, de abia reuşi ea să spună, fără prea multă convingere.

Dar el o sărută strivindu-i gura, gustîndu-i buzele, suficient să-i stîrnească dorinţa.

Ea rămăsese nemişcată – nu putea să se mişte – şi după o clipă el o sărută din nou, strîngînd-o în braţe posesiv şi aplecîndu-şi capul cu mai

multă îndrăzneală. Îi umezi buzele cu limba, apoi ferm şi îndelung o forţă să le deschidă. Gestul purtînd amprenta masculinităţii lui şi care voia să-i confirme că îi aparţinea o făcu să se cutremure.

Acum ştia că el o doreşte şi că va fi a lui. Amintirile celor petrecute între ei cu multă vreme în urmă şi valul de căldură ce o inundă o făcură să se clatine pe picioare. Se agăţă de el apăsîndu-i pieptul cu palmele mici. Îi simţea muşchii vibrînd la fiecare mişcare. Nimeni nu se simţise vreodată mai bine ca el.

Îşi desfăcu buzele peste gura ei, sărutînd-o mai însetat, mai imperios şi infinit mai dulce şi mai umed. Respiraţiile se amestecau, limbile îşi găseau ritmul. Scîncete de suferinţă şi dorinţă se întretăiau cu gemete scurte şi răguşite. El era seducător şi sincer, ea lipsită de apărare. Cînd el îi cuprinse sînul în palmă simţi că se pierde, că cedează.

– Nu... Se desprinse din braţele lui şi se întoarse cu spatele, ascunzîndu-şi faţa în palme. Obrajii îi ardeau. Scutură din cap, încercînd să-şi revină, să-şi controleze corpul care tremura. Nu... nu face asta.

Colt îi auzi rugămintea şi panica din voce, dar

nu se opri. Dacă ar fi vrut într-adevăr să-l respingă, n-ar fi trebuit să se lipească de el la fiecare atingere a mîinilor lui. Veni în spatele ei şi-i îmbrăţişă şoldurile trăgînd-o spre el şi împingîndu-se în fundul ei moale şi bombat, frămîntîndu-i-l excitat.

Sarah simţi erecţia şi mîna care îi aduna părul de pe ceafă, şi i-l dădea la o parte. Îi simţi gura fierbinte şi umedă, şi limba care îi lăsa o dîră de foc pe piele. Toate la un loc o făcură să vibreze pînă în adîncul sufletului.

Se întoarse cu faţa spre el, neştiind nici ea prea bine de ce, să discute sau să i se predea? Intimitatea era atît de puternică, încît clipe întregi, lungi şi încărcate de emoţie, nu putu nici să respire. El îi susţinu privirea, concentrat, cuprins de dorinţă şi nevoie de ea, numai de ea.

– Nu, îl respinse ea cu un singur cuvînt. Urmară şi celelalte, dar atît de încet, încît chiar ea abia le auzea. Nu mai putem fi ce am fost, Colt. Nu mai sîntem copii şi nici să reluăm de unde am întrerupt. Viaţa merge după alte principii.

– Dar eu nu vreau să fim ce-am fost, ci ceea ce sîntem acum.

Vocea lui era mult mai sigură şi tonul mult mai

convingător.

Sarah abia se abţinu să nu riposteze. Era mult mai puternic decît ea, mai inteligent şi mai realist. Fiindcă ea încă îl mai plîngea, sfîşiată de dor în singurătatea nopţilor cînd îşi reamintea cum se iubiseră. Zece ani îl aşteptase, depăşind limitele raţiunii şi ale realităţii. El devenise un vis de neîmplinit, o fantezie de nerealizat. Iar acum n-ar fi trebuit să se afle în salonul ei, ispitind-o. Acele dorinţe, şi visuri cu ochii deschişi, ale sufletului ei rănit muriseră demult. N-ar fi trebuit să se întoarcă. Acum era tîrziu, mult prea tîrziu.

– Între noi nu mai e nimic, Colt, spuse ea dorind ca vocea să-i sune mai mult decît o şoaptă intimă. Tu eşti... ofiţer de marină în California, eu farmacistă în Wyoming. Nimic nu ne mai leagă.

Nimic în afară de kilometri de sentimente care i se înfăşurau în jurul inimii, legînd-o de el. Nimic, în afară de dorinţa din ce în ce mai puternică cu fiecare bătaie a pulsului şi cu fiecare atingere a lui. Nimic, în afară de dorinţă, amintiri şi dorul mistuitor de el, nu exista între ei.

Trebuia să i se opună cu mai multă vehemenţă.

În colţul gurii lui apăru un zîmbet ciudat.

– Greşeşti. Eu nu m-am schimbat.

– Pe atunci erai doar un băieţandru, insistă ea privind într-o parte.

Îi prinse bărbia în palmă, obligînd-o să-l privească.

Lumina becului îi lumina trăsăturile aspre, colţuroase ale feţei. Vocea lui era calmă şi gravă ca adîncurile azurii ale ochilor.

– În noaptea aceea nu m-am comportat ca un băieţandru, Sarah, şi atunci a fost prima şi ultima dată.

Vorbele lui o răniră de parcă l-ar fi frustrat de ceva.

– Nu eu am fost cea care am plecat, spuse ea apărîndu-se.

– Dar nici nu ai rămas.

Un fulger orbitor străbătu cerul speriind-o şi aruncînd-o în braţele lui. Becurile pîlpîiră, apoi se stinseră lăsîndu-i în întuneric, la lumina fulgerelor. El o strînse mai puternic în braţe.

– Orice ai crede, zise el, trebuie să ştii că ne simţim bine împreună. Nu-ţi dai seama?

Ba da. Şi ea simţea la fel. I se treziseră toate simţurile amorţite, dar nu spuse nimic.

– Eu aşa simt. Vocea lui era gravă, implora-

toare. O simt cu toată puterea fiinţei mele şi numai cînd sînt cu tine mi se întîmplă acest lucru. Asta *înseamnă* ceva.

Cu mult timp în urmă ea ar fi numit ce simţea el „dragoste", dar să pronunţe acel cuvînt atît de preţios ar fi fost cea mai mare prostie. Acum nu mai putea fi vorba de dragoste.

– Nu spun că lucrurile nu s-au schimbat. Îmi aduc aminte... Se opri, înjură în gînd şi o strînse iar în braţe. Se uită o clipă în jos, respiră adînc, apoi o privi din nou. N-am uitat, Sarah. N-am uitat absolut nimic. Îmi amintesc cum te-ai apropiat de mine, cum m-ai atins şi cît de surprins am fost. Schiţă un zîmbet şi în ochi îi apăru un licăr poznaş. Doamne, ce surpriză!

Ea simţea că îi iau foc obrajii. Ştia la ce se referea şi-şi zise că era extrem e nepoliticos să-i vorbească despre clipele de intimitate din trecut. Nepoliticos din partea lui şi alarmant de excitante erau amintirile acelea despre ce îi făcuse ea lui, cum şi unde îl sărutase şi ce se întîmplase după aceea.

– Lucrurile... lucrurile s-au schimbat între timp, se bîlbîi ea, refuzînd să-i mai privească pieptul, muşchii netezi ai abdomenului şi, mai jos, mate-

rialul întins al pantalonilor.

– S-au schimbat, fu el de acord.

Ea îi simţea respiraţia în păr şi gura pe frunte.

– Dar, mai trebuie să ştii, continuă el, că eu sînt bărbatul care a stat peste tine şi în tine... bărbatul care te-a înălţat pe culmile pasiunii.

Da, îi răspunse ea în gînd, aproape ţipînd de dorinţă. Ăsta era adevărul, iar felul în care rostise cuvintele era mai mult decît minunat.

O boare de vînt pe piele o atenţionă că degetele lui umblau la nasturii rochiei. Gura lui îi mîngîia faţa, o săruta, o lingea, o muşca uşor, cu efecte imediate asupra corpului ei care începu să se legene în sus şi-n jos. Şi nici o împotrivire nu putea anula vreunul dintre aceste efecte. El o săruta şi o dezbrăca, şi nimic altceva nu mai conta. Nici ruşinea, nici raţiunea nu mai puteau stăvili valul care o inunda. Voia să-l sărute, să-i simtă mîinile pe piele, să-i simtă trupul puternic şi viril lipit de al ei. Să se abandoneze, să ajungă în paradis.

Colt o simţi cum se relaxează, corpul ei rigid devenind maleabil şi docil. Dorinţa ei dădea satisfacţia celui care îşi jefuieşte prada, ştiind că o cucerise pentru a doua oară, făcînd-o a lui.

Îi lăsă în jos rochia peste umeri şi braţe, făcînd-o să alunece pe podea cu un foşnet uşor. Zări furoul roz cu dantelă bej şi clemele mici şi albe care ţineau bretelele elastice ale sutienului. Amîndouă erau atît de fine şi amîndouă fură repede înlăturate.

Reacţia ei fu instinctivă de a prinde lenjeria înainte de a cădea pentru a-i lăsa sînii dezgoliţi, dar el nu-i dădu atenţie. O simţea atît de moale, atît de feminină în braţele lui, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, pe care o avusese vreodată.

Atingerea furoului de mătase pe pieptul lui îl înfioră. Parfumul ei îl învăluia, fascinîndu-l. Îşi plimbă gura pe gîtul ei, apoi îşi coborî buzele mai jos, gustînd-o şi trasîndu-i conturul trupului. În clipa în care îi prinse sînul în gură o simţi în întregime a lui. Ea îi rosti numele oftînd şi se lipi de el, lăsîndu-şi hainele să cadă şi să-i dezvelească trupul. Lumea lui începea să se alcătuiască din piese care angrenau un întreg mecanism. Era singura femeie cu care îi plăcuse să facă dragoste. Vulnerabilitatea şi naturaleţea mişcărilor ei erau încărcate de erotism, ca atunci cînd îşi ridică şoldurile venindu-i în întîmpinare. Nimic nu-l putea încuraja

mai mult. Îi luă sînul în gură. Doamne, ce dulce şi desăvîrşită era!

Îi mîngîie coapsele strecurîndu-şi mîinile pe furoul subţire, apoi îi trase în jos ciorapii subţiri, din mătase, şi chiloţii, care căzură înfăşurîndu-i gleznele. Se aplecă să le ridice, apoi îi cuprinse în palme rotunjimile moi şi ispititoare şi pielea catifelată.

Îi plăcea s-o dezbrace, la fel de mult cum îi plăcea să respire. Îi plăcea să redescopere ceea ce se străduise din răsputeri să uite.

Părul îi acoperea sînii, drept, mătăsos, fără artificii feminine, la fel de natural aşa cum era şi Sarah. Cu bretelele subţiri ale sutienului atîrnîndu-i pe braţe şi cu părul despletit pe umeri avea un aer neglijent şi frivol.

Îi sărută gura trecîndu-şi limba peste dinţii ei, amintindu-şi de cîte ori se stăpînise cînd erau mai tineri şi ziua în care se iubiseră cu înfometare. Ea se lipi de el şi automat o rezemă cu spatele de perete sărutînd-o cu pasiune, încurajînd-o.

Ştia ce voia şi cum să obţină ceea ce voia. Era antrenat să lupte pentru a ieşi învingător, iar în seara asta Sarah era ţinta lui, ambiţia lui. Cu o mînă îi trase furoul în sus, peste şolduri, în vreme

ce cu cealaltă îi explora trupul, jos, tot mai jos, pînă ce o simţi umedă şi moale la poarta misterului pe care abia aştepta să-l dezlege. Cu gura lipită de a lui Sarah gemea, stîrnind o avalanşă de senzaţii în vîltoarea cărora aveau să se scufunde împreună.

Şoptind frînturi de fraze şi îndemnuri incoerente, se freca de palma lui, inversînd rolurile. Se aplecă şi începu să-l dezbrace. Întîi nasturele pantalonilor, apoi fermoarul şi chiloţii. El o privea lăsîndu-i întreaga iniţiativă, dar în gînd, anticipînd ce avea să urmeze, se lăsă purtat de văpaia dorinţei pînă ce Sarah termină ceea ce începuse. Acum el era cel cucerit, cel sedus. Începu să-l mîngîie, lăsîndu-l fără răsuflare, dovedindu-i că nu uitase ce îi plăcea şi ce anume îl putea face al ei.

– Sarah... gemu el, strîngînd-o cu putere, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu încerce să-l părăsească, tocmai atunci cînd ceea ce-şi dorea cel mai mult era să fie cucerit în întregime şi pentru totdeauna. Nu se grăbea să facă ceva la repezeală, superficial şi fără sentiment. Avea nevoie de ea, ca prin ea, prin slăbiciunile ei să se simtă puternic.

Îi sărută pleoapele, obrajii şi colţurile gurii lă-

sîndu-se în voia plăcerii ei, scufundîndu-se în ea şi absorbind-o. O trase spre el căutînd să-şi dea seama cît de pregătită era să-l primească, aşteptînd ca ea să-l dorească. Cînd ştiu că într-adevăr îl voia, se simţi cuprins de o moarte dulce, provocată de gura ei înfometată.

Mormăi o înjurătură, destul de urîtă şi îşi ceru scuze, dar continuă să se împingă în ea, retrăgîndu-se şi din nou împingînd mai adînc, în ritmul celei mai pure plăceri fizice. Lumea lor se redusese acum la împreunarea trupurilor şi gurilor, la frecarea trupului care o poseda şi o iubea.

Sarah îşi simţea sîngele fierbinte pulsînd în vene, năvălind ca un şuvoi în ascunzişurile trupului ei, valuri de foc, unul mai ameţitor decît celălalt, magnet fluid pentru bărbăţia lui în erecţie. Sărutul lor era sălbatic şi nestăpînit, iar atunci cînd el îşi schimbă poziţia, ridicînd-o mai sus ca să-l primească în întregime şi cînd ea îi îngînă numele, totul în jur se reduse la primitivismul ancestral.

Colt nu mai avu nevoie de un alt stimulent sau încurajare în afară de primul spasm al muşchilor ca să-şi declanşeze propriul orgasm. Se scufundă în ea şi trupul i se încordă străbătut de un fior, urmat de altele, ca valurile unei mări, altele şi

mereu aceleaşi. Veşnica purificare. O dorise. O dorise cu atîta patimă. Doar asta îşi dorise... doar asta.

Vlăguită şi ameţită Sarah se agăţa de Colt ca de un colac de salvare. El tremura şi gîfîia în scobitura gîtului ei. Nu ştia nici ea cum mai rezista să se ţină pe picioare, fiindcă trebuia să se sprijine de el, de corpul lui fierbinte, puternic şi tare chiar şi acolo unde dorinţa se stingea treptat.

Prin minte îi trecu un gînd maliţios. Poate că o dată la zece ani era de-ajuns să facă dragoste cu el. Nimeni nu ar rezista s-o facă în fiecare zi.

Fusese logodită cu un bărbat cu care se întîlnise vreme de un an, dar în comparaţie cu ceea ce tocmai se petrecuse între ea şi Colt, relaţiile ei sexuale cu logodnicul ei fuseseră întîmplătoare. Cu Colt nimic nu era întîmplător, niciodată nu fusese. Îl sărută pe gît, lăsîndu-i o dîră cu limba. Avea pielea dulce-sărată, fierbinte, excitant de masculină şi, probabil, plină de vicii. Important era să nu se îndrăgostească din nou de el.

– Te-a durut? întrebă el, dîndu-i drumul să alunece pe lîngă el, o greşeală, judecînd după şuieratul pe care-l scoase şi înjurătura pe care o mormăi.

– Te-am lovit? întrebă şi ea.

– Nu. Ridică capul de pe umărul ei şi îi captură din nou gura. Dar îţi mai dau o şansă.

Noaptea trecu şi el îi luă ce îi putea ea oferi, chiar mai mult decît ar fi crezut ea că e posibil să-i ofere, primind în schimb tot ceea ce îi depăşea imaginaţia, pasiunea lui, pe care cu greu o stăvilise, dragostea şi duioşia, mai puternice decît putea cuprinde.

Ştia că se folosise de ea. Era sigură, dar trebuia să-l fi refuzat acolo, la biserică. El fusese extrem de tandru şi de o sinceritate dureroasă. Nu-i făcuse promisiuni pentru a ajunge în patul ei. Aproape că nu-i vorbise.

Nici nu fusese nevoie, recunoscu ea, oftînd uşor, învelindu-i umerii cu pătura. Spera să nu facă ceva ridicol, cum ar fi să nu mai spele aşternuturile, dar el mirosea atît de frumos şi nu în obişnuitul sens al cuvîntului, cum ar fi mirosul după ploaie sau cel al pîinii proaspăt scoase din cuptor. Mirosul lui era animalic, de mosc, pătrunzător şi plăcut şi-l simţi mai bine cînd se ghemui să adoarmă în braţele lui.

Colt dormea. Ea se trezise cu cîteva clipe în urmă, frămîntată de aceleaşi gînduri care nu-i dă-

duseră pace toată seara, ba chiar din ziua morţii mamei lui. Ştiuse că fiul Amandei se va întoarce acasă. Restul rămăsese un mister, iar acum el se găsea în patul ei, iar zorile erau foarte aproape.

Era un bărbat frumos. Razele lunii îi jucau în păr, pe braţele puternice şi în palma deschisă care se odihnea pe pătură. Chipul lui păstrase o expresie încordată, dar respira liniştit. La un moment dat se trezise tresărind şi gemînd. Ea îl luase în braţe, asigurîndu-l că era acolo, lîngă el, apoi îl sărutase matern pe obraz, iar el îi răspunsese fără o vorbă, ca un iubit, rostogolind-o şi acoperind-o cu trupul lui.

Important era să nu facă vreo prostie dimineaţă cînd el va pleca. Avea, bineînţeles, atîta mîndrie încît să se despartă simplu, fără scene.

Închise ochii şi trase pe nări parfumul încins al bărbatului sătul de dragoste. În zori se va ruga să reziste.

Dar în noaptea asta... în noaptea asta se culcase cu Colton Haines.

Capitolul 6

Sarah avusese dreptate. Se trezise singură şi simţind o împunsătură dureroasă îşi dori să fi fost mai categorică. Trase aer în piept, dar efortul nu-i aduse calmul dorit. Dimpotrivă, gîdilîndu-i nările, aproape că îi dădură lacrimile.

În dormitor se conturau neclar tapetul în culori pastel şi mobila din lemn de arţar. Draperiile mascau lumina zilei, dar ea ştia că zorile răsăriseră de mult. Probabil că el plecase deja cu multe ore în urmă şi se întrebă dacă îi trecuse măcar prin minte s-o trezească, sau se bucurase că putea pleca neobservat şi insensibil la lacrimile care, posibil, îi

curseseră în somn.

Nu era ea omul care să fie dus de nas cu una cu două, fie el chiar Colton Haines. Nu era obişnuită să piardă nopţile, dar cu el nu petrecuse decît două. *Numai* două. L-ar fi strîns de gît şi i-ar fi spus cîteva vorbe s-o ţină minte, că dispăruse fără să-i spună că pleacă, dar nu avea la îndemînă decît perna pe care el dormise şi tot ce putea face era s-o ia în braţe şi s-o ude cu lacrimi şi să-l blesteme c-o părăsise. Ştia la fel de bine să rănească, să urască şi să iubească, în acelaşi timp. De la el învăţase cu mult timp în urmă.

Dacă sexul îl folosise ca antidot împotriva suferinţei, spera ca el să-i fi simţit efectul şi mai spera ca în acel moment el să fie în drum spre California, simţindu-se mult mai bine decît atunci cînd intrase buzna din nou în viaţa ei, ca o furtună în miez de vară.

Se simţea îngrozitor.

Naiba să-l ia! Doar nu mai era o fetişcană. Era o femeie în toată firea şi trebuia să fi ştiut mai bine cum să nu ajungă în situaţia aceea. Cu toate acestea, în mod ridicol, îi subestimase puternica influenţă pe care o avusese asupra sentimentelor ei. Ce prostie din partea ei.

Oftă supărată şi strînse mai bine perna îngropîndu-şi şi mai adînc capul în ea, înrăutăţind şi mai mult situaţia. Parfumul lui atît de plăcut atunci cînd el dormea lîngă ea, era o tortură acum cînd o lăsase singură. Se hotărî ca îndată ce se ridică din pat să spele toate aşternuturile.

Era singurul bărbat care îi spusese că de fiecare dată cînd o vedea simţea ceva deosebit. Motiv pentru care n-o făcea decît o dată la zece ani, îşi aminti ea. Nu i-o spusese, dar o simţise pe pielea ei.

Oftă şi se răsuci pe spate, aşezîndu-şi perna pe piept. Era o neruşinată. Acesta era cuvîntul care exprima perfect ceea ce făcuse, cum făcuse şi cum ajunsese s-o facă. Da, el tremurase de frig, dar ar fi putut face asta şi la motelul Regent, iar ea n-ar mai fi suferit acum.

Lacrimile îi curgeau pe obraz. Ce mincinoasă! Prefera să-l urască din tot sufletul decît să-l fi lăsat să sufere de unul singur la motel. Spera că va avea atîta minţe încît să nu se lase dominată de pasiune, dar pînă atunci, nu intenţiona să-şi dea cu pumnii în cap că acceptase ce-i oferise el.

Ca amant era pasionant, irezistibil şi cît se poate de tandru, dar şi brutal în clipele în care o

lăsa fără răsuflare. Nu mai fusese iubită în felul acela de cînd... de ultima dată cînd fuseseră împreună.

El avusese dreptate, şi cu riscul de a-şi pierde buna reputaţie, ar fi reluat la nesfîrşit aventura lor. Din clipa în care o sărutase în biserică ştiuse ce dorea el. Pe ea o dorise şi gîndul o înfiorase de plăcere, şi sentimentul de mîndrie o făcuse să renunţe şi la aparenţe şi la ruşine, înfăţişînd-o aşa cum era în realitate. Colt Haines încă o mai dorise după atîţia ani şi schimbări în viaţa lor. Încă o mai dorise, pentru o singură noapte, pe cît de îngrozitoare, pe atît de minunată.

Lovi puternic perna cu pumnul şi gemu de durere cînd mai boxă încă o dată, cu furie.

– Ahhh, replică o voce şi pumnul îi rămase spînzurînd în aer. Bănuiesc că mie îmi era destinat, zise el, tărăgănînd cuvintele cu un uşor accent din Wyoming. Doar dacă nu obşnuieşti să te lupţi dimineaţa cu aşternuturile.

Ea îl iscodi cu privirea peste marginea pernei să se convingă că nu visează, apoi strînse din ochi şi se prăbuşi din nou în pat. Nu plecase. Stătea în pragul uşii, umplînd golul cu trupul lui puternic, musculos, îmbrăcat în blugi şi cămaşă

de cowboy.

– Am făcut cafeaua, spuse el. Puţin alarmată, îl văzu cum se apropie. Îşi aşeză capul pe pernă şi-şi şterse repede obrajii.

– Mulţumesc, zise ea, sperînd ca el să nu se apropie prea mult. Vin într-un minut. Ultimul cuvînt îl rosti cu glas piţigăiat, în vreme ce el se aşeza pe pat, foarte aproape de ea.

– Ai plîns. Nedumerit, ridică o sprînceană, apoi o coborî înţelegînd motivul. Tot din cauza mea?

Dacă nu-l oprea la timp, se gîndea ea supărată, ar fi smuls totul de pe ea şi ar fi lăsat-o în pielea goală. Bărbatul acela îi ceruse prea mult şi primise tot atît de mult, dar acum nu avea de gînd altceva decît să-i vorbească.

– Lasă-mă puţin singură, te rog.

O clipă crezu că nu-i va împlini dorinţa, fiindcă el continua s-o privească, studiind-o cu atenţie, într-un fel care o deranja şi... o excita. Strînse perna lui în pumni.

Colt îi observă gestul şi se retrase, neştiind ce să facă. Din partea ei se putea aştepta la orice. Ar fi vrut să fie cu ea în pat şi s-o ia de la capăt, dar la lumina zilei începuse să judece logic, spunîn-

du-şi că ar fi fost o sinucidere din partea lui. Aceeaşi judecată înţeleaptă îi spusese mai devreme să plece înainte ca ea să se trezească, dar marina Statelor Unite nu-l antrenase să se comporte ca un laş şi nici mama lui nu-l crescuse ca pe un ticălos.

Ar fi trebuit să fie amîndouă la un loc ca să fi plecat în timp ce ea încă mai dormea, în schimb, ar fi scăpat de ispită. Era încîntătoare cînd dormea, cu buzele umflate de sărutări şi obrajii umbriţi de gene aurii. Îi lăsase semne peste tot, de la iritaţii pe gît şi sîni, din cauza bărbii, pînă la mici urme de muşcături pe coapse. Nu intenţionase s-o rănească, dar pielea ei avea o strălucire de care el nu ştia că tot lui i se datora.

Văzînd-o că îl priveşte cu neîncredere, îşi aminti că este un gentleman, aşa că se ridică de pe pat şi părăsi camera. Mult mai uşor i-ar fi fost să se dezbrace şi să se strecoare în pat între picioarele ei. Mult mai uşor şi infinit mai plăcut decît la bucătărie bînd cafeaua împreună, acolo unde nimic din toate acestea nu se putea întîmpla.

Sarah nu pierdu vremea. Îşi făcu duş, se spălă pe cap şi-şi uscă părul, atentă la orice zgomot

care ar fi atenţionat-o că el pleacă. Îşi schimbă de două ori pantalonii şi de trei ori bluza, încheind şi descheind nasturi, făcînd drumuri între dulap şi fereastră, dînd perdelele deoparte să arunce priviri în stradă spre jeepul lui. Soarele acelei dimineţi de duminică îşi pierduse strălucirea aproape la fel de repede cum îi pierise şi ei curajul. Curînd avea să izbucnească iar furtuna.

Roşul şi albul erau culorile care o prindeau cel mai bine, dar ea alese albastrul, albastrul-deschis. În bluza de bumbac, decoltată şi cu cel puţin douăzeci de năsturaşi care se închideau în faţă şi cu blugii „bufanţi", arăta ca o fetişcană. Materialul se încreţi în talie cînd îşi puse cureaua a cărei cataramă, atîrnînd într-un anume fel, îi dădea un aer sexy şi neglijent, aşa cum o asigurase prietena ei cea mai bună, Ellen Calhoun, soţia lui Daniel.

Îşi trecu peria prin păr în faţa oglinzii, încruntîndu-se la imaginea reflectată. Nimeni, în afară de prietena ei, care îi spunea întotdeauna cînd arăta sexy sau cînd îi stătea bine cînd se îmbrăca într-un anume fel, nu se obosea să observe sau să se simtă obligat să i-o spună. Colt observase şi, în mod sigur, i-o va spune.

Era o nebunie din partea ei să apară în faţa lui avînd acel aer sexy şi neglijent.

Înstrăinarea şi moartea au puţine lucruri în comun: întreruperea legăturilor, monotonia vieţii în lipsa celuilalt pînă ce altceva umplea golul lăsat, cel puţin la suprafaţă. Golurile adînci nu se umplu niciodată.

Colt nu ştia dacă îi scrisese mamei sale de trei ori în primul an cînd plecase de acasă şi de două ori în al doilea an. În cel de-al treilea nu-i mai scrisese deloc, dar îi telefonase de la Tokio o dată şi-l costase o jumătate din soldă. În anul următor era un om complet schimbat faţă de cel care în urmă cu patru ani părăsise locurile copilăriei. Stătuse sub ploaia de gloanţe şi văzuse oameni murind, unul dintre ei chiar în braţele lui, cu sîngele mustindu-le sub picioare. Strigase după ajutor, dar fuseseră din nou atacaţi. O explozie, un incendiu şi mai multe rafale de mitralieră nu-l împiedicaseră să ştie exact momentul în care Max îi murea în braţe.

După aceea îi telefonase mult mai des mamei sale.

Nimic în viaţă nu este uşor, iar moartea e cu atît mai grea pentru cei rămaşi în urma ta.

Stătea la masa din bucătărie cu braţele încordate, buzele strînse, privind pe fereastră fără să ştie exact ce cale să aleagă pentru a sfîrşi cu suferinţa. În ziua în care primise vestea plînsese, dar femeile acelea care i-o aduseseră păreau mai mult decît mulţumite. Spera să nu mai treacă niciodată printr-o asemenea experienţă.

Sarah plînsese din cauza lui în dimineaţa aceea şi nu ştia ce să facă, ce să creadă despre ce se întîmplase între ei şi ce simţea exact.

Aplecă capul încovoindu-şi umerii. Dumnezeu îi era martor că o femeie ca ea nu mai cunoscuse pînă atunci. Ea îi adusese alinare în suflet, dar el nici nu dorise o simplă aventură. Era plină de viaţă ca un rîu învolburat. Era ca focul într-o zi friguroasă, ca hrana pentru cel flămînd, dar totul avea un preţ.

Ea apăru în bucătărie în spatele lui. Alungînd din minte gîndurile sumbre el încercă să se relaxeze şi se întoarse schiţînd un zîmbet. Ea merita mult mai mult decît atît.

– Ţi-am păstrat în cuptor slănină şi cartofi prăjiţi. Aş fi aşteptat pînă te trezeai, dar mi-era foame. Ar fi renunţat la micul dejun dacă ar fi fost sigur că nu se mai întoarce. A mai rămas un ou. Vrei să ţi-l pregătesc?

În bucătăria ei, pregătind masa, se simţea ca acasă şi se gîndise că era lucrul cel mai bun pe care-l putea face. După ce dăduse buzna în casa şi în patul ei, retragerea la bucătărie ar fi fost ca o palmă, ca şi cum trupul ei şi dormitorul ei erau mai puţin importante decît ceştile şi frigiderul. Nu dorise să-i amintească faptul că în anumite privinţe erau, practic, doi străini. Aşa că se făcuse comod şi-şi prăjise toată slănina şi-i lăsase un singur ou, deşi nu era sigur că va rămîne suficient timp cît s-o invite să ia prînzul împreună, ca să fie chit.

Ca să fie chit. Doamne, ce gînd oribil îi trecuse prin minte.

– Da. Sigur, răspunse ea. Jumări. Îşi turnă cafea în ceaşcă şi scoase laptele din frigider, mişcîndu-se în bucătărie cu graţie înnăscută, în timp ce el rămase sprijinit de masă, măsurîndu-şi cuvintele de teamă să n-o supere sau să-i rănească sentimentele.

Sparse oul în vasul pregătit pe aragaz. Luni de zile luaseră împreună micul dejun, duminica dimineaţa, la o masă rezervată lîngă fereastră. Nu uitase cum îi plăceau ouăle, deşi ar fi trebuit să uite.

Lui Sarah îi plăcea să-l urmărească cum pregăteşte masa. Îi plăcea să-l vadă enervîndu-se. După felul în care îşi bătuse joc de ea merita o mică compensaţie. Fusese el vioara întîi în dormitor, dar la bucătărie ea preluase comanda.

– Cînd pleci?

Vasul zdrăngăni pe masă şi el mormăi o înjurătură, după care răspunse:

– Azi.

– Nu te-au învoit mai mult, nu? reuşi ea să spună.

– Eu nu am cerut mai mult.

– Aha! exclamă ea şi sorbi din cafea.

– Ruby se va îngriji de toate, adăugă el simţind că trebuia să-i dea o explicaţie.

Ruby fusese partenera de afaceri a Amandei la salonul de coafură şi cea mai bună prietenă a ei. Era mai obişnuită decît Colton cu amănuntele vieţii de zi cu zi. Cunoscînd starea economică a oraşului, Sarah se îndoia că i-ar mai fi rămas ceva

de recuperat în afara ranch-ului, unde Amanda îşi instalase rulota şi unde, într-o vreme, Colt păştea cireada.

– Pămîntul e al meu, răspunse el gîndurilor ei nerostite. De ani de zile. Aşa cum şi-a condus afacerea a vrut să se asigure că nimeni nu i-l va lua, aşa că mi l-a dat mie. Se întoarse şi-i aşeză în faţă micul dejun.

– Apetisant, spuse ea pe un ton vesel, deşi simţea că se sufocă.

Rămase nemişcat lîngă scaunul ei. Îi simţea stînjenitor de aproape materialul moale al blugilor, lenjeria de corp, şoldurile şi uşoara umflătură din pantaloni. Îşi coborî privirea şi-i zări cizmele nou-nouţe, tighelite cu un model complicat şi observă cum îşi ridica genunchiul cînd îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt. Îi măsură din ochi lungimea picioarelor, de la cizme pînă la catarama centurii. Cînd îşi dădu seama ce face se îmbujoră la faţă.

– Mulţumesc, zise ea, dregîndu-şi vocea, cu furculiţa în mînă. Pentru micul dejun.

El rămase nemişcat.

– Eu îţi mulţumesc, Sarah. Pentru tot, zise încet cu vocea tremurîndă.

Ea se înroşi şi mai tare.

Colt ştia că nu erau tocmai cuvintele potrivite şi asta îi dădu un sentiment de frustrare. Ar fi vrut să-i mulţumească, cerîndu-şi scuze şi facînd-o să înţeleagă că îi păsa de ea, dar nu ştia cum să înceapă. Bîlbîindu-se, lucrurile ar fi luat o altă întorsătură, în mai bine sau mai rău. Tăcerea ei nu-l făcea decît să-şi dorească ca totul să fi fost mai simplu pentru amîndoi şi, pur şi simplu, să fi plecat.

Pe parcursul anilor se culcase cu femei cu care probabil nu ar fi trebuit să se culce şi petrecuse nopţi în locuri unde nu ar fi trebuit să se afle. Dar femeile acelea nu-l făceau să simtă absolut nimic atunci cînd le părăsea, poate doar o uşoară stînjeneală.

Sarah îi frînsese inima. O iubise prea multă vreme, ca s-o trateze altfel acum, deşi situaţia era complet diferită. Numai cunoscîndu-şi foarte bine limitele rămăsese în viaţă, dar în ce privea ultima noapte greşise calculele.

– Colt, stai jos, te rog, zise ea, abia privindu-l, jucîndu-se cu furculiţa.

Ar fi trebuit să se întoarcă în pat lîngă ea. Ştiuse acest lucru din momentul în care o lăsase

singură în dormitor. Dacă ar fi rămas, amîndoi şi-ar fi demonstrat priceperea şi nu s-ar fi aventurat pe un teritoriu neexplorat. Se simţea descoperit şi nepregătit.

– Te rog, repetă ea.

Se aşeză, dar imediat se ridică să-şi ia ceaşca cu cafea. Se aşeză din nou legănînd un picior. *Cheyenne... Cheyenne... Cheyenne.*

Cine ştie ce armă secretă folosise Sarah Brooks de reuşise să facă din el un laş şi să-i fure meseria, fără să participe la acţiuni de spionaj, terorism, luare de ostatici sau dezinformare.

– Colt... începu ea, cu capul aplecat şi cu ochii pe oul de care nu se atinsese. Nu ştiu ce crezi tu despre ceea ce s-a întîmplat azi-noapte, dar...

Era mai grav decît îşi închipuise. Acum vor începe să disece tot ce făcuseră peste noapte. Strînse ceaşca în palmă şi genunchiul începu să-i tremure.

– Vreau să ştii că totul e O.K.

Şi?

– Nu sînt supărată pe tine. Nu m-ai forţat să fac ceea ce nu voiam să fac.

Genunchiul îi rămase nemişcat. Ea nu prea ştia regulile jocului. Nu avea instincte criminale.

Din creştetul capului îşi coborî privirea peste chipul ei, urmărindu-i linia nasului şi buzele încă umflate. Simţi un nod în gît. Nu, categoric, nu avea instincte criminale. Buzele ei erau moi şi vulnerabile, roşeaţa din obraji, dezarmantă. Se aplecă peste masă şi o luă de mînă, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Îi spusese că nu este supărată pe el. N-o crezuse nici o clipă, dar fiindcă ea ştia cel mai bine ce trebuia făcut, va lăsa totul în seama ei. Îi mîngîie pielea delicată.

Era un ticălos. Ea ştia cel mai bine cum să-l scape de sentimentul vinovăţiei, iar el se gîndea că cel mai bine era să plece.

Îşi făcuse datoria rămînînd să-şi ia rămas-bun. Acum era momentul să dispară.

Capitolul 7

Unele ţinuturi din Wyoming păreau uitate de lume şi de Dumnezeu. Colt se îndoia că ar exista mai mult decît o mînă de oameni care să ştie de existenţa lor. Exemplul cel mai elocvent era locul unde se afla în acel moment: la patruzeci de mile distanţă de Rock Creek, între Cheyenne şi capătul lumii. Şoseaua era pustie.

Cînd plecase, îşi dăduseră mîna şi încă nu îi venea să creadă. O sărutase pe obraz, dar ultima atingere fusese cea a mîinilor.

Era fericit că se întoarce în Colorado, unde va hotărî ce avea de făcut şi poate îi va povesti lui Garrett ce i se întîmplase. Garrett îi era subaltern

şi fuseseră împreună, inclusiv în Europa şi în Orientul Mijlociu.

Se foi pe scaun. Nu, nu îi va povesti lui Garrett despre Sarah. Dacă îi spunea adevărul, ştia că în prima permisie acesta se va duce la Rock Creek şi, spre deosebire de el, ştia cum să împace o femeie.

Roţile jeepului militar înghiţeau milă după milă şi ploaia cădea peste cîmpia semiaridă care îl înconjura cît vedea cu ochii. La Cheyenne trebuia să ia avionul.

Înjură şi lovi puternic cu palma volanul. Tot nu îi venea să creadă că se despărţiseră cu o simplă strîngere de mînă.

Duminica era cea mai lungă zi a săptămînii şi aceea promitea să fie cît se poate de plictisitoare. Sarah spălase vasele rămase murdare de la micul dejun, făcuse ordine în salon, spălase podeaua în bucătărie, nu şi aşternuturile. Nu avusese timp. De-abia le schimbase sîmbătă şi i-ar fi fost ruşine să o facă din nou atît de curînd, plus risipa de

apă şi energie.

Se despărţiseră dîndu-şi simplu mîna. Nu-şi dădea seama ce însemna asta. Probabil, nimic, aşa cum nici noaptea aceea nu însemna nimic pentru el.

Se ridică din fotoliu şi se duse la fereastră. Cerul era înnorat. Afară tuna şi fulgera. Ploaia bătea pe veranda din faţă şi se scurgea în pîrîiaşe pe lanţurile balansoarelor. Nu ar fi trebuit să facă dragoste cu el. Lucrul acesta îngreunase despărţirea. Poate ar fi bine să meargă la slujba de seară.

Da. La biserică. Era locul cel mai potrivit unde putea să nu se mai gîndească la el. Făcu o strîmbătură imaginii reflectate în geamul ferestrei. Ce proastă eşti, îşi spuse şi lovi cu piciorul zgîriind peretele.

Perfect, acum avea cu ce să-şi ocupa timpul. Mai găsise ceva de curăţat.

Da, domnule... Nu, domnule... Sigur, domnule. Colt strîngea receptorul în mînă şi, zgribulindu-se, îşi ridică gulerul hainei. Ploua torenţial şi apa şi-

roia din streaşina staţiei de benzină, singura clădirea din Oates, Wyoming, localitate cu o populaţie de două sute patru locuitori. Ar fi exagerat dacă ar fi spus că văzuse măcar unul dintre ei.

Se oprise să ia benzină şi rămăsese pe gînduri sau, poate, se întîmplase invers. Oricum, nu-şi sunase comandantul doar pentru a-l auzi vorbind. Obţinuse prelungirea permisiei, dar nu fără să-i fi tras înainte un perdaf.

– Sigur, domnule. Mulţumesc, căpitane. O săptămînă plus jeepul la dispoziţie, prin amabilitatea celor de la baza forţelor aeriene din Cheyenne. Acolo, în mod sigur, cineva trăgea nişte sfori.

Închise telefonul şi-şi sprijini capul de receptor. Se întorcea în Rock Creek şi spera din tot sufletul să înţeleagă motivul pentru care o făcea.

Slujba de duminică seară fusese ca un balsam. În biserica plină pe jumătate se lăsase liniştea. Predica îi insuflase curaj, iar prietenii şi vecinii cu care discutase erau mai mult amabili decît curioşi, deşi îşi dăduse seama că pe o rază de zece

mile se ştia că Colton Haines îşi petrecuse noaptea la ea.

Dar cum excepţia confirmă regula, curiozitatea lui Eleen, în afară de bunele intenţii era evidentă.

– Te simţi bine? o întrebă prietena sa în timp ce ieşeau din biserică. O luase de braţ şi îşi ţinea capul aplecat, foarte aproape de al ei.

Dacă Sarah avea vreodată nevoie de ajutor, ştia de unde îl putea primi. I se putea destăinui şi putea plînge în voie, şi Ellen o înţelegea, fără să comenteze.

Acum însă nu voia nici să vorbească, nici să plîngă.

– Mă simt foarte bine, spuse strîngînd-o uşor de braţ.

Ellen era o ciudăţenie în Rock Creek, pentru că se născuse şi crescuse în altă parte. Venită din sud, brunetă cu ochi albaştri, îşi cunoştea foarte bine farmecele feminine şi era cea mai de încredere persoană care trecuse vreodată pragul magazinului Atlas. Daniel o cunoscuse cu ani în urmă la tîrgul de vite de la Denver şi la nici o săptămînă se însurase cu ea.

– Ce face Colt? întrebă Ellen, rostindu-i numele cu căldură şi nu cum o merita cel care o

părăsise fără măcar s-o mintă promiţîndu-i că se va întoarce şi care la plecare îi strînsese mîna.

Sarah se opri în loc. Poate că trebuia totuşi să-i povestească.

Mai tîrziu, după trei ceşti de cafea în care proprietara cafenelei adăugase, din proprie iniţiativă, coniac şi deasupra frişcă din belşug, pe Sarah aproape că n-o mai interesa că la despărţire îşi dăduseră mîna.

– N-ar fi trebuit să-l aduc în casă, asta e, zise ea, ridicînd vocea şi gesticulînd nervos din mîini.

– Îţi pare rău că ai făcut-o? Ellen se întoarse să-i ceară părerea şi Karlei, proprietara cafenelei care stătea în spatele tejghelei. Tu ce zici, Karla? Ai regreta? Coniacul îşi făcuse efectul şi vorbea poticnindu-se, dar femeia căreia i se adresase dădu din cap, semn că înţelesese.

– Cînd e vorba de bărbaţi, toate ne pierdem minţile, fu de acord Karla.

– Mai mare ruşinea, adăugă Ellen amuzată.

Sarah sughiţă rîzînd pe înfundate, iar Karla se întoarse să spele ceştile.

– Ar fi mai bine să plecăm, spuse Ellen. Danny e în stare să mă caute cu poliţia dacă nu ajung acasă pînă la ora opt jumătate.

Îşi luară genţile şi jachetele. Sarah şi Karla făcură repede planul următoarei întîlniri a Asociaţiei Independente a Femeilor de Afaceri din Rock Creek. Sarah era secretar şi trezorier, iar Karla, preşedinte şi şefa protocolului, fiindcă de cele mai multe ori întîlnirile aveau loc la cafenea. Amanda Haines fusese vicepreşedinte. Într-un orăşel atît de mic pierderea unei persoane lăsa un gol imens.

Cafeneaua se afla la o stradă şi jumătate distanţă de locuinţa lui Sarah, dar Ellen insistă s-o conducă pentru a fi sigură că ajunge cu bine acasă. Cînd dădură colţul, primul lucru pe care îl observară amîndouă fu jeepul militar, oprit în faţa porţii vopsită în alb.

– Oh, Doamne, suspină Ellen şi apăsă pe frînă oprind în spatele jeepului. Priviră amîndouă spre verandă şi-l văzură aşezat în balansoar.

Sarah rămăsese fără grai.

– Pentru liniştea ta sufletească, roagă-l să se aşeze pe canapea, zise Ellen. Vrei să-i spun lui Danny să-l sune?

– Nu. Simplul gînd de a mai amesteca încă un bărbat în toată povestea asta, chiar unul atît de amabil cum era Daniel Calhoun, era suficient s-o facă să ridice tonul. În comparaţie cu femeile, băr-

baţii reacţionează într-un mod cu totul diferit. Sînt total imprevizibi. Totul va fi bine. Promit. Nu-i rea deloc ideea cu canapeaua. Putem discuta şi acolo. Totul suna perfect rezonabil, dar inima îi bătea năvalnic stimulată de adrenalină, presimţiri şi coniac. Aşteptarea o îngrozea, dar nici nu se gîndea să nu-şi ia revanşa.

Dacă el se întorsese, asta însemna ceva.

Colt se ridică de îndată ce o văzu, frămîntat de gînduri negre. Faptul că în urmă cu o noapte nu-i pomenise numele nici unui tip, nu însemna că nu avea nici un prieten. Dacă din maşină mai cobora şi un bărbat ştia că-l aşteaptă vremuri grele, aşa că se pregăti sufleteşte.

Dar ea coborî singură. Limuzina se îndepărtă de îndată ce ea închise portiera, iar Colt îşi dădu seama că situaţia era chiar mai neplăcută decît îşi închipuise. Cu cît dispărea mai repede din fundătura aceea, cu atît mai bine. Nu era deloc mîndru de ce făcuse. Se jucase cu sentimentele, amintirile şi sensibilitatea ei. Ea rămăsese aceeaşi fată încîntătoare, dar el, cu anii, devenise insensibil. În meseria sa, a învinge era egal cu a supravieţui. Învingătorii rămîneau în viaţă, învinşii deseori mureau. Cu o noapte în urmă el cîştigase, şi dimi-

neaţă ea îl lăsase din nou să cîştige. Se gîndi că ea merita mai mult decît un ticălos fără milă care îi distrusese viaţa.

Se întorsese, deşi ştia bine toate acestea.

Poarta se trînti în urma ei zgîlţîind din balamale. Luna se reflecta în băltoacele de pe alee. Furtuna dezlănţuită în Nebraska şi Dakota de Sud lăsase colţul de sud-est al statului Wyoming plutind în noroi.

– Colt, strigă ea întîmpinîndu-l cu răceală.

El zîmbi. Era obişnuit cu oamenii furioşi, iar provocările le înfrunta întotdeauna cu plăcere.

– Sarah.

Ea urcă treptele verandei şi trecu pe lîngă el îndreptîndu-se spre uşă. După o vreme Colt observă că încurcase cheile pe care le tot zornăia în mînă. O urmărea, stînd deoparte, cît este de neîndemînatică. Bombănea încercînd cheile, dar nu se dădea bătută. Nu era supărată. Era beată.

– Îmi dai voie să te ajut?

– Nu, mulţumesc, răspunse ea pe un ton sec.

Deşi era şi supărată pe el, supărată şi beată. Perfect.

Se mută de pe un picior pe altul şi-şi trecu degetele prin păr. O merita cu prisosinţă.

– Unde a plecat prietenul tău?

– Care prieten?

– Cel care te-a condus pînă acasă, dar n-a aşteptat să te vadă intrînd. Cel care te-a îmbătat.

Simţea că se sufocă şi-i venea să se repeadă la el.

– Fii convins că nu Ellen m-a îmbătat. Vorbeşti tîmpenii.

Ellen. Nici că se putea mai bine. Începu să se relaxeze, dar ea încă nu terminase ce avea de spus.

– Te-am văzut furişîndu-te. Ea voia să dea alarma, dar i-am spus că mă descurc singură. Ridică bărbia şi-i întîlni privirea. Mă *pot* descurca singură, Colt Haines.

El nu avea nici un dubiu în această privinţă.

– Nu mă furişasem.

– Hmm. Se întoarse făcîndu-şi din nou de lucru cu cheile.

– Lasă-mă...

Uşa se deschise brusc şi ea intră împiedicîndu-se de prag, lăsîndu-l singur pe verandă, dar nu pentru multă vreme. Îşi luă de jos bagajul şi o urmă înăuntru. Nici nu intră bine că ea şi începu să-i dea ordine.

– Poţi dormi acolo. *Numai* acolo, zise indicîndu-i cu mîna canapeaua, în timp ce trecea prin salon spre bucătărie. Şi dacă ai ceva să-mi spui, vino aici. Sînt cam ameţită şi trebuie să mănînc ceva.

El îşi lăsă bagajul la capătul canapelei. O auzi zdrăngănind şi scăpînd pe jos cîteva ceşti şi farfurii. Se opri în prag simţind că inima i se opreşte în loc.

– Ce naiba faci acolo? întrebă el repezindu-se spre masă. O prinse de talie, ţinînd-o să nu cadă de pe scaunul care se clătina, pe care se cocoţase şi se ridicase în vîrful picioarelor să ajungă la raftul cel mai de sus al bufetului.

Ea se răsuci cu o mînă dusă la gură şi în cealaltă ţinînd un flacon din plastic. Înghiţi şi tuşi.

– Am luat nişte vitamine. Sper să mă ajute.

– Acolo, sus, ţii tu vitaminele?

– Nu prea iau aşa ceva şi le pun unde umblu mai rar.

– Data viitoare, cînd mai vrei să iei ceva de sus, spune-mi mie, îi zise el la fel de îngrijorat.

– Cum să nu. De parcă ai avea de gînd să rămîi aici, special pentru asta.

O ridică de pe scaun, remarcînd distrat că sînii

ei veneau exact în dreptul gurii, apoi gîtul începu să-l preocupe. Ea îşi ţinea mîinile pe umerii lui şi după ce o lăsă jos nu-i dădu drumul. Se uita la gura ei şi gîndurile i-o luară razna. Trebuie neapărat să-şi controleze hormonii, emoţiile sau... Doar nu se întorsese să se culce cu ea din nou, iar dacă în acest sens mai avea îndoieli, ea, în mod sigur, nu avea.

– Nu, zise ea cu voce pierită, dar hotărîtă. Aşa ceva n-o să se mai întîmple.

– Nu? Nu era sigur că ea ştia ce spune. Se uita la femeia pe care o sărutase şi o mîngîiase în mii de feluri şi nu credea că va rezista multă vreme să n-o facă din nou.

– Nu. Scutură uşor din cap şi cîteva şuviţe i se desprinseră din agrafă. Mă consum prea mult... cînd mă culc cu tine.

– Cînd te culci cu mine? Deşi n-ar fi trebuit, vorbele ei îl dureau, chiar dacă la despărţire făcuse prostia să se comporte ca un şcolar. Credeam... Se opri. Ea avea dreptate. Peste o săptămînă nu va mai fi acolo să-i dea vitaminele de pe raftul de sus.

Încă o ţinea în braţe şi-i simţea respiraţia. O auzi spunîndu-i cu voce pierdută.

– Colt, în ritmul ăsta n-am să rezist. Sînt o femeie care mă descurc de una singură într-un oraş fără nici un fel de perspectivă. Nu-mi pot permite să-ţi stau la dispoziţie atunci cînd ai tu timp să treci pe aici. Poţi rămîne să locuieşti aici, continuă ea. Am să te las să-mi pregăteşti micul dejun şi dacă te hotărăşti să rămîi mai mult, cina o voi prepara eu şi te voi însoţi la rulota mamei tale încercînd să te ajut cît îmi va sta în putinţă, dar viaţa mea, să te joci cu ea, nu ţi-o pot oferi.

Nu e de mirare cîţi bărbaţi mor în război, se gîndea Colt. Ei nu au instinctul de conservare caracteristic femeilor. Al ei era dur ca oţelul şi ascuţit ca diamantul. Ezită o clipă, apoi îi dădu drumul din braţe.

– Am liber o săptămînă, dacă mă suporţi atîta timp, dar îţi spun de pe acum că nu intenţionez să-mi petrec nopţile la *Regent.* Şi nici în rulota mamei sale nu se gîndea să înnopteze, fiindcă nu era cea de pe vremea copilăriei sale, ci locul pe care aceasta îl împărţise cu Bull Brook. Cunoscînd sentimentele lui Sarah de acum zece ani faţă de tatăl ei, se îndoia că acesta i-ar fi trecut vreodată pragul casei, lucru care îi convenea de minune.

– Poţi rămîne aici, zise ea şi se duse la aragaz.

El o opri.

– Lasă-mă pe mine să prepar cina pînă nu mai spargi ceva. Tu o să pregăteşti micul dejun.

– Deschid magazinul la nouă.

– De obicei mă scol cu noaptea în cap.

– Închid la cinci, cu excepţia duminicilor cînd ţin deschis numai pînă la prînz.

– Te voi aştepta cu cina caldă.

– Lunea, mai ales, cînd primesc marfă rămîn pînă mai tîrziu.

– Atunci mergem la restaurant.

Se antrenaseră într-o discuţie lejeră, în vreme ce el se făcea comod. Puse legumele la fiert şi stropi doi piepţi de pui cu vin alb, iar ea îl făcu beţiv, dar el rîse şi tăie felii de măr şi le puse în farfurie.

În timpul cinei îşi amintiră de anii de colegiu. Sarah terminase facultatea şi obţinuse autorizaţie de a lucra ca farmacist. Colt urmase nişte cursuri în cadrul marinei, care îi şi plătise în mare parte şcolarizarea şi primise diplomă într-un domeniu indispensabil meseriei pe care şi-o alesese, dar folositor şi în viaţa civilă.

– Matematică? Lui Sarah nu-i venea să creadă.

Întotdeauna se dovedise că este un băiat inteligent, dar nu deştept. Din anii petrecuţi la Universitatea din Wyoming îşi aminti de studenţii la matematică din anii superiori, tipi cu buzunarele pătate de cerneală şi calculatoarele pline de hieroglife.

– Bineînţeles. Matematica te ajută să calculezi cu precizie cantitatea de substanţă.

– Ce fel de substanţă? Avea impresia că-şi bate joc de ea.

– Explozivă. Şi nu numai atît. Mai poţi calcula timpi, distanţe, viteze, reprezentări geografice, tot felul de măsurători utile în navigaţie.

– Aha.

– Am studiat şi probleme de filozofie, cum ar fi haosul, distanţa pînă la cea mai îndepărtată stea şi despre originea lumii.

Tăind din pui ea rămase cu gîndul la explozivi.

– M-am tot gîndit cu ce te ocupi. Ştiam că eşti bine, că nu ai păţit nimic.

– Am îmbătrînit şi acum lucrez la birouri, aşa că singurul mod în care mai pot fi rănit este să-mi alunece scaunul de sub fund. Nu trebuie să-ţi mai faci griji.

Oricum, n-ar fi recunoscut că fusese îngrijo-

rată, dar nu se putu abţine să nu-i spună că e mincinos.

– N-ai mutră de conţopist.

– Asta-i chestie de antrenament.

– Şi, în afară de asta, ce mai faci acolo?

– În mare parte e strict secret. Vorbea serios, dar ochii îi sclipeau jucăuşi. Ştiu să păstrez un secret, dacă cumva ai de gînd să-mi destăinuieşti ceva.

Sarah îl refuză politicos şi se ridică să spele vasele. Era hotărîtă ca atîta timp cît va putea să păstreze pentru sine secretele pe care el nu i le aflase cu o noapte în urmă, să nu-i mărturisească nimic.

– Lasă-mă pe mine, spuse el ridicîndu-se şi luîndu-i farfuriile din mînă. Pari obosită, iar eu presimt că voi petrece o noapte albă.

Dacă asta te consolează şi eu presimt acelaşi lucru în ce mă priveşte, îşi spuse ea în gînd.

Capitolul 8

Sarah se înşelase: dormise buştean şi se trezise cu perna în braţe, dar nu intenţiona să dea faptului mai multă importanţă decît trebuia. De vreme ce n-o văzuse nimeni, se simţea în siguranţă. Se gîndi ce s-ar fi întîmplat dacă Colt ar fi intrat s-o trezească, dar alungă acest gînd.

Căscînd somnoroasă se răsuci, se uită la ceas şi mormăi. Nu mai avea timp de pierdut dacă voia să deschidă la Atlas în jurul orei nouă.

În baie îi găsi aparatul de ras şi în bucătărie cafeaua şi un bileţel pus pe frigider. *Îţi aduc prînzul, Colt.* Dar el nu se zărea nicăieri. Crezuse fiecare cuvînt pe care i-l spusese, dar nu intenţionase

să-l alunge din casă, deşi ar fi fost lucrul cel mai înţelept.

Uniforma îi atîrna în dulap, iar blugii şi cămaşa erau frumos împăturite pe canapea, dovadă că se întorsese.

Se întrebă dacă generozitatea sa ar fi mers atît de departe dacă n-ar fi fost ameţită cu o seară în urmă. Jeepul era parcat în faţa porţii şi îşi lăsase pantofii negri şi cizmele de cowboy la uşa de la intrare. Nu-şi imaginase că ieşise afară dezbrăcat şi în picioarele goale deşi ştia că nu-şi adusese cu el decît două schimburi de haine, fiindcă nu se aşteptase să rămînă mai mult de o zi şi o noapte.

Totul rămase învăluit în mister pînă ce ajunse la magazin şi începură să sune telefoanele. Tom Jenkins care avea nevoie de un flacon de niacin îi spuse că în zori văzuse un bărbat, care semăna cu băiatul Amandei, alergînd pe şoseaua Kent Divide, dar nu menţionă că acesta ar fi fost dezbrăcat şi în picioarele goale, ceea ce o făcu să răsufle uşurată. Telefonul sună din nou. Phil Dawson îl văzuse şi el depăşindu-l în viteză la curba şoselei, acolo unde drumul se îndepărta de rîu. O sunase cu rugămintea să-i transmită lui Colt condoleanţe. Ar fi făcut-o personal, dar Colt îi făcuse

cu mîna fără să se oprească şi-l înţelesese, fiindcă ştia şi ea ce înseamnă să faci jogging, să-ţi măsori pulsul şi alte chestii de genul ăsta.

Sarah tocmai primea comanda săptămînală cînd telefonul sună din nou. Martha Tully nu voia s-o roage nimic, dar fusese bună prietenă cu Amanda şi-l zărise pe Colt Haines alergînd în preajma casei ei cînd ieşise să-şi ia corespondenţa. Şi poate că Sarah îşi mai amintea că doi din copii ei era bolnavi. Chiar vineri dimineaţa trecuse să le cumpere antibiotice, aşa că nu avusese timp să-şi ridice corespondenţa şi ce părere avea ea, Colt se simţea bine? Fiindcă îl văzuse văzuse la cinci mile distanţă de oraş doar în pantaloni scurţi şi tricou, cu o sticlă de apă în mînă.

Sarah o linişti spunîndu-i că îşi făcea antrenamentul, absolut necesar în meseria lui, că putea alerga toată ziua bînd doar apă, că da, va rămîne la ea timp de o săptămînă pentru a lichida afacerile mamei sale şi că era sigură că Ruby va angaja altă coafeză, dar că ar fi fost bine dacă ar exista şi o manechiuristă în Rock Creek.

Închise telefonul după ce se interesă dacă copiii Marthei mai aveau febră. Nu, nu mai aveau.

Sarah rămase, zîmbind, rezemată de tejghea.

Ce trăsnit era! Alerga dezbrăcat prin oraş de parcă ar fi fost pe plajă sau în altă parte. Începu să rîdă. În doisprezece ani, cît locuise în Rock Creek, nu făcuse atîtea valuri decît în sufletul ei.

Colt trecuse pe la băcănie să facă cumpărături pentru masa de prînz. Pregăti sandvişul cu muşchi şi salată de fructe proaspete şi lăsase o bucată de carne la marinat, în frigider, pentru cină. Încercă să nu se gîndească prea mult la ce va face săptămîna cît va locui la Sarah. De cînd planul cu dormitul împreună eşuase, nu mai era în stare să se gîndească la nimic. Nu că ar fi obişnuit să-şi spele păcatele făcînd dragoste, ba chiar, cînd o făcea, avea motive bine întemeiate.

În timp ce o privea pe Sarah, motivul era cît se poate de simplu: voia să fie cu ea şi, în afară de dorinţa pe care încerca să şi-o reprime, se năştea întrebarea de ce. Pe de altă parte, nu putea crede că vor petrece împreună o săptămînă întreagă fără să facă dragoste. Se potriveau atît de bine, dar ea era cît se poate de categorică şi pe bună

dreptate nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Termină de făcut ultimul sandviş şi băgă totul într-o pungă. Adevărul era că ştia ce face, dar nu era pregătit să recunoască fiindcă nu era convins că şi crede. Dacă viaţa lui ar fi depins de asta, n-ar fi putut da o definiţie exactă dragostei.

Se gîndi să cumpere şi nişte vin, dar se răzgîndi. Îl mai făcuse o dată beţiv şi precis n-o spusese ca să-l tachineze. Era imposibil ca ea să nu fi observat cît de mult se schimbase faţă de cum îl cunoştea. Călătorise în lumea întreagă, pe cînd ea nu fusese mai departe de Larmie şi Universitatea din Wyoming.

Puse lîngă sandvişuri şi o pungă cu cartofi prăjiţi. Nicăieri în lume nu văzuse o fată mai atrăgătoare decît Sarah. În clipa aceea s-ar fi urcat lîngă ea în pat, s-o iubească şi să-i facă copii, nu „sex" aşa cum credea ea. Dorea să aibă copii, să fie tatăl unei fetiţe şi al unui băiat, pe care să-i vadă crescînd sub ochii lui.

Plecase de acasă speriat şi înfricoşat, dar nimic nu se compara cu moartea neaşteptată a mamei sale. În urmă cu cîţiva ani avusese un şoc cînd îşi dăduse seama că nu este nemuritor. După aceea începuse să se gîndească serios la viitor,

ajungînd la concluzia că nu voia să rămînă toată viaţa în marină. Cu două zile în urmă, cînd se întorsese acasă, nu se aşteptase să fie atît de mult atras de ţinutul copilăriei şi de Rock Creek, încît să se simtă din nou acasă. Şi nici la Sarah nu se aşteptase.

Dacă nu l-ar fi obsedat ideea de a-l omorî pe tatăl ei, ei doi ar mai putea avea o şansă.

Sarah se uită la ceas, apoi la tejgheaua plină cu dulciuri. Dacă Colt mai întîrzia mult o va găsi îngropată în ambalaje de ciocolată şi firimituri de biscuiţi.

Era un lucru nebunesc ce încercau să facă. Adevărul era că nu era nici pe departe atît de altruistă pe cît îl lăsase să creadă. E drept că regreta moartea mamei lui şi tot atît de drept era că îl iubea ca o nebună, şi ar fi fost în stare să i se arunce la picioare dacă ar convinge-o că ce face e bine, dar el plecase cu zece ani în urmă fără un cuvînt şi ce se petrecuse între ei în urmă cu două nopţi, după cîte ştia, fusese de-a dreptul inde-

cent. De cînd deveniseră amanţi, prietenia lor urmase altă cale.

Cu zece ani în urmă, cînd tatăl său venise acasă şi-i spusese că îl izgonise pe băiat pentru totdeauna, nu-l crezuse. Şi nu-l crezuse luni în şir, vreme în care nu primise nici o veste de la Colt. Încercase să-şi închipuie ce i-ar fi putut spune sau face tatăl ei încît să-l supere atît de tare, dar cele mai sumbre gînduri nu aveau nici o legătură cu aceasta. Adevărul, dureros totuşi, fusese prea evident pentru a fi ignorat. Colt îi spusese că pleacă şi nu se răzgîndise nici după ceea ce se petrecuse între ei în seara aceea. Dacă acum ar fi avut un dram de minte i-ar fi pus bagajele în faţa uşii. Nu voia să-l iubească aşa cum se temea că o putea face.

Se auzi clopoţelul şi uşa de la intrare se deschise. Ridică privirea zîmbind, ştiind că era el. Nu avea pic de minte.

– Am auzit că în dimineaţa asta ai făcut o scurtă excursie prin împrejurimi. Ieşi de după casa de marcat şi trecu pe lîngă el să agaţe pe uşă plăcuţa cu „ÎNCHIS".

– Mi-am dezmorţit puţin oasele.

– Alergînd zece mile? Agăţă plăcuţa şi încuie

uşa. În ziua aceea, decise ea, va lua lucrurile aşa cum sînt.

– Noaptea a fost lungă.

– Nu atît de lungă cît nopţile de decembrie cînd la ferestre se aşterne zăpada, replică ea aruncîndu-i o privire scurtă. În acel moment semăna mai mult cu un cowboy decît cu un locotenent de marină deşi, odată cu uniforma, se părea că nu putea renunţa şi la permanenta stare de încordare. Corpul lui era mult mai bine legat decît pe vremea cînd era un băieţandru. Purta o cămaşă strîmtă cu model în albastru, roşu-închis şi negru care îi scoteau în evidenţă limpezimea şi profunzimea ochilor albaştri. Făcînd un efort îşi luă privirea de la el.

– Vino să mîncăm afară, pe veranda din spate.

Vechiul frigider de lîngă uşă huruia zgomotos. Sarah scoase din el două sticle de apă minerală şi le desfăcu capacele.

– N-arată rău, zise el arătînd spre terasa amenajată în spatele magazinului, avînd în stînga strada, în dreapta garajul lui Loden şi în spate preeria cu iarba uscată strălucind în soare, amestecată cu fire verzi apărute după ploaie.

– Îmi place să mănînc aici, dar ar trebui să

închid veranda. Aşează sticlele cu apă minerală pe măsuţa de lemn de lîngă perete şi trase unul dintre scaune. Prin părţile astea şi *viaţa* trebuie să ţi-o protejezi. Rîse scurt, dar Colt înţelesese ce voia să spună şi fiindcă ea pusese degetul pe rană îi puse întrebarea care îl obseda.

– De ce nu te-ai măritat, Sarah?

Îi răspunse fără să-l privească:

– Aşa a fost să fie. Tu? Tu de ce nu te-ai însurat? îl întrebă întinzîndu-se să ia unul din sandvişurile pe care le scosese din pungă.

– Am fost.

Rămase cu mîna în aer simţind că i se face negru în faţa ochilor. Se însurase. Fusese însurat. Existase o doamnă Colton Haines şi aceea nu fusese ea.

Asta chiar că nu i-o mai putea trece cu vederea.

– Scuză-mă, spuse, ridicîndu-se de la masă şi lăsîndu-l singur pe verandă.

Trînti uşa din plasă şi intră în magazin. Se sprijini de frigider şi rămase cu ochii închişi.

Nemernicul. Laşul. Derbedeul. Escrocul, fusese însurat. Iar o făcuse să sufere.

Era înfuriată la culme, dar puţin îi păsa. Îl auzi

venind şi se grăbi să dispară din calea lui. Nu mai suporta să-l vadă în faţa ochilor. Nu mai voia să-l vadă în viaţa ei.

Nici măcar nu-l lăsase să-i explice. O apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

– Ţi-e bine?

– Da, răspunse ea făcînd eforturi supraomeneşti să vorbească normal.

– N-am vrut să te supăr.

Cîtă grijă din partea lui.

– Nu sînt supărată, dar tocmai mi-am adus aminte că trebuie să treacă pe aici Jean Clymer după o reţetă. I-am promis că i-o fac.

– Eşti sigură?

Nu-i răspunse decît după un minut cînd simţi că i se descleştează maxilarul. Pierduse bătălia.

– Nu, spuse ea în cele din urmă. Nici eu nu mai ştiu exact. Tot ce-ţi pot spune e că sînt o tîmpită, care a terminat o facultate, are o slujbă şi că totul a mers foarte bine pînă cînd ai apărut tu. Îl privi cu ură şi îşi smuci braţul.

– Sarah. O cuprinse din nou, dar ea îl îmbrînci.

– Întoarce-te la nevastă-ta, zise ea, dîndu-se un pas înapoi.

– Fosta nevastă.

– Nu mă interesează. Se îngrozi cînd îşi auzi vocea tremurînd.

– Eram tînăr, Sarah, şi n-a fost ceea ce-ţi închipui. Se apropie din nou, dar ea i se feri din cale.

– Tînăr? Cît de tînăr. Aveai douăzeci de ani cînd ai plecat, cînd m-ai rugat să mă mărit cu tine, dar ce-a mai contat asta, nu? Eram o provincială de care ai crezut că te poţi folosi?

– Nu-i adevărat, strigă el furios, lipind-o cu spatele de frigider. Tonul vocii lui îi dădu de înţeles că nu era obişnuit să fie contrazis.

N-avea decît să ţipe!

– ... aşa cum te-ai folosit de mine acum două nopţi. Mă bucur că ţi-am putut fi de *folos.*

– La naiba, Sarah. Îşi apropie faţa de a ei, o prinse de mînă şi îşi înfipse degetele în carnea ei.

– Mă doare. Se uită în jos la mîinile lui mari şi bronzate, care contrastau cu albul halatului ei. Îi venea să plîngă şi-l ura fiindcă o făcea să sufere. Dă-mi drumul... dă-mi drumul.

Se zbătea să scape, lovindu-l inutil peste piept. Parcă ar fi lovit un zid şi asta o enerva pînă la lacrimi.

– Mincinosule, spuse ea în timp ce el îi ştergea o lacrimă de pe obraz.

Rîsul lui o făcu să-şi ridice capul şi dintr-o privire îşi dădu seama că era un rîs autoironic izbucnit dintr-o profundă frustrare. Îşi rezemă fruntea de fruntea ei, închise ochii şi slăbi strînsoarea.

– Doamne, Sarah, nu ştiu ce o să se întîmple cu noi. Cînd facem dragoste pari atît de disperată. Sînt singurele momente cînd ştiu, într-adevăr ce se întîmplă cu noi, fiindcă şi eu mă simt la fel. Fără să vreau mereu te fac să suferi. Nu ştiu cum se întîmplă asta cînd, de fapt, nu-mi doresc decît să te ţin în braţe şi să te protejez. Cum pot să te fac să suferi, cînd tot ce vreau este să te iubesc? O cuprinse în braţe şi o strînse la piept.

Ea nu-i răspunse, dar nu-i mai evită atingerea, căldura corpului şi vorbele pe care i le spusese alungîndu-i supărarea. Oftă adînc şi îşi lăsă capul pe pieptul lui.

Frigiderul continua să huruie, singurul zgomot în afară de respiraţiile lor. O sărută pe tîmplă şi îşi lăsă capul în scobitura gîtului ei, apoi, fără s-o mai sărute, o mîngîie uşor s-o calmeze.

În cîteva minute îşi găsi liniştea în braţele lui, simţindu-l tot mai aproape de inima ei, atrasă irezistibil de fiinţa lui. El, probabil, voia s-o iubească, dar nu reuşea. Ea nu voia să-l iubească, dar, pro-

babil, nu va reuşi niciodată. Oftă din nou şi ridică capul să-l privească.

– Poate ar trebui să-mi povesteşti despre ea.

– Despre fosta mea soţie?

Ea dădu din cap afirmativ.

– E o poveste lungă, dar dacă-mi dai ceva să mănînc am să încerc să-ţi spun cît mai multe.

– S-a făcut, zise ea, sperînd că este pregătită să audă chiar mai puţin despre cea pe care o iubise Colt atît de mult, încît se însurase cu ea.

El împinse uşa şi o conduse afară, furîndu-i un sărut care o învălui fierbinte şi ameţitor, dar scurt ca un atac prin surprindere şi excitant, aşa cum numai el ştia s-o facă să-l simtă. O clipă se priviră în ochi, ea miratã, el tachinînd-o, apoi o sărută pe obraz, gestul iubirii nevinovate. Cît de uşor putea face din ea tot ce voia. Recunoscu, în sinea ei, că nici ea nu mai ştia ce o să se întîmple mai departe cu ei doi.

– O chema Sumi, începu el, după ce se aşezară la masă.

– Sumi, repetă Sarah, făcînd eforturi să-l privească ca şi cum vorbele lui n-ar fi făcut-o să sufere. Ce nume ciudat.

– Nu. Nu e ciudat. E un nume japonez.

Lui Sarah îi apăru în faţă imaginea unei femei fragile, cu ochi negri, sfioasă şi graţioasă. Avu impresia că aude rîsete şi mătasea foşnind, şi parcă îi vedea părul negru şi lucios revărsîndu-i-se pe umerii delicaţi, de culoarea măslinei. Nu mai era de mirare că lipsise zece ani. Naiba să-l ia.

Privi într-o parte, regretînd întrebarea. Nu ştia nici ea de ce aşteptase să-i răspundă, dar o soţie enigmatică şi exotică era mai serioasă decît orice californiană.

– Frumos nume, zise ea, preocupată de sandviş, salată şi cîţiva fulgi de cartofi pe care îi puse pe un şerveţel.

– Era însărcinată.

Fulgii de cartofi i se sfărîmară în pumn, iar el fu suficient de nepoliticos să observe. Îi luă mîna şi-i scutură firimiturile.

– Cu un marinar, prieten cu mine, continuă el pe un ton sec. Era disperată. Familia ei o ostracizase, efectiv, aruncînd-o în stradă.

– De ce nu s-a însurat prietenul tău cu ea?

– Era deja însurat şi avea şi doi copii în Brementon.

– Tot nu înţeleg de ce-ai făcut-o, spuse ea. Chiar că nu înţelegea. Nu înţelegea deloc.

– Aş vrea să crezi că dacă ar fi s-o mai fac o dată, aş fugi mîncînd pămîntul.

– A mers atît de prost? îl întrebă miratã.

– Nu chiar, dar a fost mai complicat decît mă aşteptasem, iar nouă, marinarilor, nu ne plac deloc chestiile astea.

Era sigură că el roşise şi o umbră slabă de culoare îi apăru în obraji.

– Să nu-ţi închipui că sînt vreun sfînt, adăugă el.

Nici un pericol, se pregătea ea să-i spună, dar el continuă:

– După naşterea copilului nici nu m-am atins de ea. Nu mai voia şi alţi copii din flori, din moment ce convenisem să divorţăm la scurt timp după naştere. Voia să fie sigură în privinţa paternităţii, dar nu dorea să fie măritată cu un american mai mult decît era nevoie.

– Cred că era foarte drăguţă. Afirmaţia era ridicolă, dar singura care îi veni în minte, ţinînd cont cît de fericită era că cei doi avuseseră destulă minte să nu mai doarmă împreună după naşterea copilului, fericită că el nu ţinuse pentru el acel amănunt atît de important pentru ea.

– Pe vremea aceea aşa gîndeam şi eu, spuse

el, aruncîndu-i o privire scurtă şi indescifrabilă. De iubire nici nu putea fi vorba, dar am rămas pînă şi-a pus la punct situaţia.

– Ce s-a întîmplat cu ea? Trebuia să ştie, chiar dacă se simţea profund dezamăgită. Ea trebuia să fi fost prima şi ultima doamnă Colton Haines.

– Trebuie să ştii că avea o fire originală şi că, mai presus de orice, nu voia să aibă de-a face cu vreun marinar american. Se trăgea dintr-o familie onorabilă, aşa că a provocat cel mai mare scandal pomenit în neamul Sunakawa.

– Şi cu ea ce s-a întîmplat? repetă Sarah întrebarea, enervată de faptul că el îi lua apărarea.

Ezită o clipă înainte de a-i răspunde:

– În esenţă, s-a vîndut la un preţ cît se poate de bun.

Sarah reflectă un timp la explicaţia lui, încercînd, însă fără succes, să-şi alunge de pe figură expresia de surprindere. Ce aflase de la el suna prea îngrozitor pentru a fi crezut.

– Şi ai lăsat-o să facă asta? îl întrebă pe un ton acuzator.

– S-o las? zise el surprins. N-am putut s-o opresc. Ştia că a pierdut orice şansă de a se mărita în stilul tradiţional japonez şi a ales ce a

considerat că e cel mai bine în situaţia ei, cu excepţia căsătoriei cu un marinar yancheu. S-a orientat bine şi a reuşit să se descurce de minune.

– Cum? întrebă Sarah. Nu-şi putea imagina cum un lucru atît de oribil ca a accepta să fii întreţinută să-ţi aducă satisfacţii.

– A devenit amanta unui mare magnat, directorul unei companii constructoare de maşini. A fost alături de el cînd a fost acuzat de spionaj în sectorul pe care îl conducea şi a profitat cînd el şi-a reluat funcţia. Greaua încercare prin care trecuse l-a răpus, dar nu înainte să o fi înzestrat cu o vilă în Hawaii şi cîteva titluri la purtător în valoare de jumătate de milion de dolari.

– Şi copilul? întrebă Sarah neputîndu-şi ascunde scepticismul.

– Locuieşte cu Sumi şi mama ei în Hawaii, la Oahu. Sumi se ocupă cu vînzări de bunuri imobiliare.

– Colton Haines, în viaţa mea n-am auzit o minciună mai gogonată. *Are impresia că sînt tîmpită.* Dacă nu vrei, nu-mi povesti despre soţia ta. Nu-mi pasă. Nici n-o să mă mai gîndesc că aţi fost căsătoriţi, dacă la asta vrei s-ajungi. Niciodată...

– Sumi Sunakawa Haines, o întrerupse el. Dacă o să ajungi vreodată în Oahu, poţi să-i faci o vizită sau să-i dai un telefon. Te ştie, fiindcă i-am povestit totul despre tine.

– Sînt convinsă. Oftă exasperată şi muşcă din sandviş.

– În Hawaii e dimineaţă acum. Putem să-i dăm un telefon.

– Mai bine nu, mormăi ea cu gura plină.

– Numai să nu-i vorbeşti despre Rock Creek, fiindcă e sătulă de locul ăsta. Lock Leek! Lock Leek. Wo-ming! Mi-ai împuiat capul cu Lock Leek, îi imită el vocea piţigăiată, apoi izbucni în rîs, după care, o privi dus pe gînduri. Cînd îi vorbeam despre tine îi făcea plăcere.

– Sînt convinsă, zise Sarah luînd o feliuţă de banană din salata de fructe, nevenindu-i încă să creadă.

– Dimineaţă te-a căutat un bărbat la telefon, spuse el. Eu tocmai făceam cafeaua. Ţi-a lăsat un mesaj pe robot. Hank, zicea că-l cheamă.

Privirea lui sfredelitoare o irita.

– Spunea că vineri şi sîmbătă va fi la Gillette, la concurs şi voia să ştie dacă te duci cu el să-i porţi noroc. Promitea că o să cîştige şi îţi zicea „iubito".

Ăsta era Hank. Aşa îi spunea el, „iubito" şi întotdeauna promitea să cîştige, dar era atît de zăpăcit, încît nici nu ştia ce vorbeşte.

– Trebuia să-mi închipui că în viaţa ta există un bărbat care participă la rodeo.

– Nu pot să spun că Hank „există în viaţa mea". Uneori, dar nu prea des încît să devină o obişnuinţă, îmi ţine de urît.

– Din cauza lui nu te-ai măritat?

Ar fi putut rîde de ironia cu care Colt îi pusese întrebarea acea atît de idioată, dar n-o făcu.

– Nu, spuse dînd din cap. Hank nu e genul bărbatului pus pe însurătoare. Aşteptă o clipă, apoi îi aruncă o privire piezişă. Jumătate de milion în bunuri imobiliare şi titluri la purtător?

El dădu din cap afirmativ.

– Bănuiesc că era *foarte* frumoasă, zise ea, de această dată fără să se simtă cîtuşi de puţin ridicolă.

– Pe vremea aceea aşa gîndeam şi eu.

Capitolul 9

De ani de zile, încă de pe vremea cînd avea şaisprezece ani, la ora zece se ducea la culcare. Uneori nu rezista nici pînă la ora aceea, alteori, destul de rar, cînd avea o întîlnire sau mergea la vreo petrecere, se culca mai tîrziu. Puţine erau serile în care apuca să asculte pînă la capăt ştirile, dar şi mai rar se întîmpla ca un bărbat să rămînă la ea peste noapte.

Termină de şters ceaşca de cafea şi o puse în bufet. Nu că ar fi fost excesiv de ordonată şi n-ar fi putut dormi dacă n-ar fi spălat vasele, dar ştiindu-l pe Colton Haines în casa ei, numai gîndul de a merge la culcare îi dădea un sentiment de

nelinişte.

În timpul prînzului clarificaseră anumite lucruri, dar, cu toate acesta, i-ar fi fost greu să le explice cuiva, inclusiv ei însăşi. Ca timpul să treacă mai repede, el muncise din greu toată după-amiaza pe lîngă magazin, ajutînd-o la nişte treburi pe care ea le tot amînase luni de zile. După ora închiderii aranjaseră marfa primită şi o dusese la cină la cafenea. O mîngîiase tot timpul şi o sărutase, şi nu numai o dată sau de două ori. Sărutări tandre şi uşoare care n-o lăsară indiferentă.

Acum era neliniştită şi asta numai din cauza lui. Doar el o putea calma, dar pînă nu era sigură că-şi poate ascunde privirea încărcată de dorinţă nu avea de gînd să se ducă în salon şi să-i ureze noapte bună.

Mai luă o ceaşcă din suportul de uscat vasele şi o frecă cu şervetul. Deşi puseseră nişte lucruri la punct, el nu-i făcuse nici o promisiune, nici o propunere sau aluzie legată de viitor, dar intuiţia îi spunea că nu trebuia să-i cedeze. Dacă nu îi putea cîştiga dragostea şi afecţiunea, atunci măcar să ştie că o respectă.

Un zgomot neobişnuit îi tulbură gîndurile. Se întoarse privind în jur. Zgomotul se auzi din nou.

Acum era convinsă că venea dinspre salon. Ceva mai devreme Colt îi reparase lampa cu picior, dar nu credea că fusese nevoit să taie ceva cu ferăstrăul. Nici nu era sigură că ţinea vreunul în cutia cu scule, pe care el o scosese din garaj.

Cu ceaşca şi şervetul în mînă se îndreptă spre salon. Băgă capul pe uşă şi imediat se dumiri. Colt sforăia întins pe canapea.

Oftînd, se întoarse în bucătărie şi puse pe masă ceaşca şi şervetul. Acum se putea duce liniştită la culcare, fiindcă oricît de drăgăstos l-ar fi privit nu exista pericolul ca el să reacţioneze în vreun fel.

Ceva mai tîrziu fu trezită de zgomotul duşului. Privi peste umăr şi văzu lumina aprinsă în baie. Se uită la ceas. Încă nu era miezul nopţii.

Probabil aţipise fiindcă se trezi din nou şi se întoarse pe partea cealaltă să-i răspundă la o întrebare.

– Colt!

El apăruse în pragul dormitorului, îmbrăcat doar în şortul decolorat în care alergase şi îşi trecea degetele prin păr.

– Azi-noapte m-am chinuit îngrozitor pe canapea. În noaptea asta vreau să dorm aici dacă

n-ai nimic împotrivă.

– Da, cum să nu, mormăi ea după cîteva clipe, timp în care reflectă la rugămintea lui. Eu dorm comod pe canapea, adăugă deşi nici măcar o singură noapte n-o petrecuse dormind acolo. În casă mai exista un dormitor, dar fusese transformat în depozit de mărfuri. Pe musafiri îi culca întotdeauna pe canapea, dar el era singurul care se plînsese că nu dormise bine.

– Nu, zise el intrînd în cameră. Nu la asta mă referam. Vreau să dorm cu tine, indiferent unde-ar fi.

Vocea lui era gîtuită de o emoţie pe care ea nu şi-o putea explica, dar care, în acelaşi timp, îi dădea sentimentul că mărturisirea lui însemna mult mai mult decît dorinţă. Nu ştia ce răspuns să-i dea.

– Nu-ţi face probleme, continuă el. Nu se va întîmpla ca acum două nopţi. Ştiu că nu m-am purtat corect. Eu te-am împins s-o faci, chiar dacă mai tîrziu ai negat. În noaptea asta vreau să te ţin în braţe, să te simt lîngă mine.

Ea stătea în întuneric, lăsînd tăcerea să-i învăluie, dorind să poată spune nu, dorind să nu-i fi jinduit îmbrăţişările. Cînd îl simţi lîngă pat nu pro-

testă, dimpotrivă, se răsuci şi-l trase pe locul păstrat cald.

Se strecură lîngă ea şi trase cearceaful peste ei. Cu un gest firesc o prinse de talie şi cu acelaşi gest firesc îşi împletiră picioarele. Îl simţi cum începe să se excite, dar el o linişti cu un sărut şi-i spuse să nu-şi facă griji.

Nici nu-şi făcea.

Îşi frecă buzele de obrazul lui şi-i mîngîie braţul. Îl mai atinse şi-l mai sărută o dată, apoi îi luă palma şi şi-o aşeză peste piept.

– Te rog, Colt, îi şopti. Voia să-l iubească şi să nu-l mai lase să plece niciodată de lîngă ea. Voia să stea strîns lipită de el. Voia să-şi amintească tot ce însemnaseră unul pentru celălalt şi să uite tot ce nu fusese între ei.

El era singura şi adevărata ei dragoste. Era bărbatul pe care îl purtase în inimă, singurul după care plînsese. Dragostea pentru el o mistuise timp de zece ani, dar focul nu se stinsese încă. El era o infuzie de căldură dată unei vieţi care dorea să umple vidul rece.

O va părăsi din nou. Ştia asta la fel de bine cum ştia că soarele va răsări dimineaţă. Dar, poate...

– Te rog, Colt, murmură ea încă o dată, coborîndu-şi palma pe abdomenul lui. Poate că de data asta ea va fi cea pentru care el va renunţa la cineva.

Colt se trezi mormăind. Soarele inunda camera anunţîndu-l că zorile răsăriseră de mult. Îşi acoperi ochii cu palma. Se simţea de parcă peste noapte ar fi trecut un camion peste el, dar nu fusese nici un camion, ci Sarah, care dezlănţuise asupra lui un uragan de senzualitate şi erotism. Asta îi va fi învăţătură de minte atunci cînd va dori să iasă întreg din patul vreunei frumoase fete din Wyoming.

Făcu o strîmbătură. Nici gînd să mai poată alerga zece mile în dimineaţa aceea. Nici nu avea nevoie, fiindcă nici măcar un oscior în tot corpul nu-i era înţepenit.

Ea însă avea să întîrzie la magazin. Îşi controlă ceasul de la mînă şi văzu că era doar opt fără un sfert. Deşi magazinul se găsea la distanţă de cinci minute de casă, presimţea că ea va întîrzia.

Îşi vîrîse capul sub bărbia lui şi respiraţia ei îi încălzea pieptul. Îi mîngîie părul lung şi mătăsos care i se revărsa pe spate. Cîteva şuviţe blonde care îi acopereau umerii îi atingeau abdomenul. Un picior şi-l îndoise peste ale lui şi coapsa aşezată în poziţia strategică îl atingea la cea mai mică mişcare. După noaptea care trecuse nu mai putea rămîne indiferent nici la poziţia în care intenţionase să se aşeze, nici la mişcarea coapsei. Cu o noapte în urmă mişcările ei dăduseră un nou sens cuvîntului „excitaţie".

Nici nu era nevoie ca ea să se mişte. Cu cea mai mare grijă se ridică şi se aşeză peste ea. Nu voia s-o trezească pînă cînd nu ar fi penetrat-o.

Se strecură uşor între coapsele ei, atingînd-o doar cît să-i tulbure visele şi să-i amintească de el. Fiecare mîngîiere îi înteţea dorinţa şi o exploră pînă ce pe buzele ei flutură un zîmbet şi îi simţi pe degete nectarul feminităţii. Apoi o penetră adînc şi rămase nemişcat.

Aşteptă pînă îi văzu pielea căpătînd o nuanţă trandafirie, respiraţia accelerată care îi ridica sînii, buzele depărtîndu-i-se într-un geamăt prelung şi ochii limpezi larg deschişi. Atunci o simţi pulsînd străbătută de senzaţiile pe care i le provoca el.

Razele soarelui se jucau în părul ei blond, aruncînd umbre aurii peste linia fină a gîtului. Avea umerii stropiţi din loc în loc cu pistrui, sînii roz şi rotunzi. Cum ar putea să-i spună cît de mult o iubeşte? Nu ştia nici măcar cum să înceapă.

Ea deschise gura să spună ceva, dar el îi făcu semn cu capul să tacă. Ea începu să se mişte, dar el o opri, punîndu-i mîna pe şold.

Cîteva clipe îi privi ochii somnoroşi, urmărind-o cu atenţie, suferind alături de ea chinul plăcut al aşteptării. Acum era sublimă, incomparabilă cu cea din prima noapte, cînd încercase să-l consoleze, sau cu oricare altă femeie pe care o avusese. Moliciunea în care se cufundase îi trezea toate simţurile. Ar fi vrut s-o protejeze, deşi ştia că el înseamnă cel mai mare pericol pentru viaţa ei. Ea nu avea nevoie de demonstraţii ale talentului lui de seducător, în schimb el dorea acea legătură intrinsecă şi putere binefăcătoare a dragostei ei, osmoza dintre bărbat şi femeie. Nici o altă femeie nu o făcuse atît de bine pînă atunci. Nici o altă femeie nu-i dezvăluise pînă atunci miracolul.

Ea începuse să se mişte, primind drept răspuns lovituri încete şi profunde. Numele lui îi pluti pe buze, dar el îl alungă cu un sărut uşor şi cu

limba care îi strivi gura. Cînd o simţi că tremură şi că el nu se mai poate stăpîni, o acoperi de sărutări şi împreună trecură culmile extazului.

Soarele dimineţii se strecura pieziş printre copaci, aruncînd lungi umbre de-a curmezişul spre oraş. Mergeau mînă în mînă, savurînd liniştea dimineţii. Ea deja întîrziase la magazin, aşa că nu avea rost să-l grăbească. Îi plăcea atît de mult să-l ţină de mînă.

– Cînd erai sub duş a sunat Daniel, zise el ajutînd-o să ocolească o băltoacă. Mă gîndeam să mă duc mîine pînă la ranch să-i dau o mînă de ajutor la însemnatul animalelor.

– Foarte distractiv, spuse ea ironizîndu-l, dîndu-şi ochii peste cap.

– Pentru o provincială întotdeauna ai avut stomacul delicat? zise el rîzînd.

– Delicat? Fiindcă nu-mi place mirosul de piele arsă de vacă şi zbieretele viţeluşilor?

El chicoti şi se aplecă s-o sărute în creştet. Merseră în tăcere cîteva clipe, apoi el continuă:

– Am cunoscut-o pe soţia lui, Ellen, la biserică. E foarte drăguţă.

– Este. Ea e cea care m-a îmbătat acum două seri.

– Da. Mi-am închipuit. Daniel mi-a spus că sînteţi bune prietene. M-a întrebat dacă ne-ar face plăcere să luăm cina împreună în weekend.

Era o invitaţie perfect rezonabilă, stereotipă, dar o clipă inima ei se opri în loc. Exista un singur lucru de îndeplinit pentru ca ea şi Colt să trăiască într-o lume a lor, iluzorie, fără a ţine cont de ziua de mîine, şi într-o alta complet diferită, cea mondenă şi anume, să apară împreună în public.

– Ce i-ai spus? întrebă ea cînd fu sigură că avea vocea la fel de calmă ca a lui. Nu intenţiona să-şi facă iluzii deşarte doar pentru o invitaţie la cină.

– I-am spus că ar fi grozav, dar să mă consult cu tine şi-i voi da răspunsul după aceea, în caz că ai alt program pentru weekend. Făcînd o pauză o strînse de mînă. M-am gîndit că din moment ce m-ai invitat să stau pînă duminică, probabil că nu ţi-ai făcut alte planuri. Sau dacă da, cum ar fi să te duci la Gillette sau mai ştiu eu unde, poate te-aş putea convinge să renunţi şi să cinăm cu Daniel

şi Ellen. Cred că o să ne simţim bine.

– Şi eu cred, spuse ea privindu-l şi cedînd încetul cu încetul.

– Îţi mulţumesc, zise el, zîmbind scurt.

Dădură colţul şi străbătînd în linişte suburbia oraşului ieşiră pe o stradă lîngă magazinul Atlas. Pe măsură ce se apropiau, Sarah simţea din ce în ce mai multă certitudine că ceva îl frămîntă. Era mai reţinut şi n-o mai strîngea de mînă, ci doar i-o mîngîia cu degetul mare. Pînă la urmă se opri şi o întoarse cu faţa spre el. Zîmbetul îi dispăruse, o privea concentrat, cu ochi ciudat de vulnerabili.

– Nu ştiu ce promisiuni ţi-aş putea face, Sarah. Nu ştiu dacă mă pot ţine de cuvînt.

– Nu ţi-am cerut promisiuni, spuse ea încet, surprinsă, apoi se dezmetici. Nu mă poţi însă acuza că le doresc. Pentru asta nu mă poţi acuza.

El îşi arcui buzele zîmbind ciudat şi dădu din cap.

– Nu te-aş acuza nici dacă m-ai ucide în somn. Crede-mă că ştiu foarte bine la ce ai renunţat pentru mine. N-am uitat absolut nimic ce e legat de tine, n-am uitat ce gen de femeie eşti.

– Ce gen de femeie sînt?

– Genul care merită toate promisiunile pe care

le poate face un bărbat. În timp ce vorbea o trase lîngă el pînă ce-şi lipi buzele de urechea ei şi o îmbrăţişă. Genul de femeie pentru care merită să-ţi ţii toate promisiunile.

Rămaseră îmbrăţişaţi şi ea se simţi ocrotită de braţele lui, uitînd de promisiunea pe care şi-o făcuse, de a nu se îndrăgosti, de a nu-l lăsa să-i frîngă inima.

După ce deschiseră magazinul, el plecă să se întîlnească cu Ruby. Nu dorise acest lucru şi Sarah îi simţise ezitarea în momentul în care îi spusese că se duce la salonul de coafură, dar obligaţiile erau obligaţii.

Îl urmări cum traversează strada. Soarele primăvăratic îi juca în părul blond şi avea mersul elegant şi hotărît. O cunoştea pe Ruby şi ştia că va vărsa lacrimi. Spera totuşi să nu-i reproşeze lunga absenţă din Rock Creek.

Colt nu-şi abandonase mama. Îi plătise drumul pînă în Europa şi pînă la baza americană. Sarah ştia că după primii ani de tăcere aproape totală

se văzuse cu mama lui în fiecare an. Dar acasă nu venise niciodată şi începuse să n-o mai intereseze motivele pentru care plecase aşa cum plecase.

Se întoarse exact la prînz, fără chef, după părerea ei.

– Ce face Ruby? îl întrebă.

– Nu prea bine, zise el aşezîndu-se pe unul din scaunele din barul magazinului Atlas în faţa automatului pentru sifon. De mult nu mai servea sifon sau cocktail-uri acolo, pentru că nu se prea cereau, cumpărătorii preferînd îngheţata preambalată ţinută în congelatorul vechiului frigider. Vrea să mergem împreună în rulota mamei, să triem nişte lucruri şi să-i spun ce să facă cu ele.

Nu era încîntat de idee şi bănuiala ei se confirmă imediat.

– I-am spus să facă ce vrea cu lucrurile, dar n-a putut sau n-a vrut să accepte.

– Are dreptate, Colt. Nu ştia dacă avea dreptul să-i explice, dar cineva trebuia s-o facă. Sînt convinsă că sînt unele lucruri pe care ai vrea să le păstrezi. Lucruri care au aparţinut mamei tale, cum ar fi cîteva piese de mobilier. Şi poate cîteva haine.

– Nu vreau hainele ei, conchise el.

– Le duci la biserică. Cei de acolo vor fi fericiţi. S-ar putea totuşi să găseşti printre ele ceva deosebit, ceva...

– Sarah... o întrerupse el privind-o înfuriat.

– O.K., Colt, spuse ea pe un ton confuz, după cîteva clipe.

– Ascultă, nu e... Se întoarse, trase o înjurătură şi îşi acoperi ochii cu palma. Ascultă, nu e ce-ţi închipui. Ştiu ce înseamnă moartea, ştiu că ea nu mai este, dar asta nu înseamnă că trebuie să merg acolo, să împachetez ce-a adunat într-o viaţă şi să le arunc. Sînt proprietarul terenului şi ea mi-a lăsat rulota. Nimeni nu va locui acolo în locul ei. Nimeni nu are nevoie de cămăruţele ei.

Sarah auzi fiecare cuvînt, dar şi pe cele nerostite şi după ce le cîntări îi spuse cu voce calmă:

– Mă duc eu cu Ruby.

– Îţi mulţumesc.

Orientul Apropiat e o cloacă, de departe cea mai periculoasă zonă în care am fost vreodată, urmată imediat de America de Sud. Ca să nu mai

vorbim de suprafaţa aceea mică de deşert la nord de Tucson. Colt desfăcu două sticle de bere şi una i-o dădu lui Sarah. Stăteau în curtea inferioară aflată între spălătorie şi bucătărie, aşteptînd să se stingă cărbunii din grătar. Cu ani în urmă uşa verandei căzuse din balamale şi stătea proptită de zidul din afară. Vopseaua se cojise pe glafurile goale.

– Vorbeşti de Tucson, Arizona? întrebă ea. Ce poate fi periculos în Tucson?

Soarele era la asfinţit, aruncîndu-şi ultimele raze peste preerie înainte de a apune dincolo de munţi. Colt îşi îndreptă spătarul scaunului şi-şi întinse un picior pe marginea metalică a mesei de grădină, apoi luă o înghiţitură de bere.

– Traversam deşertul într-o noapte fără lună, începu el ridicîndu-şi capul spre ea. Înaintam foarte încet, dar eram aproape de obiectiv cînd, ieşind din albia unui rîuleţ, am prins un şarpe cu clopoţei. Zîmbi cînd o văzu că se cutremură de scîrbă. Te asigur, m-am speriat de moarte.

– Şi ce-ai făcut?

– Eh, eram foarte tînăr şi în putere, aşa că i-am zburt capul chiar înainte de a mă gîndi ce fac. Era să mă împuşc în palmă. Rîse şi mai luă o gură de

bere. Dacă vei auzi vreodată pe vreunul dintre băieţi spunîndu-mi *Şarpe cu clopoţei,* să ştii de unde mi se trage. Cei care abia m-au cunoscut cred că e o simplă poreclă, dar mie chiar mi s-a întîmplat şi şarpele era gata să-mi mănînce cina.

Rîse iar şi Sarah zîmbi. Bănuia că, de fapt, nici el nu credea că e o simplă poreclă. Nu se deosebea mult de băiatul de altădată. Aceeaşi aroganţă sporită de încrederea şi succesul de a reuşi să fie cel mai bun. Dar nu era de nesuportat, fiindcă încă mai păstrase acel farmec care o făcuse să se îndrăgostească de el prima dată.

Spera să aibă ocazia să-l audă pe unul dintre prietenii lui spunîndu-i *Şarpe cu clopoţei.* Pînă atunci nu-i dăduse nici un motiv să creadă că acest lucru ar fi posibil, dar nu era ea cea care să abordeze subiectul. Era hotărîtă să-şi păstreze acel pic de mîndrie care îi mai rămăsese, şi ce-o mai da bunul Dumnezeu.

Cînd cărbunii se stinseră, Colt intră să aducă bucata de carne pusă la marinat cu două zile în urmă. Sarah se aşeză comod pe scaun, dar nu pentru multă vreme, fiindcă în faţa ochilor îi apăru ceea ce se putea numi un dezastru iminent. Sări de pe scaun înjurînd în gînd, în vreme ce ca-

mioneta în două culori, roşu şi negru, trecu în viteză pe stradă şi intră valvîrtej în bălăriile şi şanţurile de pe terenul viran ce despărţea casa ei de cea a lui David, ridicînd nori de praf ce îngroşară stratul deja depus pe ea. Nu se înşelase. Şoferul era Hank Cavanaugh, profesionistul întrecerilor de rodeo, neîntrecutul călăreţ de cai sălbatici, fără şa.

Opri în faţa porţii din spatele casei ridicînd norii de praf. Cu o mişcare uşoară şi agilă sări de la volanul camionetei şi peste gard, în curte. Era singura persoană pe care ea o cunoştea şi care făcea jonglerii pe o bicicletă cu o singură roată şi tot el era singura persoană pe care o cunoştea şi care încercase şi-şi petrecea ore întregi exersînd scamatorii. Era convins că asta îl ajută să călărească mai bine caii sălbatici şi, probabil, avea dreptate. Doar atunci cînd se pregătea de concurs devenea sobru, dezvăluind cealaltă faţetă a personalităţii lui şi într-o vreme aproape că se îndrăgostise de el. Dar imediat după aceea redevenea acelaşi trăsnit Hank, în căutare de distracţii cu oricine ar fi fost dispus să-i ţină companie.

– Salut, domnişoară Sarah, strigă el cu o voce senzuală, privind-o seducător, dîndu-i de înţeles

că se găsea într-o dispoziţie excelentă.

Sarah ar fi fugit, dar îl cunoştea pe Hank. S-ar fi ţinut după ea. De obicei, se întîmpla invers. Femeile alergau după el. Nu puteau rezista zîmbetului pervers, înfăţişării plăcute şi îndrăznelii lui.

– Bună Hank, ţi-am recepţionat mesajul. Se retrase un pas pe verandă. Nu mai avea unde da înapoi.

În clipa următoare, în ciuda protestelor ei sări treptele şi o săltă peste umăr. Era foarte vînjos, tocmai bun să călărească tauri şi cai sălbatici, deşi la tauri renunţase cu cîţiva ani în urmă.

El rîse, întoarse capul şi o muşcă uşor de şold, prin blugi.

– Domnişoară Sarah, îţi declar că pe zi ce trece te faci mai frumoasă.

– Lasă-mă jos, Hank, zise ea, zbătîndu-se să scape.

– M-ai văzut la *Ştirile Sportive?* Anul ăsta intru în Finala Naţională. Dacă reuşesc vii cu mine la Vegas?

– Dacă mă laşi jos, mă mai gîndesc.

– Eu ştiu ce să zic, iubito... Mai mult de-atît nu m-ai lăsat...

Vocea i se frînse şi lui Sarah i se înteţiră bătăile

inimii. Din poziţia în care stătea pe umărul lui nu vedea decît fundul şi tocurile cizmelor, dar îşi putea imagina o mulţime de lucruri, iar următoarele lui cuvinte îi confirmară bănuielile.

– Salut, sînt Hank Cavanaugh.

Îl simţi cum face un pas şi întinde mîna prietenos. Cu celălalt braţ o ţinea strîns de pulpe ca să n-o scape.

– Colton Haines, răspunse Colt, ca s-o umilească pînă la capăt.

– Hank, lasă-mă jos.

– Sigur că da, iubito, zise el, îşi îndreptă din nou atenţia spre Colt, dar rămase cu braţul în jurul taliei ei. Cunosc un Haines din Belle Fource, Dakota de Sud, cu care mă tot întîlnesc la Circuitul de la Badlandas.

Sarah reuşi să se desprindă de el şi-l întrebă dacă vrea o bere.

– Cum să nu, iubito. Excelent. Hank rînji şi-i dădu o palmă uşoară. Pierduse ocazia şi socotind după mutra pe care o făcu, era conştient de asta. Ghinionul lui.

Cînd ea se întoarse se lămuriseră deja că nu exista nici o legătură de rudenie între Colt şi familia Haines din Belle Fourche şi discutau un su-

biect care îi făcea plăcere lui Hank, mormanul de fiare vechi pe care îl depozitase cu un an în urmă lîngă garajul ei.

– Ultima oară cînd am fost aici, îi spunea Hank lui Colt, am cumpărat o căruţă hodorogită de la Al Loden şi-am demontat ce mai era bun din ea. La Gillette am găsit un om care mi-o ia dacă i-o duc acolo în camionetă.

– Te ajut cu plăcere, zise Colt.

Hank rînji şi-i făcu cu ochiul.

– Grozav. E în spatele grajdului. Mă duc să aduc camioneta.

Cowboy-ul ăsta putea îmblînzi orice şarpe, chiar şi unul cu clopoţei.

Capitolul 10

Sarah trebuia să păzească friptura în vreme ce bărbaţii încărcau pe platforma camionetei fiarele vechi, dar mai mult stătea să-i urmărească. Păreau că se împacă foarte bine, ceea ce o irită.

Friptura fu gata înainte ca ei să termine treaba şi cînd îi văzu rîzînd, mai ales pe Hank care era să scape ce avea în braţe peste una din tăbliile camionetei, nu le mai dădu nici o atenţie şi intră în casă. Pe Colt îl cunoştea de ani de zile, cu toate acestea nu reuşise pînă atunci să-l facă să rîdă. Nu găsise nici momentul, dar, oricum, faptul că se amuza în tovărăşia lui Hank, o deranja.

– Mă jur pe Dumnezeu, spuse Hank. Poţi ve-

rifica cînd te duci data viitoare la Abilene. Îi făcu un semn din cap şi aruncară fiarele în camionetă, făcînd un zgomot asurzitor.

Încă rîzînd, Colt se îndepărtă de camionetă.

– Trebuie să te cred pe cuvînt, fiindcă nu cred să ajung prea curînd la Abilene.

– Şi eu care aveam impresia că îţi place să umbli de colo-colo. Hank se aplecă peste platforma camionetei împingîndu-şi spre ceafă pălăria de cowboy ponosită. Bănuiesc că n-o iei pe Sarah cu tine.

– De ce nu? întrebă Colt, deranjat de intuiţia tînărului şi de faptul că schimbase brusc subiectul.

Hank se uită în spate spre casă, apoi îşi întoarse ochii la Colt.

– Nu i-a prea făcut plăcere să mă vadă. Cred că are anumite gînduri în ce te priveşte, ţinînd cont de faptul că de cînd vin eu pe aici, e prima oară cînd dau peste un bărbat în casa ei.

Colt rămase fără replică. Hank aproape că intuise adevărul. Ştia foarte bine cît era de egoist lăsînd-o să-l iubească fără să-i facă absolut nici o promisiune pentru viitor. Dar nici nu credea că rugînd-o în genunchi să plece cu el în California

era lucrul cel mai înţelept. Ea avusese dreptate cînd afirmase că nu mai erau copii, şi nici nu mai intenţiona să se compromită atîta vreme cît mai servea marina Statelor Unite.

Ştia că se va întoarce la ea. Dar sentimentele lor ajunseseră într-un punct atît de fierbinte, încît nu mai putea să judece şi să ia decizii corecte.

– Nu mi-o lua în nume de rău, zise Hank, dar chiar nu mi-ar păsa dacă pleci. Deloc. Pe faţa lui foarte bronzată se aşternu un zîmbet larg. De fapt, dacă mi-ar sta în puteri chiar te-aş alunga. N-am de gînd să-mi petrec toată viaţa călărind cai sălbatici. Peste cîteva zile voi participa la o întrecere şi Sarah e o companie încîntătoare.

Colt intuia cam încotro se îndrepta discuţia şi nu putea spune că îi face plăcere, dar nici nu-l opri.

Hank oftă şi privi în zare spre preerie.

– E ciudat, dar sînt bucuros că a fost deşteaptă să nu-mi cedeze. Întotdeauna am fost cam sălbatic şi-mi închipui că dacă a avut destulă minte să nu se culce cu mine, probabil n-a făcut-o cu nici unul din fluşturaticii care mişună prin Rock Creek. Făcu o pauză privindu-l cu şiretenie pe Colt, pe sub borul pălăriei. Cu tine s-a culcat... şi

i-ai frînt inima.

Colt avusese dreptate: puştiul era un ageamiu, aşa că se folosi de un truc.

– Eşt sigur că n-ai de gînd să mă alungi din oraş?

Hank rîse şi dădu din cap.

– Nu. Am avut deja probleme cu nişte cai sălbatici, aşa că abia mă abţin să nu fac o criză de nervi la Gillette. Nu cred că-ţi voi oferi şansa să mă enervez şi din cauza ta, fiindcă ceva îmi spune că dacă mie îmi place să mă distrez, tu te zbaţi pentru a-ţi cîştiga existenţa şi cei ca tine sînt oameni în care poţi avea încredere şi, întrucîtva, periculoşi.

– Cum ţi-ai dat seama? Dacă acest cowboy era măcar pe jumătate la fel de priceput la cai pe cît fusese atunci cînd îşi dăduse seama că între el şi Sarah era ceva, atunci, probabil, va ajunge în Finala Naţională.

– Acolo e parcat un jeep aparţinînd Forţelor Aeriene şi tu nu ai mutra unuia care învîrte hîrtiile, zise Hank. Stai încordat ca şi cînd ai fi obişnuit să ţi se întîmple ceva neprevăzut. Probabil că ai şti să călăreşti un cal sălbatic.

– Iar tu ai fi un bun psihiatru sau spion. Colt

rîse scurt şi îl privi mai atent pe tînăr. Poate că eu ar trebui să fiu cel care să te alunge din oraş.

– Dacă nu ţineam cont de răul pe care ni-l puteam face unul altuia, Sarah ar fi avut de suferit cel mai mult. Ţi-aş putea-o dovedi. Hank schiţă un zîmbet şi-şi aranjă pălăria pe frunte.

Colt rîse din nou dorind ca Hank Cavanaugh să-i devină mai antipatic.

– Şi ca să fii pe deplin lămurit, lucrez în marină, nu în aviaţie.

– Dar maşina aparţine Forţelor Aeriene. Hank se întoarse cu spatele şi se uită la maşina parcată în stradă.

– Aşa e.

– Asta înseamnă că eşti într-adevăr bun la ceva, zise Hank, destul de circumspect încît să-l incite pe Colt să-i dea un răspuns.

– Îmi văd de treabă şi sînt băiat descurcăreţ, aşa că, uneori mi se fac favoruri.

– Bănuiesc că ar trebui să-ţi fiu recunoscător că n-o să ne luăm la bătaie aici, printre bălării, zise Hank căzut pe gînduri şi la fel de circumspect.

Colt se hotărî să-l convingă pentru a evita amîndoi necazurile. În general, tinerii preferă să

se ia la bătaie, în loc să gîndească. Acesta era, firește, unul dintre principiile de bază ale armatei.

– Uite, Hank. Fii atent. Eu sînt proprietate a guvernului Statelor Unite şi am obligaţii faţă de contribuabili. Dacă m-aş gîndi că vorbeşti serios, nu m-aş lua la bătaie cu tine. Marina a cheltuit o groază de timp şi o grămadă de bani să mă înveţe cum să mă apăr, ceea ce, uneori, nu e deloc plăcut pentru adversarul meu. După o pauză în care lăsă cuvintele să-şi facă efectul, continuă. Pe de altă parte, putem rezolva problema pe căi cinstite. Plecăm împreună la San Diego, te înscrii în marină, te alături echipei şi-ţi petreci şase luni antrenîndu-te la Silver Strand, apoi ne întoarcem aici şi vedem care din noi cîştigă şi abia atunci vom încheia socotelile. Adică atunci îl va învinge pe veselul şi neîmblînzitul cowboy care era îndrăgostit de Sarah. Rămîi la cină?

– Nu, zise Hank încet. Nu cred. Cred că mă duc direct la Gillette, dar te anunţ că după ce pleci, mă întorc.

Cuvintele spuse de Hank la despărţire îl făcură să-i piară pofta de mîncare. Luă o bucată de carne, dar nu se atinse de ea. Se întorsese în Rock Creek dorind să fie cu Sarah. Nu se gîndise că ar mai putea fi şi altcineva care să dorească acelaşi lucru. Adevărul era că nu se gîndise la ce îşi putea dori Sarah. Se mulţumise că îl primise în casă.

Nu luase în seamă mesajul telefonic lăsat de Hank, atîta vreme cît el era bărbatul cu care ea se culcase. Dar diferenţa între vocea înregistrată de robot şi bărbatul impertinent şi inteligent care-şi făcuse apariţia era de necontestat.

Colt o dorea pe Sarah, dorea să-i capete iertarea şi dragostea. Nu voia să înfrunte realitatea şi să facă promisiuni. Viaţa lui era plină de realităţi dure. Dorea o păsuire. Pierderea mamei îl afectase foarte mult şi avea nevoie de un răgaz. Nici nu voia să se gîndească că ar putea-o pierde şi pe Sarah.

Îl zărise pe tatăl ei cînd se dusese să se întîlnească cu Ruby. Bull tocmai ieşise din cafenea cu alţi cîţiva bărbaţi şi o luaseră spre camioanele oprite în stradă.

Nu se răzgîndise în ce-l privea pe Bull Brooks

şi acesta era motivul cel mai serios pentru care ar trebui să părăsească oraşul fără a-şi duce planul la bun sfîrşit. Sarah îşi iubea tatăl, dar Colt voia să-i facă rău.

Dar controlîndu-şi sentimentele sau măcar călăuzindu-le spre o maximă eficienţă devenise un om bun. Niciodată nu pusese semnul egal între nesăbuinţă şi curaj. Niciodată nu ucisese fără ca viaţa să-i fie pusă în pericol, dar văzîndu-l pe Bull Brooks traversînd una dintre străzile din Rock Creek, i se treziră instincte criminale.

Cînd venise să-l viziteze în Virginia, mama sa avea o vînătaie pe obraz, nu foarte mare, dar destul de întunecată ca fardul să n-o poată ascunde. Căzuse, îi spusese ea, dar el o făcuse mincinoasă.

Se pare că mamelor nu le prea convin acest gen de discuţii cu fiii lor, indiferent de vîrsta acestora. Îl pusese la punct spunîndu-i să nu se amestece în viaţa ei particulară, iar el îi replicase că nici nu trebuia să se amestece prea mult ca să-şi închipuie ce se întîmplase. Părăsise oraşul şi pe el pentru nenorocitul acela care o bătuse.

În ziua aceea toate visurile lui Colt de a se întoarce în Rock Creek se spulberaseră. Cu toate

acestea, acum era din nou cu mintea, trupul şi sufletul acolo, legat de o femeie într-un mod care sfida orice explicaţie.

Ridică privirea spre ea.

– Hank mi-a spus că atunci cînd te-a cunoscut erai logodită şi purtai pe deget un inel cît roata carului. Nu ar fi dorit să discute despre apropiata ei căsătorie, dar nici nu putea să ignore subiectul.

Sarah se întrebă ce îl deranjase. Îşi văzuse de treabă pregătind fripturile, frigîndu-le după indicaţiile lui, cîte cinci minute pe o parte, dar gîndurile nu-i stătuseră deloc la mîncare.

– Era foarte mare, recunoscu ea, tăind o bucăţică de carne, cu atenţia concentrată asupra cuţitului.

– Şi tipul? o întrebă el, pe un ton serios.

– Jeff? Mai tăie o bucăţică de carne. Oh, el nu era atît de mare. Avea alura lui Hank, dar ceva mai solid.

Tăcerea lui îi spuse că nu avea chef de glume.

– Şi nici nu era atît de drăguţ, adăugă ea împotmolindu-se în explicaţii absurde. Imediat ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că făcuse cea mai mare prostie. Întoarse vorba. Era student la comerţ în Laramie şi cred că şi-a dat şi doc-

toratul. Am auzit că s-a lansat cu succes în tranzacţii cu închirieri şi are un lanţ de magazine din Rock Springs pînă la Cheyenne, care închiriază tot felul de lucruri, de la greble mecanice pînă la veselă pentru petreceri. Ne-am întîlnit mai des cît am fost în facultate, cu toate că el a terminat cu un an înaintea mea.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Între noi? Între mine şi Jeff? Nimic deosebit. Iubirile din anii studenţiei nu durează, oamenii se maturizează, îşi urmează propriul drum. Situaţia tipică.

– L-ai iubit? Colt ştia că sună ca o întrebare prostească, dar nu renunţă.

– Nu era însărcinat, dacă la asta te referi. Îi aruncă o privire care îi spuse exact părerea ei despre întrebarea pusă.

– Hank avea impresia că nu erai prea impresionată de logodnicul tău. Chiar mă întrebam...

– Hank ţi-a spus aşa ceva? îl întrerupse ea. Cînd îi confirmă începu să rîdă. Hank a fost singurul pe care nu l-a impresionat. Credeam că Jeff Sanders e o partidă bună, un bărbat de viitor, pe care puteam conta... Vorbea, dar în priviri îi citi nehotărîrea. Ea privi într-o parte şi continuă. Pînă

în seara în care m-a lovit. Asta m-a făcut să mă răzgîndesc imediat.

El sări în picioare indignat.

– Cum naiba de te-ai înhăitat cu un asemenea tip? întrebă neputîndu-şi reţine furia şi nevenindu-i să creadă.

– N-a fost un „asemenea tip" pînă mi-a pus inelul în deget. Înainte de asta se comportase normal.

– Şi după ce te-a lovit prima dată? întrebă el cu greutate. Nu înţelegea. Nu înţelegea nimic.

– După ce m-a lovit prima dată, *singura dată,* am intrat într-un bar în Laramie să caut pe cineva care avea o puşcă. Dar am dat peste cowboy-ul ăla tinerel, care după înfăţişare n-ar fi avut voie să intre în bar. N-avea puşcă, în schimb zîmbea foarte drăgălaş şi nu m-a lăsat pînă nu i-am spus de ce am vînătăi pe obraji şi buza spartă.

– Hank?

– Hank. A mers cu mine la Jeff şi m-a aşteptat pînă i-am înapoiat diamantul. Apoi a venit la mine şi restul nopţii a dormit în camionetă „să fiu eu sigur că nu păţeşti nimic", zicea el. Apoi am aflat că aproape toată vara dormise în camionetă, aşteptînd să-i surîdă norocul. În seara următoare a

participat la Laramie River Rodeo.

– Şi de atunci i-ai purtat noroc, zise Colt, mulţumit că între el şi călăreţul de cai sălbatici nu a avut loc nici un incident.

– Aşa îi place să-mi spună de fiecare dată cînd vine în oraş, de trei sau patru ori pe an.

– Ar veni mai des dacă i-ai da motive, se scăpă el. Sau o spusese intenţionat.

– Ţinînd cont de experienţa ta, ţi se va părea, poate, ciudat, zise ea, ridicîndu-se de la masă. Mă crezi sau nu, dar eu nu sar în pat cu orice bărbat care are ceva în cap. Punînd punct discuţiei se îndepărtă fără să privească înapoi.

Cîteva minute mai tîrziu o găsi ghemuită în balansoarul de pe verandă, înfăşurată în cuvertura cu motive orientale luată de pe canapea. Nici nu se uită la el.

– Tot n-am înţeles cum de erai gata să te măriţi cu un asemenea bărbat, spuse el, ceea ce nu însemna mult, de vreme ce nu-şi ceruse scuze, dar ăsta era adevărul.

– Eram singură, zise ea încet. Aveam douăzeci de ani, eram în primii ani de colegiu şi tocmai aflasem că băiatul pe care îl aşteptasem timp de doi ani intrase în marină, Dumnezeu ştie cînd, şi

se îmbarcase pentru Japonia. Fata care mi-a spus, Barb McLauglin, ţi-o aduci aminte din liceu, sînt sigură, spunea că e excitant. Dar nu-mi spuneam decît *Japonia, Japonia* şi simţeam că mor.

– Sarah...

– Aş fi făcut cea mai mare prostie dacă i-aş fi spus da lui Jeff. Vorbesc despre dragoste din amintiri. Sînt caraghioasă, nu? M-am logodit sperînd într-o căsătorie care să dureze pentru toată viaţa, iar tu te-ai însurat cu speranţa că vei divorţa în cîteva luni.

– Sarah, încetează.

– Lua-te-ar naiba, Colt. Ridică privirea spre el cu ochii înotînd în lacrimi. Dacă nu-ţi plac răspunsurile, nu pune întrebări.

Avea dreptate. El nu-i ceruse nimic şi nu merita mai mult decît voia ea să-i ofere. Şi aşa îi dăruise prea mult.

– Scuză-mă că te-am întrebat despre Jeff. Îmi pare rău că te-am supărat.

Într-adevăr, îi părea rău că o supărase, dar cuvintele nu erau suficiente. Şedea lîngă ea, o privea intens, dar ştia că altceva trebuia să-i spună, ceva ce repetase de o sută de ori în ultimele zile şi de mii de ori în zece ani.

– Îmi pare rău că te-am părăsit. Vocea începuse să-i tremure. Niciodată n-am vrut să te rănesc.

Nu ştia cum va reacţiona ea la vorbele lui, dar nici cele mai slabe speranţe nu-i fură împlinite, fiindcă ea îşi puse obrazul pe genunchii ridicaţi la piept şi-şi îndreptă privirea spre preerie, fără să scoată un cuvînt.

El simţea nevoia să bea o bere. În momentul acela numai la asta se gîndea. Voia să bea o bere, dacă nu chiar şase sau şapte, iar ea voia să bea un whisky mic. Se duse la bucătărie şi turnă într-un pahar cu gheaţă o porţie dublă pentru ea, iar el se servi direct din sticlă. Dacă aveau să se înfrunte toată noaptea, el o va face cu simţurile amorţite.

Cînd se aşeză în balansoar, ea se feri într-o parte. Fără o vorbă îi oferi paharul şi ea îl luă fără să spună vreun cuvînt. Tăcerea era apăsătoare şi din cînd în cînd ajungea pînă la ei zgomotul făcut de maşinile care treceau pe strada principală. Vecinii îşi chemară în casă cîinele şi stinseră lumina. Deasupra preeriei noaptea se aşternuse ca o catifea neagră pe care străluceau luna şi stelele.

Sorbiră din pahare, iar el începu să legene

balansoarul. Nici unul nu vorbea. Cînd se lăsă frigul, ea îi oferi un colţ din cuvertură, apoi mai mult. O ajută să i-o aranjeze şi să se aşeze mai comod, dar din greşeală ea îi răsturnă sticla cu bere.

– Scuză-mă.

– Nu-i nimic.

– Poţi să ţii asta puţin?

El îi luă paharul şi ridică capătul cuverturii, în timp ce ea îi aranjă restul peste umeri. Se aşeză în genunchi în balasoar şi se aplecă să-l învelească, nemaiţinînd cont de distanţă, supărare şi sentimente rănite.

– Ridică-te puţin.

Se ridică şi ea îi aranjă cuvertura la spate să nu stea lipit de stinghiile reci ale balansoarului.

Îi atinse umerii cu palmele, şi sînii i se frecară de braţul lui. El simţea pe obraz răsuflarea ei fierbinte mirosind a whisky. Rămase încordat pînă ce îşi dădu seama de ridicolul situaţiei, făcînd comparaţie cu plăcerea pe care ar fi simţit-o dacă ar fi tras-o aproape şi ar fi aşezat-o pe genunchii lui.

Îmbrăţişarea lui îi relaxă trupul înfierbîntat de dorinţă. Ţinînd-o lipită de el sorbi din paharul ei

şi-l puse gol deoparte. Ştiind-o cuibărită în braţele sale se simţea fericit.

Plăcerea de a o simţi atît de aproape îl înnebunea. Trase adînc aer în piept şi îşi apăsă palma de coapsa ei. Ea murmură încurajîndu-l să continue şi îşi strecură mîna între picioarele lui, astfel că dorinţa lui deveni o necesitate. Nu îndrăznise să-l atingă pînă ce nu fusese sigură că el o dorea.

Îl mîngîie, şi el îi descheie nasturii bluzei. Cu Sarah în braţe şi întreg universul la picioare, în cîteva clipe se simţi în elementul lui.

Capitolul 11

Miercurea seara te puteai distra în Rock Creek. Uneori, miercurea seara, Guy Hill, proprietarul barului Sagebrush reuşea să atragă în oraş cîte una dintre cele mai bune formaţii din Cheyenne. În weekend-uri, Rock Creek trebuia să se mulţumească cu talentele locale, dar în miercurile norocoase, la Sagebursh cînta o formaţie sau măcar o parte din formaţie, fiindcă nu toţi erau atraşi să-şi petreacă miercurea străbătînd acel ţinut arid pentru o bere gratis şi plată pe loc.

Colt şi Sarah îşi făcură loc prin mulţimea care venise la mijlocul săptămînii să asculte formaţia Muleskinners, cunoscută mai mult în sudul Wyo-

ming-ului şi în cîteva localităţi selecte din nordul statului Colorado. Salutară cîţiva cunoscuţi şi unii chiar se oferiră să le facă cinste cu bere.

Colt o conduse spre ringul de dans. Îşi lăsară hainele pe o masă liberă şi cînd atinseră cu picioarele parchetul o luă în braţe. Toată ziua fusese plecat la ranch-ul I Calhoun şi-i fusese dor de ea.

Sarah era fericită că stătea lipită de el, simţindu-i braţele şi trupul legănînd-o uşor în ritmul muzicii. Una dintre beri fusese oferită din partea contingentului păsărilor de noapte, şi ştia că toate, fără excepţie, îl dezbrăcau din priviri. Corpul şi figura sa nu foarte frumoasă, dar atrăgătoare, cu trăsături plăcute şi dure, le stîrneau asemenea reacţii.

Ştia că umblau cu vorba, unele erau îngrijorate că va suferi o dezamăgire, altele erau mai puţin amabile. Se întreba cîteodată ce ar fi zis lumea dacă s-ar fi măritat. De obicei, nu se gîndea la această posibilitate, dar, pe undeva, hotărîrea de a încerca fusese luată înainte de a lua vreo iniţiativă care să-i asigure succesul. Odinioară se rugase să rămînă gravidă cu el şi acum o făcea pentru a doua oară.

Se cînta o melodie de dragoste despre un bărbat care îi spunea iubitei să nu-l uite, chiar dacă se vor despărţi, iar ea îi declara că asta nu se va întîmpla niciodată pentru că gîndul ei este mereu la el.

Sarah credea fiecare cuvînt.

Colt o strîngea în braţe, legănîndu-se în ritmul muzicii, desfătîndu-se cu senzaţia de a o ţine lipită de el, simţindu-i mîna mică şi delicată în mîna sa. Îşi aşeză obrazul pe fruntea ei. Ea îşi dăduse părul pe spate şi-l strînsese în coadă de cal. Petrecuseră împreună patru zile şi patru nopţi, dar nu se săturase de ea. Mai avea cîteva zile de permisie pe care le putea lua peste o lună sau două, aşa că se putea întoarce, dar nu ştia cum va rezista atîta vreme dacă zilele şi nopţile îi vor fi pustii şi solitare.

Poate că venise vremea să se gîndească ce şi-ar putea dori Sarah. Pentru ei era imposibil să continue în felul acela. Realitatea nu putea fi ignorată şi chiar dacă încercau să înşele timpul, duminică tot îşi va lua rămas-bun de la ea.

Gîndurile acestea avură un efect nedorit asupra simţurilor lui. Începu să se mişte mai încet şi îşi îngropă mai adînc capul în scobitura gîtului ei,

strîngînd-o şi mai tare în braţe. Nu numai Sarah fugea de realitate. Ştia că el va pleca. Nici nu se îndoia că ar fi uitat vreo clipă, dar cedase lăsîndu-l să pătrundă în viaţa ei pînă în momentul în care va pleca, pînă duminică.

Trebuia neapărat să se întoarcă.

Melodia se sfîrşi, anunţîndu-se o pauză. Colt o conduse la masă ţinînd-o de mînă, lipită de el. Hotărîseră să stea doar cît să danseze de două ori şi să bea o bere. El nu dorise să vină deloc, preferînd să nu dea subiect de bîrfă binevoitorilor, preferînd să fie doar cu ea, dar Sarah insistase să iasă puţin la aer – acestea fuseseră exact cuvintele ei – şi el zîmbise încălţîndu-şi din nou cizmele.

Două femei, pe care le observase că îl priviseră insistent, se apropiară de masa lor întrebînd-o de un medicament pentru care făcuse comandă specială şi care, în mod evident, doreau să-i fie prezentate. Colt ştia că le interesa persoana lui ca o curiozitate şi nu pentru că ar fi nutrit pentru el vreun sentiment aparte. Rock Creek era doar un orăşel şi orice nou-venit le stîrnea interesul, mai ales celor nerealizaţi în viaţă. Ieşi din această situaţie întrebînd-o pe Sarah ce doreşte să bea.

Se duse la bar să aducă berile şi se antrenă

într-o discuţie despre furaje şi cum se îngraşă mai bine vitele care urmează a fi duse în tîrg; despre negustorii deştepţi care plătesc corect şi sacrifică repede animalele; şi dacă preţurile la ambalaje nu cresc, să profite de acest lucru şi cei din Rock Creek. Adevărul era că americanilor le plăcea carnea de vacă.

– Şi tu ai mers cu cireada la păscut, nu-i aşa, Colt? întrebă un bătrînel uscăţiv, cu dinţii pătaţi de tutun şi cu faţa zbîrcită.

– Da, domnule, răspunse Colt, scotocindu-se în buzunar după nişte bani. Acum zece ani.

– Vacile sînt tot vaci, fiule. Bătrînul dădu din cap cu înţelepciune şi ceilalţi aflaţi la bar, tineri şi bătrîni, încuviinţară mormăind. Vacile sînt tot vaci, pămîntul la fel, doar impozitele cresc.

Conversaţia se axa acum pe problema impozitelor, în vreme ce Colt aştepta ca barmanul să-i dea restul. Dar subiectul preferat era tot cel despre vite şi carnea de vacă, aşa că foarte repede fu reluat, incluzîndu-l şi pe el în discuţie, ca pe unul de-al lor.

– Vouă, marinarilor, vă dau să mîncaţi carne de vacă?

– Da, domnule. Uneori, chiar de trei ori pe zi.

Cuvintele lui stîrniră rîsete aprobatoare. Dacă luptătorii erau hrăniţi cu carne de vacă, asta însemna că ţara e pe mîini bune. Reuşiră să stabilească taxa importurilor de carne din Japonia, şi aduseră vorba de Pearl Harbor, care părea să lege împreună şi industria cărnii de vacă, şi impozitele exagerate, şi, în ce-l privea pe Colt, marina.

Colt lăsă un bacşiş pe tejghea şi restul îl puse în buzunar, gîndindu-se că între timp Sarah îşi terminase treburile. Privind peste umăr rămase încremenit simţind că-i creşte adrenalina.

Se strădui să respire normal, să nu-şi iasă din fire şi să nu dramatizeze scena care se desfăşura în faţa lui. Nu era împotriva legii ca Bull Brooks să stea de vorbă cu fiica sa.

Sarah mai auzise de o sută de ori, poate de o mie de ori vorbele lui, variaţii pe aceeaşi temă şi insulte ale ei şi ale mamei ei. Înjurăturile făceau parte din fiinţa lui la fel ca pielea sau dinţii. Era scandalagiu din naştere şi persecuţiile suferite în viaţă, cele mai multe, spunea el, de pe urma femeilor îl făcuseră şi mai ursuz.

În relaţia cu tatăl său, Sarah trecuse prin mai multe faze: de intimidare şi furie, apoi de iritare şi dezgust, ca în final să nu mai simtă faţă de el

decît milă şi plictiseală. Ştia că el nu putea suferi acest lucru şi că îi făcea mai mult rău, avînd în vedere că suferea de inimă. Mai ştia că ar trebui să-i pese mai mult şi uneori ţinea cont de asta, în măsura în care îi dictau sentimentele faţă de el. Alteori îşi spunea că atitudinea sa, aceea de a nu da crezare prea multă unui bărbat care maltrata femeile, era îndreptăţită.

Pe ea n-o bătuse niciodată. Toate pedepsele i le aplicase mamei, dar de cînd se ştia ţipase la ea.

Acum se pregătea s-o facă din nou. O ştia din tonul plîngăcios al vocii lui. Şi de cîte ori nu-l rugase pe Guy să nu-i mai dea să bea.

– I-am spus mamei tale că timpurile sînt grele şi dacă m-ai susţine poate îşi va da şi ea seama de asta. Nici tu şi nici eu nu are rost să ne risipim banii în altă parte. Sîntem singurii care încercăm să ţinem oraşul ăsta nenorocit pe linia de plutire.

Sincer vorbind, are dreptate, se gîndea Sarah. Era chiar tentată să fie de acord că n-ar trebui să suporte întreţinerea copiilor, dacă asta l-ar fi făcut să plece înainte de întoarcerea lui Colt.

Tatăl său continuă:

– De ce trebuie să plătească pentru copii băr-

batul a cărui nevastă a fugit de el, eu nu pricep. Nu pricep deloc.

Pentru felul ei de a vedea lucrurile, acesta era cel mai slab argument ţinînd cont cîtă vreme el şi Amanda Haines fuseseră împreună. Deseori se întrebase ce găsise Amanda la tatăl ei, dar asta îi depăşea puterea de gîndire. Ah, da, recunoştea că pentru vîrsta lui nu arăta rău şi faţă de majoritatea din ţinut o ducea foarte bine. Cunoştea femei cărora le plăcea ca bărbaţii lor să fie brutali, dar pentru ea asta nu avea nici un sens.

Era mai mult ca sigur că Amanda îl ţinuse sub papuc pe Robert „Bull" Haines mai bine decît reuşise vreodată mama lui Sarah şi poate că acest lucru o atrăsese la el, faptul că izbutise să-l îmblînzească. Nu se măritase cu el şi poate de aceea n-o brutalizase.

– Să nu încerci să mă tragi pe sfoară, zise Bull. N-am să ţi-o tolerez nici măcar o clipă.

Sarah ştia la ce se referă. Cu un an în urmă plănuise o schemă de subvenţie prin care chiria ce i-o datora tatălui său pentru magazin o dădea mamei pentru întreţinerea copiilor, scutind-o pe aceasta de a mai încerca inutil să obţină pensia de întreţinere a copiilor de la fostul ei soţ. Se

gîndise că era un plan prea frumos şi prea perfect ca să renunţe la el, dar Bull o ameninţase cu evacuarea cînd descoperise.

– Data viitoare cînd mai încercaţi vreo şmecherie de-asta, mă duc personal la Cheyenne s-o scutur de bani. N-ai dreptul să-i dai chiria ce mi se cuvine.

– Jack o să te omoare, Bull, zise Sarah, la fel de calmă, precum era Jack, tatăl ei vitreg. Dacă te atingi de ea, te omoară.

– Chiar dacă i-ar muri familia de foame individul ăla n-ar fi în stare să omoare un pui ca să-l pună pe masă. O să mă înjure şi-atît.

Jack era avocat şi lupta pentru binele victimelor violenţei în familie. De data aceasta îi dădea dreptate tatălui ei. Jack era opusul bărbatului violent, dar el mai cunoştea că pe primele locuri în statistici erau ucigaşii de femei şi maltratările soţilor şi foştilor soţi.

– Eu aş ţine seama de asta, Bull. Eu cred că e mai bine să nu te duci la Cheyenne.

– Lasă-mă în pace, fato, izbucni el mînios, cu furia beţivului, izbind cu pumnul în masă. Nu-mi spune tu ce...

În clipa următoare Colt îl ţintuia răstignit pe

masă.

Apoi îl trase în sus, nu înainte ca Sarah să simtă ura de moarte ce radia din amîndoi. Tatăl său avea privirea înfricoşată; chipul lui Colt era lipsit de expresie, dar aducător de moarte.

– Hai afară, bătrîne. Colt îl mai trase o dată, punîndu-l pe picioare, apoi se îndreptară amîndoi spre uşă, exact în momentul în care formaţia începea o nouă melodie.

Sarah nu era singura care văzuse scena, dar viteza cu care se desfăşurase îi lăsase pe toţi nedumeriţi. Nu le era clar ce se întîmplase, fiindcă, cu excepţia lui Sarah, nimeni aflat între cei din ring şi cei doi care se îndreptau spre uşă, nu sesizase incidentul.

Niciodată nu-l văzuse pe tatăl său speriat de ceva sau cineva. El îi speria pe alţii. Îşi imagina ce văzuse Colt de la bar şi de ce reacţionase în felul acela, dar nimic nu explica acea sclipire de groază pe care o zărise în ochii tatălui ei.

Guy îl dăduse în anul acela de două ori afară din barul Sagebrush pentru scandaluri şi bătăi. A spune că era certăreţ ar fi fost un eufemism, dar Colt îi dăduse motive reale să devină agresiv şi totuşi rămăsese ţintuit de masă, paralizat de frică.

Se ridică de pe scaun, încercînd să-şi adune gîndurile şi să-şi facă loc prin mulţime, fără să îmbrîncească pe cineva. Pe undeva, Colt reuşise să evite o scenă. Nici ea nu dorea acest lucru, dar simţea că era mai bine să iasă afară cît mai repede.

Aerul rece al nopţii îi sufla în faţă şi-l simţea cu atît mai îngheţat după ce ieşise din căldura barului aglomerat. Spre nord, în direcţia oraşului nu văzu decît întuneric şi un trecător înaintînd pe şosea. La sud era parcarea din faţa barului Sagebrush. În sfîrşit zări cămaşa albă a lui Colt şi lîngă el silueta mai întunecată a tatălui ei. Înaintă urmîndu-i prin labirintul de maşini şi camionete.

Cu o zi în urmă, Colt recunoscuse camioneta lui Bull, parcată în faţa cafenelei, datorită biciului din fişii de piele împletit pe care-l văzuse prin parbrizul din spate. Fără să vrea îl strînse mai tare pe Bull de gulerul cămăşii. Aproape că-şi spunea să nu-i facă vreun rău, dar imaginea biciului îl înfurie atît de tare a doua oară, încît era în stare să-l schilodească.

Bull nu se aşteptase să-l întîlnească, iar Colt îl luase prin surprindere şi-l scosese imediat din bar. Abia cînd ajunseră în parcare bătrînul îşi reveni

din şoc şi începu să se zbată.

Deşi avantajat de vîrstă şi de condiţia fizică, Colt trebui să-l ţină strîns. Încercînd să nu-l scape, îi dădu un brînci izbindu-l de portiera camionetei. Se auzi o buşitură şi Bull se lăsă în jos. Cînd se ridică, în mînă ţinea un cuţit.

Spre deosebire de Bull, Colt nu rămase surprins. Îl lovi peste mînă înainte ca acesta să apuce să se ridice pînă la brîu. Colt începuse lupta hotărît să-l pună la pămînt. Cuţitul dispăru în întuneric şi Colt îl apucă pe Bull şi-l lipi cu faţa de portiera camionetei, înainte de a mai face vreo mişcare.

– Te joci cu focul, *bătrîne.* Stai potolit, îi şopti Colt la ureche.

– Te dau în judecată, nemernicule, şuieră Bull cu obrazul lipit de metalul rece.

– Dacă crăpi, toată lumea o să respire uşurată.

Bull se zbătu să scape, dar Colt îl apucă mai strîns, deşi nu era uşor. Bătrînul era foarte puternic.

– Ba le-am încheiat, băiete, şi ai primit ce-ai meritat. Vocea îi tremura, la fel şi corpul. Colt o luă drept semn de slăbiciune şi-l apăsă mai zdravăn.

– Nu mă refer la ce mi-ai făcut mie, ci la ce

încercai să-i faci lui Sarah. Colt îi răsuci braţul la spate pînă ce îl auzi horcăind şi îi savură chinul într-un mod care nu prevestea nimic bun. Mă refer la ce i-ai făcut soţiei tale şi mamei mele cînd ai lovit-o peste faţă. Rămase surprins nu de Bull, ci de propria-i persoană. Ai bătut-o şi ai tratat-o ca pe o... Vocea i se frînse. *Dumnezeule.* Cît trebuia să se abţină ca să nu-i frîngă gîtul. Tremura de încordare şi palmele îl dureau, nerăbdător să acţioneze şi apoi să se liniştească.

Închise ochii de durere şi slăbiciune, apoi îi deschise fixîndu-şi privirea pe ceafa lui Bull şi strîngîndu-i în pumni cămaşa. Bull mirosea a frică şi era cuprins de panică.

Fără să vrea Colt respira în acelaşi ritm cu bătrînul şi icnind îl mai lovi o dată.

O făcea pentru mama sa şi pentru Sarah pe care le lăsase pe mîna lui Bull Brooks. Acum îşi înfrunta duşmanul care se zbătea să scape, părtaşi la durere şi teamă, ca în noaptea în care Bull îl marcase pentru întreaga viaţă.

– Nemernicule. Nu-l putea ucide şi nici nu-l putea răni ca să-l ţină minte. În noaptea aceea Bull îl rănise pînă la sînge. El nu putea face acest lucru. *Mizerabilule.*

Îl mai lovi o dată ameţindu-l, apoi se îndepărtă de el, lăsînd în urmă biciul şi trecutul, încercînd să-şi depăşească ura.

Sarah nu-i văzu decît atunci cînd apăru Colt îndepărtîndu-se de camioneta tatălui său. Nu auzise nimic decît ce strigase bătrînul după el. Violenţa cu care rostise obscenităţile o lăsase înmărmurită şi nu se compara decît cu cea a reacţiei lui.

Îşi desfăcu pumnul şi-l plesni cu toată forţa peste obraz. Bull se ghemui şi se lăsă în jos, uşor, în praful din drum.

Sarah rămase nemişcată. Îşi spuse că trebuie să acţioneze într-un fel, dar picioarele n-o ajutau. Îşi plimbă privirea de la tatăl său la Colt, care se îndrepta spre ea fără să se uite în urmă. Se opri la cîţiva paşi de ea.

– Du-te să vezi ce face. Cred că l-am rănit, îi spuse încet, cu voce calmă. Ea îi aruncă o privire înainte de a se îndepărta.

Făcu un pas în direcţia tatălui său, apoi se întoarse repede spre Colt. Îi atraseră atenţia gemetele care se auzeau dinspre parcare.

Îngenunche lîngă Bull să-i cerceteze rănile. Nu văzu nici una. Respira destul de uşor şi stătea în

patru labe înjurînd şi gemînd.

– Ridică-te, Bull. Nu cred că te-a rănit prea tare.

– Simt că mi-a spart ceva la faţă. Lui Sarah îi fu aproape imposibil să înţeleagă bolboroselile lui, dar cînd reuşi s-o facă îi porunci:

– Stai pe spate şi rămîi aşa. Se ridică şi pe platforma uneia dintre camionete găsi o pătură. O aruncă peste tatăl ei şi-i atrase atenţia să nu se mişte pînă nu vine cu cineva care s-o ajute. Se întîlni cu Guy Hill la mijlocul drumului spre bar, care îi spuse că deja trimiseseră după doctorul Tanner.

Urmară cîteva ore îngrozitoare. Colt dispăruse, slavă Domnului – tatăl ei nu se apărase aproape deloc, aşa că acţionase nestingherit – şi ea rămăsese singură să-i poarte de grijă, ceea ce şi făcu, neavînd de ales, dacă nu voia să-l lase zăcînd în parcare.

Doctorul constată că Bull îşi pierduse doi dinţi şi avea o fisură a maxilarului, apoi îl trimise acasă dîndu-i două reţete. Sarah fireşte că trebui să se oprească la magazin să le completeze.

Cînd ajunse acasă era frîntă de oboseală, dar jeepul parcat în stradă şi lumina aprinsă în salon

era tot ce avea nevoie să se simtă mai bine. Ca să-l îmbuneze intenţiona să-i spună că ar fi trebuit să rămînă acasă.

Poate mai tîrziu îl va întreba ce se întîmplase în parcare. Intenţiona să-l asigure că tatăl său nu se simţea mai rău decît după alte bătăi din bar. Voia să se convingă că Colt nu se rănise la mînă.

Cu toate acestea, bunele intenţii i se spulberaseră de îndată ce deschise uşa. Cînd intră, Colt stătea în picioare, îmbrăcat în uniformă, cu şapca în mînă şi valiza la picioare.

Sarah ştia ce văzuse, aşa că nu mai avea nimic de spus, nimic de făcut. Rămase calmă, în timp ce el îşi justifica plecarea şi-i spunea că e lucrul cel mai înţelept pe care-l putea face şi că se va întoarce cînd va putea, dar ea nu-l auzea. Îşi auzea inima bătînd, ca un gheţar care se rupe şi nu se putea concentra asupra cuvintelor lui.

Dădu din cap, prefăcîndu-se că acceptă, dar, de fapt, nu pricepea nimic din ce spunea el.

Făcea eforturi să nu-şi mişte nici un muşchi al feţei, dar, din cauza concentrării, rămăsese încruntată, în rest figura îi era lipsită de expresie, încremenită. Îl iubea cu toată fiinţa ei, dar altceva nu putea face.

Nasturii de alamă ai uniformei lui străluceau şi ştia că îşi va aminti acest lucru. Uitase însă să-l întrebe cu ce-şi lustruia pantofii.

În drum spre uşă, el schiţă gestul de a se apropia de ea, dar se retrase, ferindu-se din calea lui.

Era singurul lucru pe care-l mai putea face.

Nu îi venise uşor să se ţină de cuvînt.

– Ruby! Ce părere ai? întrebă Sarah arătîndu-i un pulover cu mărgeluţe.

Cosmeticiana cu părul roşu ridică privirea din scrinul cu haine care îi aparţinuseră Amandei. Faţa ei plinuţă era marcată de cei cincizeci de ani pe care îi avea şi de muncă. Înainte de a deveni cosmeticiană fusese soţie de fermier.

– Ooo, ce frumos. Culoarea piersicii îi şedea foarte bine. Tatăl tău i-a cumpărat-o din Reno. Nu-l... Ba pune-l acolo, zise ea răzgîndindu-se, în timp ce Sarah arunca puloverul în cutia pentru biserică. Ai dreptate. Colt n-o să vrea nimic din ce i-a cumpărat Bull, oricît de *scump* ar fi.

Ruby nu-şi ascundea disperarea, iar Sarah avea zîmbetul abia schiţat. Îi promisese că o va ajuta şi nici dezertarea acelei persoane căreia nu îi venea să-i rostească numele n-o putuse să-şi încalce cuvîntul deşi, bine sau rău, nimic nu-i mai putea schimba viaţa, searbădă acum.

Cu o săptămînă în urmă îi venise ciclul şi după ce spărsese toate bibelourile din magazin şi făcuse destulă zarvă încît Al ieşise din garaj să se asigure că nu i se întîmplase nimic... În sfîrşit după toate astea, luase anumite decizii.

– Ce n-aş da să fiu cu cîteva kilograme mai slabă, murmură Ruby, arătîndu-i o pereche nounouţă de blugi albi.

– Fata cea mare a lui Cathy Kaye o să arate grozav în ei. Pune-i deoparte.

– Cred că le-am pus pe toate deoparte, spuse Ruby privind la mormanul de haine de alături şi la cutiile împrăştiate în dormitorul rulotei.

– Amanda a avut o mulţime de lucruri frumoase.

– A fost o femeie bună la suflet şi o prietenă de încredere.

Sarah o auzi trăgîndu-şi nasul şi fu din nou cuprinsă de tristeţe. Toată după-amiaza aşa fu-

sese. Şi ea şi Ruby se simţeau îngrozitor şi adevărul era că începuse să-i dea dreptate persoanei căreia nu-i putea rosti numele. Nimeni nu avea nevoie de haine, aşa că de ce or mai fi venit pînă aici pierzînd timpul degeaba?

Acum lua la mînă cutiile cu pantofi, deschizîndu-le una după alta şi, aproape automat, le arunca într-una dintre cutiile mai mari destinate bisericii. Ultima cutie părea mai uşoară şi bănui că în ea se găsesc sandale. Nu dorea să dea sandale de pomană, iar în cutie să fie fotografii sau scrisori de dragoste. Rămase surprinsă cînd dădu peste bucăţi de material.

Fîşii late albastru cu negru amestecate, ca şi cum cineva ar fi tăiat petice pentru o cuvertură. Le scoase afară şi atunci observă că erau cusute între ele într-un mod ciudat şi că fiecare bucată conţinea ambele culori. Curioasă, întinse materialul pe pat şi dădu peste manşete şi guler. Era o cămaşă zdrenţuită de care vag îşi aducea aminte.

– Ruby ce e asta?

Ruby se aşeză pe colţul patului şi pipăi materialul.

– După cum arată pare o cîrpă de şters pantofi.

Pe material existau o mulţime de pete cafenii, mai ales la capetele fîşiilor, dar nu erau scorţoase sau grase la pipăit cum era crema de ghete. Cămaşa fusese spălată şi Sarah nu-şi închipuia că cineva şi-ar spăla cîrpa de şters pantofii.

O puse deoparte şi se întoarse la treabă, dar privea mereu spre pat. După o clipă se întinse şi o luă din nou în mînă. Gulerul era sfîşiat, dar restul intact. Era o cămaşă bărbătească, mult prea largă pentru Amanda şi mult prea elegantă pentru tatăl său. Era, probabil, a lui Colt.

Tocmai terminase de împachetat bluzele Amandei cînd o auzi pe Ruby:

– Pot să mă uit din nou la zdreanţa aia?

Sarah împinse bluza spre Ruby.

– Mi-o aduc aminte... ţţţ, ţţţ, zise ea, dînd din cap. Amanda era nebună. A cumpărat-o cînd Colt a împlinit douăzeci de ani. A costat-o mai mult decît merita, dar băiatul şi-o dorea şi, ştii şi tu cum sînt mamele. Am găsit-o în spatele magazinului, exact atunci cînd Colt a plecat la unchiul lui în California. Trebuie să-ţi aminteşti, Sarah, fiindcă în vara aia te întîlneai cu el.

Sarah se lăsă în jos pe podea, simţindu-se dintr-o dată prost. Nici nu era de mirare că bu-

căţile de material îi păreau cunoscute. Îşi aminti ziua în care Colt împlinise douăzeci de ani, cămaşa, şi vara aceea. Lunile după plecarea lui fuseseră cele mai groaznice din viaţa ei şi atît de îndepărtate de prezent, încît nu mai dorea să le reînvie. Nu voia să-şi mai reamintească nici de Colt Haines cel de acum zece ani, nici de cămaşa primită de ziua lui de naştere.

– Colt tocmai plecase, continuă Ruby, punînd cămaşa pe pat. Probabil îţi aminteşti. Nu şi-a luat rămas-bun nici măcar de la mama lui.

Cămaşă nenorocită, se gîndi Sarah privind-o. După ziua lui, Colt o purtase, practic, zi de zi timp de două săptămîni.

...sfîşiată, în sîrma ghimpată, după care Amanda şi-a dat seama că Colt nu se mai întoarce, dar asta nu mai părea un lucru important. Mă refer la cămaşă.

– Poftim? întrebă Sarah, ridicînd capul brusc. Ce spuneai?

– Vorbeam despre Daniel, repetă Ruby. Daniel Calhoun a fost singurul căruia Amanda i-a spus că băiatul se îmbătase şi şi-o agăţase în sîrma ghimpată. Cămaşa arăta îngrozitor cînd am găsit-o, ruptă şi pătată de sînge.

Sarah privi din nou cămaşa şi cu o viteză ameţitoare puse cap la cap o incredibilă desfăşurare a evenimentelor. La fel de repede alungă totul din minte ca imposibil, fiindcă însăşi gîndurile care încercau să se contureze în mintea ei *erau* imposibile.

– Ciudat, nu? spuse Ruby. Auzi ce să păstreze maică-sa.

Mustrîndu-se pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă, Sarah se aplecă peste pat şi luă cămaşa. Tatăl ei era un bătăuş, nu un sadic. Fîşiile de material îi alunecară printre degetele care începură să tremure. Ţesătura era pătată de sîngele lui Colt. Purtase cămaşa în ziua în care făcuseră dragoste lîngă rîu. Era sigură de acest lucru. Era posibil să se fi îmbătat şi s-o fi agăţat în sîrmă ghimpată, dar nu văzuse în viaţa ei o cămaşă sfîşiată de sus pînă jos. Arăta ca şi cum altceva s-ar fi întîmplat.

Simţi că i se face rău din capul pieptului. Tatălui ei îi plăcea să intimideze. Îi plăcea să lovească cu biciul pisicile vagaboande, puii de găină speriaţi şi cutiile de tablă, dar Colt avea cicatrice pe corp, care se întindeau din faţă pînă în spate. Bull o lovise pe mama ei, uneori nu doar o singură

dată, mai ales atunci cînd era beat sau dacă vreunul dintre bătăuşii din bar îl înfrunta. Nu-i plăcea să piardă.

Ruby continua să vorbească povestindu-i despre cadoul pe care îl făcuse odată unuia dintre băieţii ei şi cîtă grijă avusese de el.

Sarah desfăcu cămaşa repede, potrivind fiecare bucată la locul ei, spatele separat de faţă. Ştia ce caută, fiindcă îşi aminti cît de strînsă îi stătea pe corp. Îşi aminti trupul frumos al băiatului pe care-l iubise şi al bărbatului pe care nu va înceta vreodată să-l iubească, bronzat de soarele din California, cu pielea catifelată şi arămie, cu excepţia cicatricei de pe piept şi spate.

Cînd termină de aranjat cămaşa, îşi plimbă degetele peste ea, ştiind exact cine fusese duşmanul care îl luase prin surprindere şi-l rănise atît de rău şi de ce. Cuprinsă de furie şi neîncredere îşi trecu palma peste ţesătura ruptă, revenindu-i în memorie conturul spatelui lui Colt. Era imposibil. Nimeni nu putea face aşa ceva cuiva.

Îşi aminti cea de-a doua plecare a lui Colt şi ce văzuse şi auzise în parcarea barului Sagebrush. Ura dintre cei doi fusese palpabilă, o prezenţă vie şi dintr-o dată ştiu adevărul: tatăl ei îl biciuise pe

Colt în seara aceea, îl lăsase acolo să fie găsit de prietenul său, un prieten care ar fi minţit pentru el şi n-ar fi povestit ce se întîmplase. Nici măcar mama lui nu ştiuse.

O lacrimă îi curse pe mînă, apoi o a doua. Îşi şterse cu pumnul de pe obraz lacrimile de mînie.

– Iubito, te simţi bine? o întrebă Ruby, dar Sarah nu putea răspunde.

Cum, oare, putuse Bull trăi cu acel păcat? Dar cum putuse ea trăi alături de el? Rock Creek era un oraş prea mic ca să se prefacă că nu există. Cum trecuse atîta timp văzîndu-l fără să vrea să-l rănească, aşa cum îl rănise el pe Colt.

Luă cămaşa şi-şi îngropă faţa în ţesătura pătată şi destămată. Va reuşi vreodată să nu mai plîngă pentru Colt Haines?

Capitolul 12

Colt străbătu veranda casei lui Sarah şi privi înăuntru prin ferestre. Casa era goală. Perdelele albe şi draperiile înflorate din dormitor dispăruseră. Maşina de spălat şi uscătorul din spălătorie dispăruseră şi ele. Nu văzu decît un robinet şi o priză de 220 de volţi. Nici mobila nu mai exista.

Ştia ce înseamnă acest lucru. Prima bănuială o avusese cînd se oprise la magazinul Atlas şi văzuse în plină zi plăcuţa pe care scria „ÎNCHIS".

Oraşul forfotea. Trecuse pe lîngă o agenţie de plasare aflată într-o clădire care cu cîtva timp în urmă era pustie. Lumea stătea la coadă pentru un loc de muncă la canalul de irigaţie care se

construia în Rock Creek. Se făceau glume pe seama faptului că se căutau muncitori calificaţi, întrucît oamenii din oraş nu ştiau să dea la lopată. Aceştia sperau ca într-o zi să aibă propria lor făbricuţă. Nimic nu părea imposibil, din moment ce le-o promisese Peter Barton, cel care stăpînea întreg ţinutul şi pe care aveau de gînd să-l aleagă primar. Pînă atunci făcuse o treabă bună, dezvoltînd potenţialul oraşului Rock Creek.

Dar magazinul Atlas era închis şi casa lui Sarah, goală. Colt îşi trecu o mînă prin păr şi privi spre preerie. Pămîntul ars de soare se întindea pînă la orizont. Florile sălbatice se uscaseră şi nu rămăseseră decît ierburi şi cîţiva pomişori înfloriţi. Sezonul începuse cu cîteva ploi, dar acum era secetă. Vara toridă se instalase în sud-estul statului Wyoming şi soarele strălucea atît de puternic, încît nu puteai sta prea mult sub razele lui.

Mai aruncă o privire în interiorul casei, apoi coborî treptele verandei şi se îndreptă spre camionetă. Ruby trebuia să ştie unde plecase.

Sarah se încălţă cu cizmele şi-şi luă haina. Concursurile de rodeo începeau întotdeauna cu întrecerile pe cai sălbatici fără şa şi dacă nu se grăbea ar fi pierdut apariţia lui Hank. Larmie River Rodeo a fost primul concurs pe care îl cîştigase şi cel puţin o dată pe an se întorcea aici să participe la întreceri. Se aştepta să cîştige şi să mai avanseze cîteva locuri. Acum avea bani, se clasase pe locul şapte în lume şi miza pe Finalele Naţionale de la Las Vegas, unde premiul era de două milioane de dolari şi care creştea în fiecare an.

Se uită în geantă să vadă dacă are bani de mîncare. La oraş trebuia să ai mereu bani în buzunar. În Rock Creek ţinuse socotelile cafenelei fiindcă Karla ştia că se pricepe la treburi de genul acesta. Aproape toţi banii pe care îi cîştiga îi ţinea într-un cont în bancă şi erau zile în care nu avea alţii decît pe aceia.

Acum deţinea un carnet de cecuri. Unul adevărat şi lucrul acesta îi făcea plăcere. Lucrînd ca farmacist pentru lanţul de băcănii avusese o mulţime de avantaje, cum ar fi asigurarea de sănătate, concedii plătite, concedii medicale, învoiri de afaceri şi personale. Şi lista ar continua la nesfîrşit dacă făcea comparaţie cu anii de cînd lucra pe

cont propriu. Dar un hamburger nu-i seca nici contul în bancă şi nici nu o va face să întîrzie la arena de rodeo.

Avea douăzeci de dolari, o grămadă de bani pentru un hamburger ei şi o bere pentru Hank, dacă i-ar mai rămîne timp să bea una. Cu cît urca în fruntea clasamentului, cu atît devenea mai serios. Cu un an în urmă campionul mondial la călărit fără şa cîştigase doar patru sute de dolari mai mult decît el. La întrecerile de rodeo profesionist clasamentele se rezumau doar la cîţi bani se cîştigau şi primii cincisprezece cîştigători la fiecare manifestare participau în decembrie la Finalele Naţionale.

Hank era hotărît să ajungă pînă acolo. În weekend-uri nu făcea altceva decît să exerseze pe cai sălbatici. De opt ani umbla brambura, iar acum, la douăzeci şi şase de ani, decisese că nu era prea tîrziu să se schimbe, să renunţe la vechiul stil de viaţă şi să obţină un loc în Cartea Recordurilor. Trecuse prin multe încercări, dar Sarah îl încurajase.

Ea tocmai se îndrepta spre uşă, cînd îşi aminti de cercei. Mormăind nemulţumită alergă înapoi în dormitor să-şi ia cerceii cei „superbi". Îi primise

cadou de la Hank cînd se mutase în casă nouă la sfîrşitul lui mai. Nu avusese timp să-i dea personal, aşa că îi expediase prin poştă. Purtîndu-i, dorea să-i arate că-i plăceau şi că le poartă noroc.

Lăsîndu-şi geanta şi haina luă cei doi ursuleţi de aur şi încercă să şi-i prindă în urechi. Erau ursuleţi grizzly confecţionaţi de un bijutier din Dakota de Sud, conform biletului trimis de Hank. Erau foarte frumoşi, din aur de paisprezece carate şi o făcea să se simtă într-un fel cu totul deosebit.

Cînd auzi soneria de la uşă, nu ştia dacă îi va purta noroc sau ghinion. Oricine ar fi fost puteau sta de vorbă, în timp ce se îndrepta spre maşină. Întîrziase deja.

Îşi puse cerceii şi-şi luă haina din salon. Soneria se auzi din nou şi bombăni că vine imediat. Deschise uşa larg, gata să-şi ceară scuze, dar acestea muriră pe buze. A-şi cere scuze faţă de Colton Haines ar fi însemnat să meargă prea departe cu generozitatea sa. În plus, îşi pierduse şi vocea.

– Arăţi de parcă te pregăteai să mergi la culcare, spuse el.

Aşa era. O luase pe nepregătite şi nici nu-şi închipuia care ar fi fost momentul potrivit să-l accepte din nou în viaţa ei. O părăsise din nou cînd n-ar fi trebuit şi deşi îşi luase rămas-bun şi avea motivele lui s-o facă, nu-l iertase.

– Ar trebui să te împuşc, rosti ea cu voce aspră primele cuvinte care îi veniră în minte. Dar nu le regretă fiindcă erau destul de motivate.

– Îţi stau la dispoziţie. Stătea în pragul uşii, în cizme, blugi şi cămaşă albă, calm şi hotărît, gata să primească orice i s-ar fi oferit, bun sau rău.

– Eu... eu trebuie să fiu înainte de şapte pe cîmpul iarmarocului.

– Îmi dai voie să te conduc?

Cel puţin o întrebase.

– De ce nu.

Oricum ea nu mai putea conduce, decît doar într-un şanţ. Nervii şi pulsul ei funcţionau cu o sută de mile pe oră, antrenate într-o cursă nebună pentru recordul mondial la viteză. Fir-ar el să fie. Acum încerca să-i intre pe sub piele. Oare, marinarii nu ştiau să folosească telefonul? Se părea că nici cu scrisul nu stăteau mai bine. Se părea că două luni de zile suferise de amnezie.

Ajunşi în parcare, o conduse spre o camionetă

bleu-metalizat, model nou, patru viteze şi plăcuţe de înmatriculare ale statului California. Se urcară şi el porni motorul, lăsîndu-l să meargă în gol, apoi se întoarse spre ea.

– Sarah, eu...

– Frumoasă camionetă, îl întrerupse ea. Probabil că vă întîlniţi în grup.

– Nu, zise el. Spre deosebire de tine, nici nu mai ştiu cînd am avut ultima întîlnire, asta fără să punem la socoteală ultima întîlnire de grup.

– Oh, chiar ne-am dat întîlnire? Îl privea cu inocenţă, cu ochi larg deschişi. Aşa o numeşti tu?

Îl văzu cum strînge din gură, cum pune mîna pe volan şi bagă motorul în viteză.

– Ştii ceva, Sarah. Întotdeauna mi-a plăcut că eşti afurisită. Asta cred că mi-a luat gîndul de la crimă şi m-a făcut să cred cine este adevăratul stăpîn.

N-ar fi băgat mîna în foc, dar avu impresia că el strînge din buze ca să nu zîmbească.

– Ticălosule.

– Ştiam eu că n-o să-mi fie uşor.

Aşa se şi întîmplă. Femeile nu prea îl răsfăţaseră pe Colt, dar Sarah se purta cu el ca un sloi

de gheaţă. Cînd ajunseră pe cîmpul iarmarocului, îi spuse că nu era nevoie s-o aştepte fiindcă se va întoarce singură acasă. El îşi găsi un loc de parcare şi o urmă prin învălmăşeala de căruţe şi camionete. Se ducea întinsă spre culoarele cu porţi şi mai mult ca sigur să-l întîlnească pe Hank Cavanaugh sau şi mai grav, vreun alt cowboy.

Se nimeri să fie Hank, dar Colt nu se putea hotărî dacă să fie mai liniştit sau nu. Călăreţul trăsese la sorţi un cal sălbatic foarte nărăvaş. Nimic nu-l putea face mai fericit decît să cîştige.

O luă în braţe chiuind. Cowboy-ului îi fila o lampă, aşa că nu avu ce face şi zîmbi chiar şi atunci cînd acesta o sărută cu înfocare. Cît stătuse în California se gîndise la Hank, spunîndu-şi că Sarah n-ar putea avea gînduri serioase cu un cowboy atît de neserios.

– Hei, Colton, îi strigă Hank peste umărul lui Sarah, ţinînd-o încă în braţe. Văd că te-ai întors zdravăn.

– Şi nevătămat, i-o întoarse Colt.

Hank îi şopti lui Sarah ceva la ureche şi ea dădu din cap afirmativ. Asta i se păru lui Colt mai insuportabil decît sărutul şi decît faptul că de cîteva ori o bătuse uşor peste fund cu mîna în care

purta mănuşa de călărie.

– Îmi poartă noroc, spunea cowboy-ul, rînjind la el.

– Ai putea avea nevoie de el mai mult decît crezi, îi răspunse el. Nu-i plăcea deloc să vorbească cu un muieratic nenorocit, dar relaţia lui cu Sarah era prea nesigură ca să rămînă indiferent.

Hank tot timpul se hlizea şi-i făcea cu ochiul lui Sarah şi înainte de a se alătura celorlalţi călăreţi şi a se pregăti de start în spatele porţii o mai înghionti o dată.

Colt încercă să-i plătească hamburger-ul şi sifonul, dar ea îl refuză. Găsise un loc la o masă unde se putea aşeza şi el, gest pe care îl consideră încurajator. Deşi nici măcar nu se uita la el, cînd din întîmplare se atingeau, ea se ferea.

Nimic nu-l deranja mai mult decît asta. De fiecare dată cînd se trăgea înapoi se simţea îngrozitor. Cînd Hank o atinsese, nu se ferise de el; se agăţase de el de parcă ar fi fost colac de salvare. Şi asta pentru că Cavanaugh era un om pe care putea conta, nu unul care s-o părăsească.

Vocea de la megafon îi îndepărtă aceste gînduri, atrăgîndu-i atenţia prin numele care îi umbla

în minte.

– Şi acum, oameni buni, să auzim ceva despre Hank Cavanaugh. E un cowboy din Huron, Dakota de Sud, aflat pe primele locuri, se găseşte la culoarul numărul doi, călărindu-l pe Warpaint, un cal sălbatic care la nici unul dintre ultimele concursuri nu a putut fi îmblînzit. Iată un cowboy gata să ne arate cum îi vine de hac. Vino încoace, Hank. Ai numai opt secunde la dispoziţie.

Poarta se deschise larg la semnul lui Hank şi Warpaint ţîşni furios. Cowboy-ul îl îmboldi şi calul se cambră. Sarah sări în picioare.

– Haide, Hank. *Ţine-te bine,* şopti ea entuziasmată de spectacolul în care omul încerca să supună animalul.

Colt se uită la ea şi pentru prima dată îşi dădu seama exact ce-l făcuse să plece cu două luni în urmă şi de ce se întorsese. Urmărind-o cum îşi încuraja prietenul realiză de ce avea atîta nevoie de ea, un sentiment pe care nu-l mai încercase pentru altcineva. Era iubirea infinită, ceva mult mai intens decît atunci cînd făceau dragoste.

Vîntul se juca în părul ei zbîrlindu-i şuviţele subţiri. Urmărind jocul care se desfăşurase în arenă, profilul ei delicat era luminat de ultimele raze

ale soarelui. Era frumoasă şi statornică, o femeie în care puteai avea încredere, o femeie pe care te puteai baza. Ea îşi cunoştea adevărata valoare şi celor pe care îi iubea le acorda întreaga ei atenţie.

Schiţă un zîmbet ironic. Fusese instruit să învingă, dar se întorsese la femeia care îl cucerise. Ea nu lua prizonieri. Ea te făcea să capitulezi de bunăvoie.

Mulţimea se ridică în picioare ovaţionînd, în vreme ce Hank era ajutat să coboare de pe cal. Colt îl urmări cum îşi ridică pălăria din praf şi îşi salută fanii, şi se ridică şi el în picioare să-l aplaude odată cu ceilalţi.

Ea îl privi fericită şi el zîmbi ştiind că Sarah avea motive întemeiate să-l ţină la distanţă. Se simţea foarte obosit, dar pînă a doua zi dimineaţă ea ar fi izbutit să-l pună pe picioare, deşi ar fi reuşit şi de unul singur.

Urmăriră în continuare restul participanţilor. Sarah calcula scorurile să se asigure că Hank, cu cele optzeci şi patru de puncte, cîştigase. Într-adevăr, cîştigase.

– Gata, s-a terminat, spuse ea cînd se auzi ultimul scor.

– Eu credeam că o să călărească cu şa.

– Asta făcea înainte de a începe să se specializeze şi să-şi investească toţi banii şi energia în concursurile în care caii nu poartă şa.

– Te duci să-ţi iei rămas-bun? Colt spera că se va putea abţine să pună această întrebare.

– Se va odihni mîine dimineaţă la Cheyenne. Cred că deja a plecat. Spunea că era mai bine să ajungă să doarmă acolo, decît să plece dimineaţă devreme.

Colt îi aprecie raţionamentul, dar nu putu să nu se întrebe dacă prezenţa sa nu-l făcuse să-şi schimbe programul. Pentru efortul pe care un cowboy îl depune la rodeo, drumul de la Laramie la Cheyenne era ca o plimbare prin parc.

– Îmi dai voie să te invit la cină? Să mîncăm undeva o friptură? Întrebarea era directă şi nu voia să însemne decît că dorea să se aşeze undeva şi să mănînce împreună cu femeia pe care n-o putuse uita niciodată.

Ea privi într-o parte, apoi din nou spre arenă şi pentru o clipă el crezu că o să-l refuze, că o să-i spună s-o lase în pace şi să nu mai caute s-o vadă.

Asta se şi întîmplă.

– Nu, nu cred, zise ea, privind tot spre arena, unde se pregăteau să înceapă luptele cu tauri. Ca şi cum s-ar fi simţit vinovată îi aruncă o privire scurtă. Nu vreau să mă înţelegi greşit, zău nu vreau, Colt. Tu eşti... tu eşti cel mai bun. Crede-mă. Dar nu vreau să plec cu tine. Îţi mulţumesc că m-ai condus.

Şi cu asta îi întoarse spatele şi plecă.

Nu-i venea să creadă. Era imposibil. Nu avea nici un motiv să-l lase acolo în tribună, rănindu-i inima şi orgoliul. Avea de ce să fie supărată, dar trebuiau să discute şi să pună lucrurile la punct. Nu trebuia să fi plecat.

Dar plecase şi distanţa era deja destul de mare între ei.

Înjură scurt, atrăgînd cîteva priviri dezaprobatoare, şi se luă după ea.

Cînd n-o mai zări în mulţimea de camionete şi rulote avu un moment de panică, simţind că se sufocă. Apoi îi văzu părul blond. Ocoli un grup de copii, dar nu reuşi să-l evite pe unul foarte mic, lovindu-l cu toată forţa.

– Hei, domnule. Simţi un cot ascuţit în genunchi. Dă-te jos de pe mine.

Colt încercă să se îndepărteze de băiatul care

purta pălărie de cowboy şi blugi ponosiţi marca *Wranglers.* Pentru a doua oară se loviră unul de altul şi băiatul îl lovi cu botul cizmei, după care izbucni în plîns şi începu să strige după sora lui.

– Ann-nnieee!

Colt se frecă la picior, sub privirile acuzatoare ale sorei mai mari, care îl scutură de praf pe picioare pe băieţel şi-l luă în braţe. Totul nu durase decît treizeci de secunde – suficient ca Sarah să se facă nevăzută.

Se luă după ea alergînd. Situaţia era gravă. Chiar foarte gravă.

O ajunse la ieşire şi i-o luă înainte.

– Sarah. Se dădu cîţiva paşi înapoi, aşteptîn-d-o să se oprească. Sarah, trebuie neapărat să discutăm.

– Să discutăm? Părea surprinsă.

– Da. Trebuie să-ţi spun unele lucruri. Să-ţi explic de ce am plecat şi de ce...

– Nu. Nu trebuie să-mi explici nimic. Îl privea nehotărîtă. Ai avut dreptate, Colt. Ne-am făcut prea mult rău unul altuia. Eu sînt chiar mai vinovată decît tine. Nu am nevoie de scuzele tale. Nu-mi datorezi explicaţii.

Sarah? Să-i facă lui rău? O clipă rămase fără

grai. Cînd o văzu că vrea să plece îşi regăsi repede glasul.

– Niciodată nu mi-ai făcut vreun rău. Ea nu se opri din mers, dar de data aceasta o ajunse şi o prinse uşor de braţ. Dorul şi amintirea ta m-au făcut să sufăr, dar tu ai fost întotdeauna atît de bună şi afectuoasă, dulce şi generoasă, dîndu-mi mai mult decît meritam. Tot ce-ţi cer este să-mi mai dai o şansă.

– O şansă pentru ce? El nu-i înţelegea privirea încărcată de vinovăţie. Şansa să dai peste un alt nemernic care să-ţi sfîşie pielea de pe spate fiindcă mă iubeşti? A meritat Colt? izbucni ea. A meritat?

– Da. Răspunsul veni la fel de limpede şi calm ca ochii care o priveau. Ai fost a mea în noaptea aceea şi credeam că poţi fi din nou a mea. Acum mă aflu aici pentru că te iubesc, Sarah.

Ea tăcu cîteva clipe privind în jos.

– Are noroc că nu l-ai omorît. Eu era gata s-o fac.

– Daniel ţi-a povestit.

– Nu. Cînd eram cu Ruby am găsit cămaşa în dulapul mamei tale. Nu mi-am dat seama de la început, ce se întîmplase şi cînd. Doamne, Colt,

îmi pare atît de rău. Ştiam că este un nemernic, dar nu mi-aş fi închipuit să facă aşa ceva. Jur. N-aş fi plecat, indiferent dacă Toby ar fi fost sau nu acolo.

Colt îl luă hamburger-ii şi-i aşeză pe capota unei camionete.

– Doar n-ai de gînd să mănînci aşa ceva, nu?

– Nu.

El îi luă palma şi i-o mîngîie cu degetul mare.

– Diseară am să-ţi povestesc despre mine, dar acum vreau să-ţi explic de ce am plecat în aprilie, nu acum zece ani.

– Cred că ştiu deja de ce, spuse ea, ţinîndu-se departe de el.

El rîse încet.

– Da. Din moment ce şi tu ai vrut să-l ucizi, bănuiesc că ai înţeles. Să urăşti pe cineva e un lucru îngrozitor, dar nu atît de complicat ca iubirea, mai ales dacă durează de atîta vreme.

Ea îşi retrase încet mîna.

– Ce doreşti, Colt? Deşi nu-l privea, cuvintele ei erau mai mult o provocare decît o întrebare, ca şi cum ar fi aşteptat să audă tot ce era mai rău.

De data aceasta era fericit că-i putea demonstra că nu are dreptate.

– Te doresc. Vreau să fim împreună. Vreau să-mi vînd pămîntul din Rock Creek şi să începem o viaţă nouă, poate chiar aici în Albay Count. Vreau să devin fermier şi să-mi găsesc un post de profesor de matematică. Vreau să am copii, dar tu să fii mama lor. M-am gîndit că poate vrei să alegi singură verighetele, dar ar fi mai bine să le cumpăr eu, în cazul în care am norocul să spui da.

– Vrei cam multe, zise ea, încrucişîndu-şi braţele la piept...

– Sînt un egoist nenorocit, fu el de acord. Faptul că ea încuviinţă îl surprinse îndemnîndu-l să se dezvinovăţească. Trebuie să-mi dau demisia, dar după aceea n-am să te mai părăsesc niciodată. Am permisie două săptămîni şi vreau să ne căsătorim înainte de a expira. Ne aşteaptă o viaţă fericită împreună. Îşi aplecă capul într-o parte să-i privească chipul. Sarah? Ce părere ai? Doamne cît curaj îi trebuise să pună asemenea întrebare, iar acum aştepta nerăbdător răspunsul ei.

Ea desena ceva în praf cu botul cizmei şi, în sfîrşit, vorbi:

– Cred că mi-ar plăcea să mai aud o dată de ce te afli aici. Se uită în sus spre el, printre gene,

şi el avu impresia că în colţul gurii îi zăreşte un zîmbet.

– Chiar vrei să-ţi mai spun o dată?

– Da.

– O.K. O luă de mînă privind în jur, în vreme ce o trăgea la umbra căruţei lîngă care stătuseră pînă atunci.

Îi simţea respiraţia şi mîinile lipite de pieptul său. Se lipise toată de el. Cînd începu să-i mîngîie talia cu o mînă şi cu cealaltă părul, cînd îşi aminti cît de bine se poate simţi un bărbat lîngă femeia iubită, se aplecă şi-i şopti la ureche:

– Sînt aici pentru tot ce însemni tu pentru mine. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. De fiecare dată cînd te privesc se întîmplă ceva cu mine. Şi am nevoie de tine, aşa cum am nevoie de aer. Tu eşti lucrul cel mai frumos din viaţa mea şi vreau ca tu să simţi la fel.

Îi simţi mîinile alunecîndu-i pe umeri şi pe spate şi o sărută uşor pe obraz.

– Te iubesc, Colton Haines, îi şopti ea, strîngîndu-l în braţe. Te iubesc.

Nici nu voia să-i ceară mai mult, dar ea se întoarse şi-şi lipi buzele de ale lui. Instinctiv o tra-

se mai aproape. O dorea; întotdeauna o dorise. Îşi ţinu răsuflarea simţind cum căldura îi învăluie tot corpul şi îşi coborî gura peste a ei.

Sarah îi simţi vibraţiile geamătului în gură, provocîndu-i o reacţie în lanţ de mişcări spontane. El era blînd şi seducător. O gustă şi o mîngîie cu limba pînă ce reacţiile ei aproape imperceptibile îi dădură de înţeles că cedează. Îndrăzni să ceară mai mult şi luă tot ce i se oferi.

Întotdeauna îi fusese teamă să-l iubească, chiar numai să se întîlnească cu el. Se blestemase în gînd de o sută de ori că acceptase s-o conducă la rodeo, ştiind că nu va accepta doar un simplu gest prietenesc. Refuzîndu-i invitaţia la cină fusese una dintre deciziile ei cele mai înţelepte în ceea ce-l privea şi se felicită că avusese atîta minte s-o facă. Se săturase să tot plîngă din cauza lui.

Dar el o luase prin surprindere, nu manifestîndu-şi dragostea ci declarîndu-i că o iubeşte. Dacă nu s-ar fi sărutat, precis că încă i-ar mai fi spus ce simte pentru ea. Nu că nu i-ar fi plăcut, dar îi va da şansa să-i spună toată viaţa *Te iubesc, Sarah... Mă aflu aici pentru că te iubesc.*

Colt coborî palmele peste şoldurile ei şi îi cu-

prinse fesele, mîngîindu-i curbele din talie pînă la coapse, simţindu-le încordate şi provocatoare. Era aproape prea mult şi totuşi suficient de puţin. Îşi duse palmele în locul acela care nu-i dădea asemenea idei prosteşti şi n-o mai sărută. Simţea că reînvie.

– Asta înseamnă da, nu-i aşa?

– Da? întrebă ea, abia respirînd.

– Te măriţi cu mine? Fusese foarte categoric cînd i-o ceruse, dar îi făcea plăcere să-i audă răspunsul.

– Da.

– Şi putem merge acasă? o întrebă neîncrezător.

– Da.

– Şi pot rămîne cu tine peste noapte? Nu credea absolut nimic. Ţi-aş fi scris de acum două luni, dar cea mai mare parte a timpului am petrecut-o pe un submarin şi n-aş fi avut ce să-ţi scriu despre aventurile mele.

O sărută din nou fiindcă era acolo şi gura ei era mai dulce decît mierea. Sentimentele şi amintirile nu le putea alunga, aşa cum îşi dezlipea buzele de gura ei. Şi nici nu dorea să le alunge.

– Nu m-am gîndit decît la tine. M-am distrat

aşa cum ştiu să se distreze bărbaţii, dar seara cînd mă duceam la culcare mă gîndeam numai la cît eşti de moale înăuntru şi ce gust are trupul tău şi felul în care...

– Da, îi auzi el şoapta chiar înainte să-şi coboare din nou gura peste buzele ei.

Îi plăcu tonul pe care ea rosti cuvîntul *da,* dar mai existau o mie de feluri în care ea ştia să rostească acest cuvînt şi lui toate îi plăceau.

SFÎRŞIT

Cărţi în curs de apariţie
la
Editura MIRON:

1. *Teamă de zbor – Erika Jong*
2. *Cercuri – Doris Mortman*
3. *Păcatul originar – Marius Gabriel*
4. *Jurăminte umbrite – Sue Rich*
5. *La sud de centru – Christopher Newman*
6. *Jaful – Christopher Newman*
7. *Ceva minunat – Judith McNaught*
8. *Belgravia – Charlotte Bingham*
9. *Destin – Sally Beauman*
10. *Cerul Montanei – Nora Roberts*
11. *Născută în ruşine – Nora Roberts*
12, *Atingere magică – Christina Hamlett*